

พิมพ์ครั้งที่ ๒

วิกฤตการณ์ตะวันออกกลาง

ห้องขจร
อ
956
ข852ว

ปัจจุบัน

อนาคต

พิมพ์ไทย ๑๒ บาท

“เชษฐา”

ห้องตรวจ

108

Aug. 8, 1967.

ห้องตรวจ

ห้องสมุดของนายจอร์ สุภาพงษ์
10 ถนนเย็นอาภากร แขวง 3 พระนคร

วิฤตติกาลตะวันออกกลาง
อดีต ปัจจุบัน อนาคต

“เชษฐี”

-4 ต.ค. 2521

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง 30 มีย. 2510 5,000 ฉบับ

พิมพ์ครั้งที่สอง 6 กค. 2510 7,000 ฉบับ

พิมพ์ที่ ร.พ. ไทยพลิชยการ จำกัด ถนนดินแดง พระนคร นางนิตย์ ขวลิท ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา พ.ศ.2510

71146

ที่มา

ในระหว่างที่ไฟสงครามกำลังลุกลามอยู่ในดินแดนตะวันออกกลาง ท่านผู้อ่าน “พิมพ์ไทย” และผู้สนใจ ในเรื่องราวต่าง ประเทศหลายต่อหลายท่านติดต่อมายังสำนักงาน ขอให้รวบรวมเรื่องราวความเป็นมา ของ เหตุการณ์ในผืนแผ่นดินอันยุ่งยากแห่งนี้ หนังสือ **วิกฤติ-กาลตะวันออกกลาง** จึงถือกำเนิดขึ้น และอยู่ในอุ้งมือท่าน ณ บัดนี้ ด้วยระยะเวลาอันสั้น เพื่อให้ทันกับเหตุการณ์ที่ยังสดและใหม่ **วิกฤติกาลตะวันออกกลาง** อาจจะไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร แต่เราพยายามทำหน้าที่ของเราอย่างดีที่สุด และขออภัยในความผิดพลาดหากจะเกิดมีขึ้น

“เชษฐ”

คำนำ

พิมพ์ครั้งที่ 2

ผู้เขียนขอแสดงความคารวะอย่างสูง ต่อทุกท่านที่ให้ความสนใจหนังสือ “วิกฤติการณ์นอกกลาง” ในปริมาณที่มีได้คำตักหมายไว้วางหน้าว่า จะกว้างขวางถึงปานนี้

“วิกฤติการณ์นอกกลาง” เขียนบทสุดท้ายเสร็จเมื่อวันที่ 30 มิย. หนังสือจำนวน 5,000 เล่ม พิมพ์รอบสุดท้าย เข้าเล่มและลงมือจัดส่งให้ผู้สั่งจองเมื่อวันที่ 3 และ 4 กค. และหนังสือจำนวนน้อยที่นำออกวางตลาดในวันที่ 5 ก็จำหน่ายหมดภายในวันที่ 6 กค.

และในวันเดียวกันนี้เราก็ตัดสินใจ พิมพ์ครั้งที่สองตามคำเรียกร้องจากผู้ที่ยังต้องการ หนังสืออีก เป็นจำนวนมาก ในจำนวน 7,000 ฉบับ ในการพิมพ์ครั้งใหม่ได้พยายาม แก้ไขตรวจทาน ตัวพิมพ์ผิด ที่หลงตาไปจากการพิมพ์ครั้งแรก และ “ปรับ” บทที่ 5 ให้ความกระชับขึ้นเท่านั้น นอกนั้นมิได้มีการแก้ไขแต่อย่างใด

“เชษฐ”

สารบัญ

บทที่ 1 อดีตแห่งความยุ่งยาก

ตะวันออกกลาง	5
ฮิบรู และ แผ่นดินสัญญา	6
ปาเลสไตน์	9
คำประกาศบลัฟ	
สันนิบาตอาหรับ	
ไซออนิสต์	12
สงครามสร้างชาติ	19

บทที่ 2 สงครามฮิบรู-อิสราเอล ครั้งที่ 2

ในทะเลอาหรับ	24
สาเหตุแห่งสงคราม	25
อิสราเอลกับสงคราม	
การเมือง ครั้งที่ 2	28
อัลลา-เมืองเนรมิต	30

บทที่ 3 สัญญาภาคแห่งอำนาจ

อังกฤษ โซเวียต รัสเซีย	
และ สหรัฐ อเมริกา	32
ลัทธิไอเซ็นฮาว์ และ	
กองเรือที่ 6	
คำมั่นสัญญาของ	
สหรัฐอเมริกา	34

บทที่ 4 สงครามอิสราเอล-อาหรับ ครั้งที่ 3

สงครามเบ็ดเสร็จ	43
ความคืบหน้าของฮิบรู	
ก่อนประสบความพ่ายแพ้	58
นครเยรูซาเล็ม	
ในมือของอิสราเอล	61
การรบครั้งสุดท้าย	
ในสมรภูมิซีเรีย	62
ผู้สื่อข่าวสงคราม	64
ภายหลังสงคราม	
สายฟ้าแลบ	84

บทที่ 5 โมเช่ ดายัน ขุนพลตาเดียว

บทที่ 6 ขุนพลตาเดียวในสมรภูมิเวียดนาม

ในสมรภูมิเวียดนาม	93
โมเช่ ดายัน กับผู้สื่อข่าวซี.บี.เอส	95

บทที่ 7 นำนัอาหาร

บทที่ 8 สหประชาชาติกับตะวันออกกลาง

บทที่ 9 อนาคต-ประวัติศาสตร์หรือ?

112

วิกฤตีกาตตะวันออกกลาง

ประมวลความเป็นมาของชนชาติอาหรับและอิสราเอล ใน ตะวันออกกลาง เริ่มตั้งแต่ 2,000 ปี ก่อนคริสตกาล เมื่อ ฮีบรูเร่ร่อนกลางทะเลทรายร้อนระอุ การพิชิตของอาหรับ การอพยพของชาวยิวทั่วมุมโลกสู่ปตภูมิเดิม และสงคราม ชิงแผ่นดิน 3 ครั้ง ระหว่างอาหรับ-อิสราเอลจนถึงปัจจุบัน

บทที่ 1

อดีตแห่งความยุ่งยาก

1.

ตะวันออกกลาง

ดินแดนที่เรียกกันว่า ตะวันออกกลาง

ในปัจจุบัน ดินแดนที่เกิดการสู้รบระหว่างพวกยิวและอาหรับใน ประวัติศาสตร์ สมัยใหม่ มาแล้ว ถึงสาม ครั้ง สามหนนับแต่ ค.ศ. 1948 เป็นต้นมานั้น แม้จนกระทั่งบัดนี้พวกนักประวัติศาสตร์ นักการทูตก็ยังมิได้ลงความเห็นพ้องต้องตรงกันหมดว่า กินอาณาเขตแค่ไหนแน่ แม้แต่ชื่อคำว่า**ตะวันออกกลาง**ก็เป็นคำซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนัก ดินแดนแห่งนี้แต่เดิมนั้นพวกนักประวัติศาสตร์อังกฤษนิยมเรียกว่า ตะวันออกใกล้ Near East แต่บัดนี้คำว่าตะวันออกใกล้จะเลือนหายไปเกือบหมดแล้ว นักประวัติศาสตร์ปัจจุบัน นักการทูต ตลอดจนนักหนังสือพิมพ์พากันนิยมคำว่า**ตะวันออกกลาง**แทน ซึ่งถ้าพิจารณาจากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์แล้ว ชื่อ**ตะวันออกกลาง**เหมาะสมกว่าชื่อ**ตะวันออกใกล้** ซึ่งดูจะ เหมาะ สำหรับพวก อังกฤษพวกเดียว

อาณาบริเวณที่ยอมรับนับถือกันในปัจจุบันว่าอยู่ในขอบข่ายของ**ตะวันออกกลาง**นั้น ทางด้านเหนือได้แก่บรรดาประเทศเอเชีย ซึ่งอยู่ใต้พรมแดนโซเวียตรัสเซียลงมา ทางด้านทิศตะวันออกละเลยจากพรมแดน

ด้านตะวันตกของประเทศปากีสถานตะวันตก ทางด้านตะวันตกนั้น ทอดไปตามชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและทะเลดำ ทางด้านทิศใต้ก็กินลงมาถึงประเทศอียิปต์ หรือที่เรารู้จักกันภายในชื่อใหม่ว่าสาธารณรัฐอาหรับ ซึ่งอยู่ด้านเหนือของทวีปอาฟริกาประเทศในแหลมบอลข่านย่านทะเลเอเดรียนซึ่งเคยถูกรวมอยู่ในคำว่า**ตะวันออกใกล้**นั้นไม่นับเข้าอยู่ในขอบข่ายของ**ตะวันออกกลาง**ตามคำนิยามนี้ และตามคำนิยามนี้ประเทศที่อยู่ในขอบข่ายของ**ตะวันออกกลาง**ก็จะได้แก่ประเทศเตอร์กกี อิหร่าน อิรัก ซีเรีย เลบานอน อิสราเอล จอร์แดน เซาอุดีอาระเบีย อียิปต์ ซูดาน และเยเมน

โดยที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ **ตะวันออกกลาง**มีความสำคัญเป็นพิเศษ เป็นทางเชื่อมระหว่างทวีปใหญ่ถึงสามทวีป ทวีปยุโรป เอเชีย และอาฟริกา เส้นทางเดินเรือ และเส้นทางเดินอากาศที่สั้นที่สุดระหว่างทวีปยุโรปและทวีปเอเชีย ก็ต้องผ่านดินแดนแถบ**ตะวันออกกลาง**นี้ จักรวรรดิสำคัญ ๆ เมื่อครั้ง **โลกเก่า**จะต้องแผ่ขยายอำนาจเข้ายึดครองบริเวณนี้ไว้ทุกจักรวรรดิ นับแต่สมัยจักรวรรดิบาบิโลน จักรวรรดิเปอร์เซีย จักรวรรดิโรมัน มาจนถึงจักรวรรดิออตโตมาน จนกระทั่งตกมาอยู่ในอิทธิพลของมหาอำนาจ

ตะวันตก ได้นำอังกฤษและฝรั่งเศสภายหลังมหายุทธ
สงครามสิ้นสุดลง และในที่สุดก็เกิดเป็นประเทศ
เอกราชตามที่เรารู้จักชื่อกันในปัจจุบัน

นอกจาก ความสำคัญ ของที่ตั้งทาง ภูมิศาสตร์
แล้ว ดินแดนตะวันออกกลางยังเป็นบ่อเกิดของศาสนา
ใหญ่ในโลกถึงสามศาสนา ศาสนายิวหรือยูเดอสม
[Judaism] ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม
แม้ศูนย์กลางของศาสนาคริสต์จะย้ายไปอยู่ในทวีป
ยุโรปแล้วก็ตาม ศาสนายิวและศาสนาอิสลามก็ยังคง
ความสำคัญอยู่อย่างใหญ่หลวงในอาณาบริเวณนี้ ยัง
คงเป็นศูนย์รวมทาง จิตใจของ อิสลามิกชนเกือบ 400
ล้านคนทั่วโลก

ยิ่งกว่านั้น จากการ ค้นพบน้ำมันดิบธรรมชาติ
อันมีปริมาณเกือบหนึ่งในสามของน้ำมันที่ขุดเจาะได้ใน
โลก ปัจจุบันยัง เพิ่มความ สำคัญ ให้แก่ ดินแดน แถบนี้
ยิ่งขึ้นไปอีก

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศในยุค
ใหม่ ดินแดนตะวันออกกลางกำลังเป็นเวทีช่วงชิง
อำนาจระหว่างมหาอำนาจชั้นหนึ่งของโลก สหรัฐอเมริ
กาและโซเวียต รัสเซีย นอกจากนี้จะเป็นเวทีต่อสู้
ขนาด จองล้าง จองผลาญ กันระหว่าง พวก อาหรับ และ
อิสราเอล

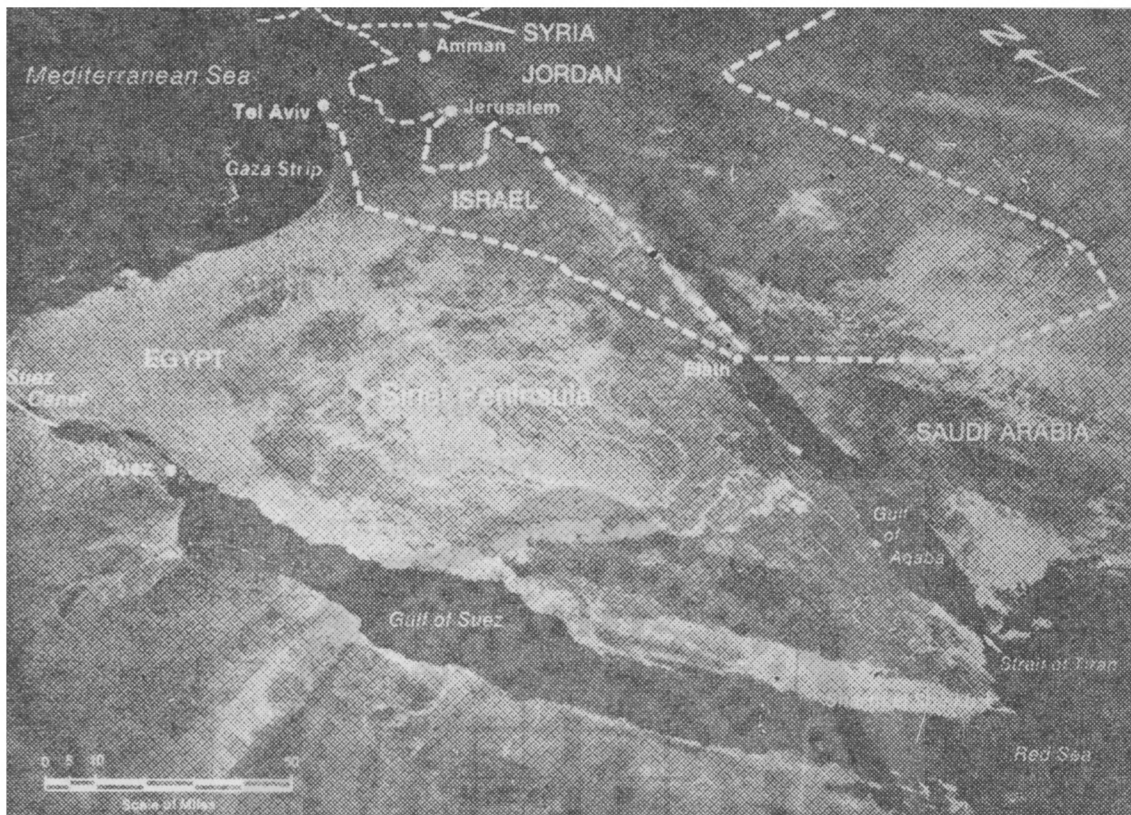
๔๔
และเรื่องราวของเราจะเริ่มตรงนี้

2.

ฮีบรู และ “แผ่นดินสัญญา”

ถ้าดูจากแผนที่ที่ตั้งของประเทศอิสราเอล—ดิน
แดนแห่งความยุ่งยากในปัจจุบัน — ก็เหมือน กับเกาะ
เล็กที่โดดเดี่ยวอยู่ท่ามกลางทะเลอาหรับ ศัตรู คู่
อาฆาตมาแต่อดีต นอกจากพรมแดนด้านตะวันตก
ด้านเดียวเท่านั้นที่เป็นทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทางด้าน
เหนือก็คือประเทศเลบานอนและซีเรีย ซึ่งมีพรมแดน
วกอ้อมมาถึงทิศตะวันออกอันมีทะเลกาลิลี ชิดพรมแดน
ต่อจากซีเรียก็มาถึงประเทศจอร์แดนของราชวงศ์ แฮชชี
ไมท์ วงศันกรับของอาหรับในยุคปัจจุบัน พรมแดน
จอร์แดนนั้น ยังโอบล้อมลงมาถึงด้านทิศใต้จรดอ่าว—
อากาบา ตรงเมืองอากาบา ซึ่งห่างจากเมืองท่าอีลาธ
ประตูออกทะเลแดงของอิสราเอลเพียง 4-5 ไมล์ เท่า
นั้น ส่วนทางด้านตะวันตกนั้นนอกจากส่วนที่เป็นฝั่ง
ทะเล เมดิเตอร์เรเนียน แล้วก็ เป็น ประเทศ อียิปต์ตรง
บริเวณที่เรียกว่า “ฉนวนกาซา” พรมแดนอียิปต์ยัง
อ้อมวกลงใต้จนเกือบมา บรรจบ กับพรมแดน จอร์แดน
ตรงอ่าวอากาบา และก็ขนานไปตามช่องแคบติราน
ตรงเมืองชาร์ม เอล ชีค เมืองบ่อของอียิปต์ที่คุ่มทาง
เข้าอ่าวอากาบาตรงส่วนที่แคบที่สุด

และ ชาวต่างประเทศ ที่ กำลัง รายงาน ถึงเค้า
แห่งความยุ่งยากในปัจจุบันนี้ก็แจ้งว่า บรรดาอาหรับ
ประเทศที่รายล้อมอิสราเอลอยู่นี้แหละ แดมยังผสม

แผ่นดินตะวันออกกลางถ่ายจากยานอวกาศ เจมินี-2 ของสหรัฐอเมริกา

กับอาหรับประเทศใกล้เคียงอื่น ๆ อาทิ เซาดีอาเรเบีย ที่อยู่ใต้จอร์แดน ลงมาและ อิรักซึ่งอยู่ ถัดจาก จอร์แดน ออกไปรวมทั้งแอลจีเรียและมอริออคโค ซึ่งอยู่นอกขอบ ข่ายของตะวันออกกลางออกไป กำลังรวบรวมรหัส สกลไกร พร้อมทั้งจะบดขยี้อิสราเอลอยู่ทุกลมหายใจ

ทำไมพวกอาหรับกับอิสราเอล หรือพวกยิว จึงได้โกรธแค้นอาฆาตกันนัก คำตอบของเรื่องอยู่ที่ เหตุการณ์ ในอดีต ที่เกี่ยวพัน ไปถึงเรื่องการ ถือกำเนิด ประเทศอิสราเอล

อันเชื่อกันโดยชาวโบราณ หรือที่เรียกว่า พวก ฮีบรู นั้นประวัติศาสตร์บอกว่าเป็นพวกเร่ร่อน ไม่เคย

มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน และประวัติศาสตร์เองก็ไม่ สรุปลงไปว่าชนพวกนี้มาจากไหนแน่ คนพวกนี้ ชำนาญในทางเลี้ยงสัตว์และเพาะปลูก พเนจรโยกย้าย หาที่ทำกินไปเรื่อย ๆ ที่ไหนอุดมสมบูรณ์พวกนี้ก็เข้าไปตั้งมั่นอยู่ เมื่อหากินบนแผ่นดินนั้นนานเข้า ที่ดิน ก็อาจจะขาดความสมบูรณ์ หรือถูกคนท้องถิ่นซึ่ง เป็นเจ้าของ เดิมรบกวน เขามากเข้าก็อพยพย้ายที่หากิน ต่อไป เป็นเช่นนั้นมาตั้งแต่ 2,000 ปีก่อนคริสตกาล จาก การโยกย้ายหาที่ทำกินเช่นนั้น คนพวกนี้จึงได้ชื่อว่า ฮีบรูภาษาท้องถิ่นในครั้งนั้นแปลว่า “พวกพเนจร”

เมื่อต้องโยกย้ายหาที่ทำกินเรื่อยไปเช่นนั้นลัทธิ

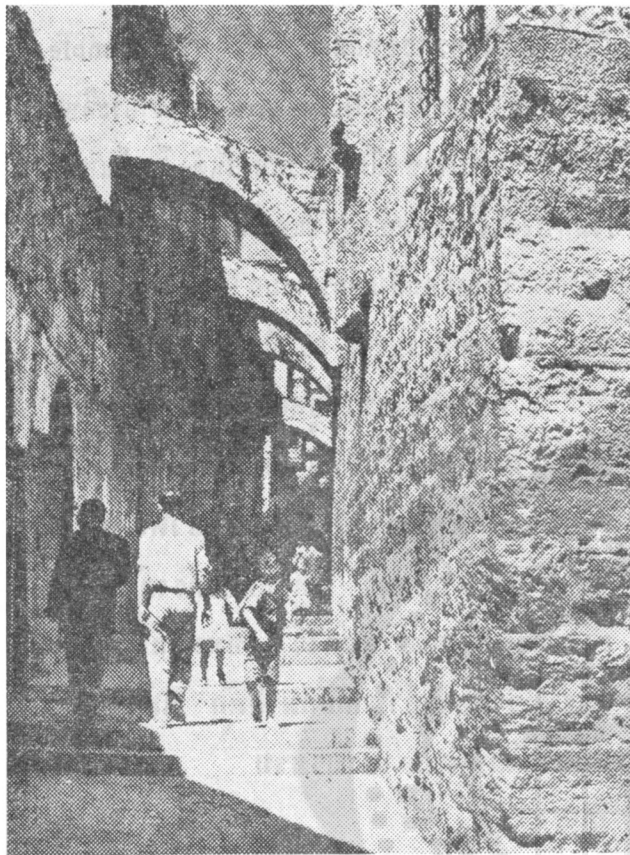
“หัวหน้หนู” หรือ “พ่อหนู” “ปาดริอาค” จึงเกิดขึ้น มีหน้าที่ในทางปกครองตลอดจนเป็นผู้ตัดสินว่าเมื่อไรจะ โยกย้าย ที่ทำกิน และจะโยก ย้ายไปทางไหนดี ปาดริอาคคนใดปกครองดี ก็มีผู้นับถือมาก และโมเสส ที่พวกเรา รู้จักกันดีก็เป็น ปาดริอาค คนหนึ่งของพวกนี้ โมเสสได้ชื่อว่าเป็นผู้กำหนด “บัญญัติ 10 ประการ” ขึ้นปกครองอิสรูว์เรื่อน ซึ่งถือกันว่าเป็นหลักศีลธรรมที่เก่าแก่ที่สุดในโลกหลักหนึ่ง

[ผู้ที่ได้เคยชมภาพยนตร์บัญญัติ 10 ประการ ยังคงจะจำเรื่องตอนที่โมเสสลงมาจากภูเขาสีนายในมือถือหีบไม้ไผ่ขนาดเชิงภายในบรรจุหลักศิลา ที่บัญญัติ 10 ประการจำหลักอยู่ ซึ่งโมเสสอ้างจำหลักด้วยฝีมือพระเจ้านั้น หีบไม้หรือหีบไม้ไผ่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ยิ่งในศาสนายิวซึ่งไม่นับถือรูปเคารพ ในการต่อมาเวลาพวกยิวต่อสู้กับชนเผ่าอื่นจะต้องอัญเชิญหีบพิเศษนี้เรียกว่า Ark of Yahweh หรือ Holy Ark เข้าสนามรบด้วยทุกครั้ง เช่นเดียวกับธงไชยเฉลิมพลในปัจจุบัน]

ปาดริอาค โมเสส พา อิสรูว์เรื่อน ไป เรื่อย ๆ ประวัติศาสตร์บอกว่าโมเสสมียายุ 120 ปี จึงถึงแก่กรรม การที่พวกอิสรูว์ต้อง โยกย้าย ที่ ทำกินอยู่เสมอ เช่นนี้ บางครั้งก็ต้องประสบความลำบาก เพราะที่ที่เข้าไปอยู่ใหม่ อาจจะไม่อุดมสมบูรณ์ไปกว่าที่ที่เคยอาศัยอยู่เดิมก็ได้ ยิ่งพื้นที่ที่พวกนี้เรื่อนพเนจรไปส่วนใหญ่เป็นทะเลทรายและภูเขาที่แห้งแล้ง กันดารน้ำ

ในสภาพการณ์เช่นนี้ปาดริอาคก็ต้องหาอุบาย ไขว่ลอบ ใจลูกหมู่ของตน และการปลอบใจก็ไม่มีอะไรดีไปกว่า อ้างถึงพระเจ้า และเรื่องของ **แผ่นดินสัญญา** จึงเกิดขึ้น “แผ่นดินสัญญา” ที่พระเจ้าบนสรวงสวรรค์ บอกผ่านปาดริอาคมาว่า ถ้าลูกหมู่ประพฤติ เชื่อฟัง พระเจ้าแล้ว วันหนึ่งก็จะได้พบ **แผ่นดินสัญญา** ที่พระเจ้าจะประทานให้ ซึ่งตามคัมภีร์ไบเบิลโบราณ เรียกชื่อแผ่นดินนี้ว่า **อิสราเอล** พวกอิสรูว์จึงมีชื่อเรียกพวกตนเองอีก ชื่อหนึ่งว่า อิสราเอลลิส - ลูกของอิสราเอล - หรือ ผู้มั่นคง ต่อพระเจ้า

เพื่อให้เรื่องของเราสั้นเข้า ไม่กลายเป็น การบรรยายประวัติศาสตร์จนเกินไปขอรวบรัดว่า ในที่สุดพวกอิสรูว์ก็ค่อย ๆ เข้าตั้งมั่นอยู่ใน ดินแดน ปาเลสไตน์เป็นการแทรกซึมเข้าไปอย่างช้า ๆ เริ่มแต่ราว ๆ 1200 ปีก่อนคริสต์กาล แต่ในขณะนั้นพวกเผ่าฟิลิสติน ซึ่งเรื่อนมาจากบริเวณหมู่เกาะแถบประเทศกรีกก็เริ่มเข้ามาตั้งถิ่นฐาน อยู่ใน บริเวณนี้เช่นกัน และในที่สุดพวกฟิลิสตินก็ สามารถ เข้ายึด ดินแดนปาเลสไตน์ที่พวกอิสรูว์เข้าอยู่ก่อนหน้าไว้ได้เกือบครึ่ง และในตอนหนึ่งของการต่อสู้กับพวกอิสรูว์ ชนเผ่าฟิลิสตินสามารถแย่งชิง Holy Ark ของพวกอิสรูว์ไปไว้ แต่แล้วในที่สุดพวกอิสรูว์ก็ได้คนดี “โซล” หรือ “ซูล” Saul ปาดริอาคอีกคนหนึ่งของอิสรูว์ ก็สามารถรวบรวมพวกเข้าตีพวกฟิลิสติน ให้อพยพออกไปจากปาเลสไตน์ได้ และพวกอิสรูว์ก็เริ่มรวมเข้าเป็นปึกแผ่นอย่าง

ภาพถนน *Via Dolorosa* ในเขตนครเยรูซาเล็ม “เก่า” ส่วนที่เป็นของจอร์แดนและอิสราเอลเข้ายึดไว้ได้ในการรบครั้งใหม่ ถนนสายนี้แหละที่เชื่อกันว่า เป็นถนนสายที่พระเยซูถูกบังคับให้แบก “กางเขน” ไปสู่ที่ที่จะถูก “ตรึง”

อดีตก็พเนจรไปตั้ง “ประชาคมยิว” อยู่ในเกือบทุกส่วนของโลก

โดยที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ดินแดนปาเลสไตน์ ที่เดวิดและโซโลมอนพาพวกยิวเข้าไปตั้งรกรากนั้น เป็นประตูสะพานเชื่อมตะวันตกกับตะวันออกตลอดถึงดิน

แดนอาฟริกา เป็นทางผ่านจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนลงสู่ทะเลแดง (โปรดอย่าลืมว่าในตอนนั้นโลกยังไม่รู้จักคลองสุเอซ) พวกตะวันตกจะแผ่ขยายอำนาจมาทางตะวันออก—และในทางตรงข้าม—ก็ต้องผ่านปาเลสไตน์ พวกจากทิศใต้จะแผ่อาณาเขตขึ้นเหนือก็ต้องผ่านปาเลสไตน์ และตลอดระยะเวลาเหล่านี้ ปาเลสไตน์จึงตกเป็น “เมืองผ่าน” ของพวกแสงอำนาจนับครั้งไม่ถ้วน

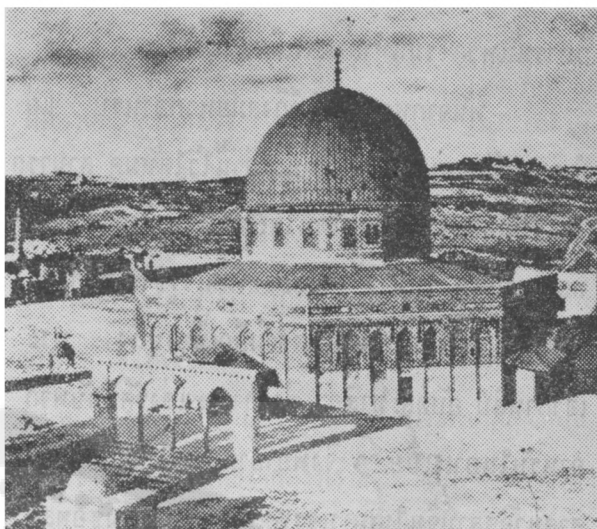
นอกจากดินแดนปาเลสไตน์ จะมีความสำคัญในทางการเมืองดังกล่าวแล้ว ยังเป็นศูนย์กลางทางศาสนาและวัฒนธรรมด้วย ศาสนายิวโบราณก็เกิดและงอกงามขึ้นที่นี่ เช่นเดียวกับศาสนาคริสต์ และแม้ศาสนาคริสต์จะไปงอกงาม เจริญเติบโตในกรุงโรมประเทศอิตาลี พระเยซูก็เริ่มประกาศศาสนาบนดินแดนนี้ และก็ถูกตรึงกางเขนที่นี่ ณ กรุงเยรูซาเล็ม ยิ่งกว่านั้น ภายหลังที่พวกอาหรับจากทะเลทรายอาเรเบียเข้ายึดครองอาณานิคมนี้ได้ทั้งหมด ในประมาณศตวรรษที่ 6 และที่ 7 พวกอาหรับก็ยังปรับปรุงนครเยรูซาเล็มให้เป็นศูนย์กลางของศาสนาอิสลาม เพื่อแข่งรัศมีกับกรุงเมกกะในครั้งกระโน้น

ดังนั้นดินแดนปาเลสไตน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนครเยรูซาเล็มนอกจากจะต้องเป็น “เมืองผ่าน” เพราะการแผ่ขยายอำนาจทางการเมืองแล้ว ก็ยังต้องตกเป็นเวทีการต่อสู้ช่วงชิงความเป็นใหญ่ในทางศาสนาอีกด้วย สงครามครูเสด- สงครามศาสนาใหญ่ยิ่งที่สุดในประ-

วิทยาศาสตร์ของโลก — ระหว่าง พวกคริสเตียน กับพวกอิสลามเพื่อชิงนครเยรูซาเล็ม ซึ่งเริ่มในศตวรรษที่ 11 และต่อเนื่องกันมาถึงศตวรรษที่ 13 โดยมีสงครามใหญ่ถึง ๕ ครั้งก็เกิดขึ้นบนดินแดนแห่งนี้

ถ้าจะสรุปเฉพาะ “ชีวิตยิว” ในปาเลสไตน์กับการถูกรุกรานในอดีตแล้ว จะต้อง เริ่มจาก สันสมัยกษัตริย์โซโลมอน พวกฮีบรูเริ่มแตกแยกกันเอง ปาเลสไตน์ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ดินแดนทางด้านเหนือเรียกชื่อตามแผ่นดินสัญญาว่า **อิสราเอล** ส่วนดินแดนทางด้านใต้เรียกชื่อว่า **ยูดาห์** หรือ **ยูดา** Judah และพวกพลเมืองก็เลยเรียกตัวเองอีกชื่อว่า **ยิว** จากนั้นก็ถูกพวกบาบิโลเนียนตีปาเลสไตน์ได้หลังจากที่พวกยิวเข้าอยู่ในปาเลสไตน์ได้เพียง 200 ปี เมื่อบาบิโลเนียนชนะก็กวาดต้อนพวกยิวไปเกือบหมด ทำลายนครเยรูซาเล็มเสียราบเป็นหน้ากลอง โบสถ์ใหญ่ที่พระเจ้า โซโล มอนสร้าง ให้พระเจ้า เยโฮวา ซึ่ง เรียกว่า “The Temple” ศูนย์รวมทางจิตใจของยิวก็ถูกทำลายราบลงด้วย

ชะตาของพวกยิวที่ถูกกวาดต้อนไปยังกรุงบาบิโลนกระตือรือร้น เมื่อพวกเปอร์เซียสามารถปราบบาบิโลนลงได้ในราวๆ 600 ปีก่อนคริสตกาล เปอร์เซียไม่ค่อยสนใจกับยิวนัก แต่มองยังอนุญาตให้อพยพกลับถิ่นเดิม พวกยิวก็ได้กลับมาด้วย “แผ่นดินสัญญา” ใหม่ เริ่มสร้างเมืองขึ้นใหม่จากซากปรักหักพังที่บาบิโลนก่อไว้ และก็เริ่มสร้างมหาวิหาร “The Temple”

Dome of the Rock โบสถ์ที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของศาสนาอิสลาม

สแกนศักดิ์สิทธิ์ ที่หลอมหล่อดวงวิญญาณ ของพวกยิวให้อึดทนต่อชะตากรรมขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

พวกยิวได้ล้มรสอิสรภาพไม่นาน ปาเลสไตน์ก็ตกอยู่ในมือเล็กชานเตอร์มหาราช จากนั้นก็เปลี่ยนมาเป็นพวกอียิปต์ [ตอนนั้นยังไม่ใช้พวกนับถืออิสลามเช่นอิสลามในปัจจุบัน] และเปลี่ยนมาเป็นโรมัน และในระยะนี้แหละที่ศาสนาคริสต์ก็กำเนิดขึ้นที่นี่

ในระหว่างระยะเวลา 100 กว่าปีที่โรมันปกครองปาเลสไตน์นั้น พวกยิวได้รับการกดขี่มาก พวกยิวพยายามแข็งเมืองกับโรมันหลายครั้ง แต่ก็ถูกปราบลงทุกครั้ง และภายหลังโรมันถึงกับห้ามไม่ให้ยิวเข้ากรุงเยรูซาเล็ม แม้เพียงเพื่อสวดมนต์ยังที่ดังของมหาวิหาร “The Temple” เท่านั้นก็ตาม ตั๋วมหา

วิหารนั้นพวกโรมันทำลายลงเสียสิ้นแล้ว

พ้นจากพวกโรมันก็ถึงสมัยพวกอาหรับ แล้วอำนาจเข้าครอบครองดินแดนเหล่านี้ไว้ได้หมด สามารถไล่โรมันออกจากปาเลสไตน์ได้ โดยหัวหน้าเผ่าอาหรับที่สามารถชื่อ “โอมาร์” และจากนั้นजेरुซาเล็มก็กลายเป็นศูนย์กลางของศาสนาอิสลามอีกเมืองหนึ่ง พระเจ้ากาหลิป อับดุล มาลิก ต้องการจะแข่งรัศมีกับพวกอาหรับในอาเรเบีย จึงพยายามสร้างโบสถ์งามๆ ในศาสนาอิสลามขึ้นในนครजेरुซาเล็ม โบสถ์ที่มีชื่อที่สุดมีชื่อเรียกในภาษาอังกฤษว่า Dome of the Rock กล่าวกันว่าเป็น สถาปัตยกรรม อิสลาม ที่งดงามที่สุดในโลกชั้นหนึ่ง และบัดนี้ก็ยังคงอยู่ในนครजेरुซาเล็ม

ผู้ปกครองปาเลสไตน์ และดินแดนแถบนี้ได้มาที่สุตนั้น ได้แก่พวกเตอร์ก หรือเตอร์กจักรวรรดิออตโตมาน ปราบดินแดนตะวันออกกลางลงได้ทั้งหมด และปกครองมาติดต่อกันถึง 400 ปี จนกระทั่งสงครามโลกครั้งที่ 1 จักรวรรดิออตโตมานของเตอร์กจึงแตกสลายลง

และนี่คือชีวิตแรกเริ่มของพวกยิวบน “แผ่นดินสัญญา” ชีวิตที่ต้องตกเป็นทาสถูกปกครองจาก “ชนต่างดาว” นับครั้งไม่ถ้วน ความแตกฉานข้านเซ็น จนกระทั่งชนเผ่ายิวต้องระเหเร่ร่อนไปเกือบทุกมุมโลก ชีวิตยิวในอียิปต์จนถึง ค.ศ. 1918

4.

คำประกาศของบัลโฟร์ สันนิบาตอาหรับ และ “ไซออนิสต์”

กรุงजेरुซาเล็มภายหลังสงครามโลก ครั้งที่ 1 นับแต่ ค.ศ. 1918 เป็นต้นมา ภายหลังจากการแตกสลายของจักรวรรดิ ออตโตมานแล้ว ก็กลายเป็นดินแดนใต้อาณัติของอังกฤษตามข้อตกลงของ สันนิบาต -ชาติในครั้งนั้น เช่นเดียวกับแผ่นดินอาหรับอื่นๆ ในบริเวณนี้ทั่ว ๆ ไป ส่วนใหญ่ก็กลายเป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษและฝรั่งเศสทั้งสิ้น อาทิ ซีเรียและเลบานอนอยู่ใต้อาณัติของฝรั่งเศส ทรานส์จอร์แดน (หรือจอร์แดนในปัจจุบัน) เมโสโปเตเมีย หรืออิรัก และอียิปต์อยู่ในอาณัติของอังกฤษ จะมีก็แต่เซาดีอาเรเบีย (อาเรเบีย นครในนิยายที่เรารู้จัก) ที่เริ่มแข่งขันกับ “เตอร์ก” หรือเตอร์กผู้ปกครองเก่ามาตั้งแต่ ค.ศ. 1913 และมาได้เอกราชสมบูรณ์ในราว ๆ ปี 1925

และพลเมืองของปาเลสไตน์ในตอนนั้น ก็มีพวกยิวที่เหลือนอยู่ คือพวกที่ยอมทนต่อการรุกรานการบีบบังคับต่าง ๆ และความกีดกันในพันภูมิประเทศมานานับพัน ๆ ปี ไม่ยอมอพยพโยกย้ายไปไหน มีจำนวนเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ของชนเผ่าอาหรับเท่านั้น

ชาวม ไชฆมานน์ [บน] และ เดวิด เบ็น
กูเรียน ประธานาธิบดี และนายกรัฐมนตรี
คนแรกของอิสราเอล “ไซออนิสต์”
คนสำคัญของยิว

แต่กระนั้นก็ดี พวกยิวในปาเลสไตน์ เริ่มเรียกร้อง
ต่ออังกฤษผู้ปกครอง และต่อโลกในการที่จะจัดสรร
ให้ดินแดนปาเลสไตน์เป็น “แผ่นดินอันชอบธรรม”
ของพวกเขา นั่นคือเรียกร้องให้บรรดามหาประเทศผู้
มีอำนาจที่จะบันดาลการเกิด หรือการตายของประเทศ
เล็ก ๆ ได้ให้เห็นใจพวกยิว ที่อาศัยอยู่ใน ดินแดนนี้มา
นับพัน ๆ ปี แต่ก็หาที่อาศัยหรือประเทศที่แน่นอน
เช่นเขาอื่นไม่ และจากการเรียกร้องแผ่นดินปาเลส-
ไตน์ “แผ่นดินสัญญา” ของพวกเขาในอดีตเพื่อสร้าง
เป็นประเทศใหม่ของพวกเขา จึงได้มีลัทธิหรือขบวนการ
ของพวกยิวเกิดขึ้นลัทธิหนึ่ง “Zionism” “ไซ-
อะนิสซึม” ชื่อที่ผู้สนใจในข่าวการเมืองระหว่าง
ประเทศในขณะนั้นคงได้อ่านพบบ่อย ๆ

“ไซอะนิสซึม” ขบวนการเรียกร้องให้
ปาเลสไตน์ได้เป็น แผ่นดินของยิว ในฐานะสมาชิก
ประเทศของโลกในปัจจุบัน มีเสรีในการปกครอง ใน
เรื่องภาษา และชนบประเพณีของตนเองนั้น ย่อม
เป็นที่เห็นได้ชัดแจ้งว่า เกิดขึ้นจากการที่พวกยิวต้อง
ระเหเรว่ร่อนไปอาศัยอยู่ใน แผ่นดินของคนอื่น เกือบจะ
แทบทุกมุมโลก ซึ่งก็ย่อมจะต้องถูกบังคับกดขี่ สุด
แต่การเมืองในประเทศนั้นจะหันเหไปในทางใด นับ
จากสมัยโบราณมาถึงสมัยกลาง ในระหว่าง สงคราม
ครูเสด พวกยิวที่อพยพไปอยู่แถบเปอร์เซีย และยุโรป
ใกล้ก็ถูกกดขี่อย่างทารุณ แม้ภายหลัง นับ

แต่การปฏิวัติใหญ่ในรัสเซีย จอร์เจียกลายเป็นคอมมิวนิสต์ไปในที่สุดนั้น พวกยิวในรัสเซียก็ถูกประหารอย่างทารุณนับด้วยแสน และในระหว่าง ค.ศ. 1932 เป็นต้นมา ในสมัยที่ฮิตเลอร์เรืองอำนาจจนสิ้นสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ยิวในเยอรมันและยุโรปก็ถูกฮิตเลอร์ประหารเสียประมาณ 6,000,000 คน ดังนั้นความคิดที่จะหาแผ่นดินของตนเองอยู่ จึงย่อมต้องฝังจิตฝังใจคนยิวมาแต่ครั้งกระนั้น และลัทธิ “ไซออนิสต์” ครั้งแรกก็ก่อรูป และขยายตัวอยู่ในหมู่ยิวนอกประเทศก่อน

[Zionism มาจากคำว่า Zion เนินเตี้ย ๆ ลูกหนึ่งในเยรูซาเล็ม ที่ที่เดวิดเข้ายึดได้ตอนเข้าตีเมืองเยรูซาเล็ม]

ดังนั้น ใน ขณะที่ ปาเลสไตน์ ตกอยู่ใน อาณัติของอังกฤษเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งแรก พวกยิวทั่วโลก โดยเฉพาะพวกยิวในปาเลสไตน์ จึงดำเนินนโยบาย “ไซออนิสต์” เข้มแข็งขึ้น และในช่วงระยะเวลาดังกล่าวนั้น ชาวยิวนอกปาเลสไตน์ก็เริ่มกลับเข้าสู่ “แผ่นดินสัญญา” ของตนมากยิ่งขึ้น

ความจริงแล้ว อังกฤษ ผู้ปกครอง ปาเลสไตน์ ขณะนั้นมีส่วนในการสร้างความเชื่อให้พวกยิว ในข้อที่ว่าปาเลสไตน์อาจจะกลายเป็น ประเทศ ของตน นายอาเธอร์ บัลโฟร์ รัฐมนตรีต่างประเทศในขณะนั้น ออกประกาศเมื่อวันที่ 22 พ.ย. 1917 มีใจความว่า — รัฐบาลอังกฤษ ในขณะนั้น เห็นดีด้วย ใน

การที่จะก่อตั้ง ประชาคมยิวขึ้นในดินแดนปาเลสไตน์ โดยจะไม่ให้ขัดกับสิทธิทางความเป็นอยู่ และทางศาสนาของพลเมืองที่ไม่ใช่ยิว [คนอาหรับและอื่นๆ] บนดินแดนนี้ — นี่คือ ใจความสำคัญของ “คำประกาศบัลโฟร์” ซึ่งพวกยิวเลียดเอาว่าเป็นคำสัญญาของอังกฤษ และคำประกาศนี้ก็ได้รับความเห็นชอบจากพันธมิตรของอังกฤษในขณะนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกา

อย่างไรก็ดีข้อความในคำประกาศนี้ เป็นข้อความหลวม ๆ เท่านั้น อังกฤษหวังเพียงจะให้คนยิวและคนอาหรับในปาเลสไตน์อยู่ด้วยกันโดยไม่กระทบกระทั่งกัน เลยคิดจะแยกเขตให้ยิวและอาหรับอยู่ต่างหากจากกัน ตอนนั้นอังกฤษก็ยังไม่ได้คิดไปถึงว่า จะมีการตีความว่า ได้มีการรับรองจะแบ่งปาเลสไตน์ออกเป็นประเทศอิสระต่างหาก แต่พวกยิวนั้นแน่นอนย่อมจะแปลความหมายไปถึงการตั้งประเทศ

ในขณะเดียวกันพลเมืองอาหรับในปาเลสไตน์ ซึ่งเป็นฝ่ายข้างมากก็เริ่มเรียกร้องการปกครองตนเองจากอังกฤษ ยิ่งกว่านั้นพวกอาหรับยังเกรงไปด้วยว่า จากการตีความหมายของพวกยิวดังนี้ ยิวนอกประเทศก็จะเข้าสู่ปาเลสไตน์มากยิ่งขึ้น ยิวซึ่งมีทั้งความรู้มากกว่ากำลังเงิน [ที่สะสมไว้ในขณะที่ทำมาหากินต่างประเทศ] มากกว่า ชนชั้นแข็งแรงกว่า ก็จะมาครอบงำลงในที่สุด พวกอาหรับในปาเลสไตน์ก็เริ่มไม่พอใจในนโยบายของอังกฤษ ในขณะเดียวกัน

พวกเขาก็ไม่พอใจหาว่าอังกฤษไม่ลงมือทำอะไรอย่าง –
จริงจึงตามที่ประกาศเอาไว้

นโยบายของอังกฤษในปาเลสไตน์ขณะ นั้น จึงไม่ถูกใจทั้งฝ่ายอาหรับและฝ่ายยิวใน ปาเลสไตน์

ในขณะที่ อังกฤษได้ เริ่มเข้า ปกครองดินแดน
ปาเลสไตน์ และได้ประกาศ “Balfour Declara-
tion” ออกไปแล้วนั้น พลเมืองยิวในปาเลสไตน์
ก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในปีแรกที่อังกฤษเข้าปกครอง
ใน ค.ศ. 1922 นั้น พลเมืองรวมของปาเลสไตน์มี
ทั้งสิ้น 752,048 คน เป็นยิวเพียง 83,790 คน
เท่านั้น เป็นอาหรับ 589,100 คน พวกอาหรับมี
มากกว่าพวกยิวถึง 7 เท่า แต่เพียงในชั่วระยะไม่ถึง
10 ปี ตามสถิติของทางราชการ จากปี 1922 มา
จนถึงปี ค.ศ. 1929 พลเมืองเพิ่มขึ้นอีกถึง 77,063
คน คือเพิ่มเกือบ 100 เปอร์เซ็นต์ และอัตราส่วน
ระหว่างพลเมืองยิวและอาหรับ เปลี่ยนจากยิว 12.9
เปอร์เซ็นต์ของอาหรับในปี 1922 มาเป็น 18.9
เปอร์เซ็นต์ ในปี 1929

จากการ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของพลเมืองยิว
ใน “แผ่นดินสัญญา” ย่อมก่อความไม่พอใจให้พล
เมืองอาหรับ พวกยิวยุคชนชั้นแข็งกว่า พวกยิวมาจาก
แหล่งที่เจริญกว่า ก็ย่อมนำความเจริญ นำวิชา
ความรู้ติดตัวมาด้วย และสิ่งสำคัญที่สุดที่พวกยิวนำ
เข้าสู่ “แผ่นดินสัญญา” ด้วยก็คือ “เงินทุน” พวกยิว
นำเงินทองที่ สะสมไว้ในขณะที่ ทำมาหากินในต่างแดน

คนยิวนั้นขยันขันแข็ง พันภูมิประเทศเป็น
กรวดเป็นทรายก็ยังอุตส่าห์เพาะปลูกต้นองุ่น
ในสภาพอยู่บริเวณทะเลทรายเนเกฟ

ติดตัวเข้ามาด้วย [เช่นเดียวกับพวกจีนบนผืนแผ่นดิน
ใหญ่ โดยเฉพาะชาวจีนจากเมืองเซี่ยงไฮ้ที่หลบหนีจีน
คอมมิวนิสต์เข้ามาตั้งถิ่นฐานในเกาะฮ่องกง พวกนี้
นำทั้งเงินทองและวิชาความรู้ติดตัวเข้าไปด้วย เลย
สามารถเปลี่ยนสภาพ เกาะฮ่องกงซึ่งเคยแต่เป็นเมืองท่า
โรงโกดังเก็บสินค้า เป็นเมืองอุตสาหกรรมที่แข็งแรง
ในที่สุด] เมื่อพวกอาหรับต้องเผชิญกับคู่ต่อสู้ที่
เข้มแข็งกว่าทุกทางเช่นนี้ พวกอาหรับในปาเลสไตน์
ย่อมไม่มีหนทางเทียบได้ในทางทำมาหากิน พวกยิว
เมื่อเข้ามาถึงก็ใช้เงินทองกว้านซื้อที่ดิน ใช้เงินลงทุน

“เขตอาหรับ” ในปาเลสไตน์ ถนน
ยังคงเป็นตรอกแคบ ๆ การดำเนิน
ชีวิตก็ยังเหมือนสมัยเก่า

สร้างอุตสาหกรรม ใช้วิชาการใหม่ๆ เข้าช่วยในการ
กลไกกรรม ออกไป “เปิดเมือง” ขึ้นใหม่ในดินกันดาร

ที่พวกอาหรับไปอาศัยคิดจะออกไปตั้งถิ่นฐานอยู่ เมือง
เทล อวีฟ เมืองใหญ่ที่สุดในอิสราเอลในปัจจุบันก็เกิด
ในแบบนี้ เมืองเทล อวีฟ “นิคมใหม่” ของพวก
ยิวเป็นพื้นที่แห้งแล้งใกล้ๆ เมืองท่ายัฟฟาพวกยิวก็นิคม
ปรับปรุงขึ้นจนเป็นเมืองใหญ่ภายในช่วงเวลาไม่กี่ปี จน
ใหญ่กว่า เจริญกว่าเมืองท่ายัฟฟาของอาหรับเดิม

ในขณะที่พวกยิวเร่งสร้าง บ้านสร้างเมืองพวก
ยิวก็นิคมที่จะเร่งสร้างความรู้สึทางชาตินิยม ได้
มีการส่งเสริมการใช้ภาษาฮิบรู ภาษาโบราณของพวก
ตนขึ้นอย่างขนานใหญ่ เปิดมหาวิทยาลัยฮิบรูอันทันสมัยบนเมืกส์คอปูล เนินเขาใกล้ๆ นครเยรูซาเล็ม
พวกไซออนิสต์นอกประเทศ ก็ให้การ สนับสนุน ทั้งใน
ด้านการเงินและด้านกำลังใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจาก
พวกยิวในสหรัฐอเมริกา

ความไม่พอใจของ พวกอาหรับในปาเลสไตน์
อันมีมูลเหตุมาจากทั้งเรื่องการถูกแย่งที่ทำมาหากิน ทั้ง
ความรู้สึกในเรื่องชาตินิยม และความกระทบกระทั่งกัน
ในเรื่องของศาสนา ก็ลุกลามเป็นการจลาจลย่อย ๆ
ขึ้นใน ค.ศ. 1929 ในนครเยรูซาเล็ม เฮบรอน
และเมืองอื่นๆ [โปรดสังเกตว่าเรื่องของอาหรับใน
ตอนนี้ยังเป็นเรื่อง ของพวกอาหรับใน ปาเลสไตน์พวก
เดียว อาหรับพวกอื่นๆ ยังคงมัวยุ่งอยู่กับเรื่องเอกราช
ในดินแดนของตนอยู่ ยังไม่มีเวลาพอที่จะมายุ่งกับอา-
หรับในปาเลสไตน์ เช่นเหตุการณ์ในระยะต่อมา และ

เนื่องจากความคับแคบของพื้นที่ “เมืองใหม่” ของพวกยิวจึงต้องออกไปสร้างกันในที่เลวทราย

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน] แต่อังกฤษก็สามารถ
ปราบลงได้อย่างรวดเร็ว อังกฤษได้จัดตั้งกรรมการขึ้น
พิจารณาสาเหตุแห่งความวุ่นวายครั้งนี้ ก็พบว่าสาเหตุ
ใหญ่เนื่องมาจากพวกอาหรับ “กลัว” พวกยิวที่อพยพ
เข้ามา เข้ามาแย่งซื้อที่ดิน เข้ามาแย่งทำมาหากิน
ผู้ปกครองอังกฤษในปาเลสไตน์จึงเสนอให้ “ควบคุม”
การเข้าเมืองของพวกยิว และ “คุ้มครอง” สิทธิใน
ที่ดินของอาหรับ แต่จากการประท้วงอย่างรุนแรงของ
ขบวนการไซออนิสต์ อังกฤษก็ไม่กล้าทำอะไรรุนแรง

นัก พวกอาหรับซึ่งก็เรียกร้องอยู่เสมอที่จะได้ปกครอง
ตนเองจากอังกฤษก็ไม่พอใจยิ่งขึ้น

ในช่วงเวลาเหล่านี้ ฐานะของรัฐอาหรับอื่นๆ
ที่เคยอยู่ในอาณัติของอังกฤษและฝรั่งเศส ต่างก็เริ่ม
แลเห็นลู่ทางแห่งเอกราช อียิปต์เริ่มได้สิทธิปกครอง
ตนเองมาตั้งแต่ ค.ศ. 1922 และได้เอกราชสมบูรณ์
เมื่อ ค.ศ. 1936 เชาดีอาเรเบียได้เอกราชไปนาน
แล้ว อีรักก็ได้เอกราชเมื่อ ค.ศ. 1924 ขบวนการ
เรียกร้องการปกครองตนเองของ อาหรับในปาเลสไตน์

จึงรุนแรงขึ้น และก็เริ่มได้รับความสนับสนุนจากรัฐอาหรับภายนอก ในปี ค.ศ. 1936 ติดต่อกัน ค.ศ. 1938 พวกอาหรับในปาเลสไตน์ ด้วยความร่วมมือของพวกเขาจากซีเรียและอิรัก และความสนับสนุนทางใจจากอียิปต์ และเซาดีอาเรเบียก็เริ่มก่อขบดกับอังกฤษ อย่างรุนแรง อังกฤษต้องใช้เวลาก่อสองปี และต้องส่ง กำลังทหาร เพิ่มเติมเข้ามาจึงปราบขบดอาหรับครั้งนั้นลงได้ ในขณะเดียวกัน อังกฤษก็ตั้งกรรมการขนถ่ายสวนกรณีนี้ มีลอร์ดฟิลเป็นหัวหน้า และถึงลงความเห็น ว่า ความหวังที่จะเห็นยิวกับอาหรับอยู่ร่วมกันโดยสันติในปาเลสไตน์ นั้นเป็นเรื่องของการสร้างวิมานในอากาศโดยแท้ จึงเริ่มความคิดที่จะแบ่งแยกดินแดนนี้ออกเป็นส่วนของยิวและอาหรับ โดยแน่นอน โดยให้นครเจรูซาเล็มซึ่งเป็น “นครศักดิ์สิทธิ์” ของทั้งยิวและอาหรับ ขึ้นเป็น “นครนานาชาติ” อยู่ในความดูแลของสันนิบาตชาติ

ทั้งยิวและอาหรับต่าง ก็ไม่ ยอมรับ ข้อเสนองานของอังกฤษ และเรื่องก็ยังคงคาราคาซังจนสงครามโลกครั้งที่สองระเบิดขึ้น

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง [ค.ศ. 1939-1945] พวกยิวในปาเลสไตน์เป็นพวกแลเห็นการณ์ไกลประกอบด้วยความเกลียดชังเผด็จการฮิตเลอร์ และมุสโสลินี ก็เข้าร่วมมือกับพันธมิตรโดยเฉพาะอังกฤษอย่างเต็มที่ ในขณะเดียวกันกับพวกอาหรับในปาเลสไตน์ ซึ่งยังกระตือรือร้นจากการ

กระทบกระทั่งกับอังกฤษไม่หาย ก่อปรท้วงจากการกระทบกระทั่งครั้งนั้นพวกหัวหน้าอาหรับ ถูกอังกฤษ จับกุมตัวไว้มาก ที่ต้องลักลอบออกต่างประเทศก็มาก พวกอาหรับในปาเลสไตน์ จึงขาดหัวหน้าที่เข้มแข็ง และก็ไม่ได้เข้าร่วมมือกับอังกฤษอย่างจริงจัง

ส่วนพวกยิวนั้นจากความเลิยวฉลาด อาศัยความร่วมมือกับอังกฤษครั้งนั้น ลักลอบสะสมอาวุธไว้อย่างเต็มที่ ใช้เงินติดสินบนกองทหารอังกฤษ ให้ปล่อยขโมยอาวุธมาให้ก็มาก ในขณะเดียวกันพวกไซออนิสต์ในสหรัฐอเมริกา ก็วิ่งเต้นรวบรวมเงินทองส่งมาช่วยเหลือการปฏิบัติงานของยิวในปาเลสไตน์ พวกอพยพจากยุโรปก็มากยิ่งขึ้น ทั้งๆ ที่ทางการอังกฤษยังควบคุมจำนวนยิวเข้าเมือง พวกยิวยังลักลอบเข้ามาได้เป็นจำนวนมาก ในขณะที่ยุทธการโลกสิ้นสุดลงนั้น ยิวในปาเลสไตน์ก็เพิ่มขึ้นถึงเป็น 50 เปอร์เซ็นต์ของพลเมืองอาหรับ เพียงพร้อมด้วยอาวุธที่แอบสะสมไว้เพื่อ “แผนการในอนาคต”

นับจาก ค.ศ. 1943 เป็นต้นมา ขบวนการไซออนิสต์ ของพวกยิวในปาเลสไตน์ก็เริ่มเร่งมือเตรียมการเพื่อ “การคืนถิ่นเพื่อเอกราช” ภายหลังสงคราม กำลังสนับสนุนสำคัญของไซออนิสต์ในปาเลสไตน์มาจากพวกยิวในสหรัฐอเมริกา อันมีจำนวนถึง 5,300,000 คน ในด้านการเงิน กำลังอันสำคัญในการคืนถิ่นเพื่อเอกราชครั้งนี้ และอีกเพียงสองสัปดาห์ก่อนที่สงครามใหญ่ด้าน ยุโรปจะสงบ พวกยิวในปาเลสไตน์ก็เริ่มเรียกร้องขอเอกราช แต่

นโยบายของอังกฤษในขณะนั้นต้องการจะเอาใจฝ่าย—
อาหรับเท่า ๆ กับฝ่ายยิว เนื่องจากชาตินิยมในหมู่อา
หรับในตอนนั้นก่อตัวขึ้นอย่างแรงกล้ามาก “สงคราม
เย็น” ระหว่างค่ายตะวันตก และค่ายโซเวียตเริ่ม
ก่อตัวขึ้นทั้ง ๆ ที่สงครามโลก เพิ่งจะสิ้นสุดลง ชนิดปาก
กระบอกปืนไม่ทันจะหายร้อน และในช่วงเวลาเหล่านี้
ขบวนการชาตินิยมของอาหรับก็ก่อรูปขึ้นอีกองค์การ—
หนึ่ง “สันนิบาตอาหรับ” หรือ Arab League

การก่อตั้ง สันนิบาตอาหรับ เริ่มประชุม
กันครั้งแรกที่เมืองอเล็กซานเดรียประเทศอียิปต์ ใน
ระหว่างวันที่ 25 กันยายน ถึงวันที่ 8 ตุลาคม ค.ศ.
1944 ประเทศที่เข้าร่วมประชุมได้แก่อียิปต์ อียิปต์
ซีเรีย เลบานอน จอร์แดน เซาอุดีอาระเบีย เยเมน
และผู้แทนของอาหรับจากปาเลสไตน์ วัตถุประสงค์
สำคัญก็คือ ส่งเสริมสามัคคีธรรมในหมู่อาหรับ ส่ง
เสริมเอกราชการปกครองตัวเองของพลเมืองอาหรับใน
อาณานิคมเหล่านั้น โดยเน้นถึงเรื่องอาหรับในปา
เลสไตน์เป็นพิเศษ “สันนิบาตอาหรับ” ได้ประกาศ
นโยบายเป็นทางการเมื่อต้น ค.ศ. 1945

ในช่วงเวลาเหล่านี้ พวกยิวในปาเลสไตน์
เมื่อไม่ได้รับความร่วมมือจากอังกฤษ ก็เริ่มแข่งข้อ
กับอังกฤษผู้ปกครอง การปะทะกันด้วยกำลังอาวุธ
เกิดขึ้นเป็นประจำ และการกระทบกระทั้งในระหว่าง
อาหรับกับยิวก็เป็นเรื่องหลักไม่พ้น จนกระทั่งอังกฤษ
หมดหนทางที่จะแก้ไข ปัญหาปาเลสไตน์ จึงขอส่ง

เรื่องนี้เข้าสหประชาชาติให้ช่วยแก้ไขให้ พร้อมกับ
ประกาศในแบบ “ล้างมือ” ว่าอังกฤษจะไม่ใช้กำลัง
บังคับให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ต้องยอมปฏิบัติ ตามเงื่อนไข
ของสหประชาชาติ และอังกฤษก็ยังสงวนสิทธิที่จะถอน
ตนออกจากดินแดนอารักขาตามที่ตนเห็นสมควร

และในวันที่ 29 ธันวาคม 1947 สหประ
ชาชาติ โดยเสียงข้างมากก็ลงมติให้แบ่งเขตปาเลสไตน์
ออกเป็น “เขตคนยิว” และ “เขตอาหรับ”
โดยให้แยกนครเยรูซาเล็มออกเป็นอิสระ อยู่ใต้การดูแล
ของสหประชาชาติ “สันนิบาตอาหรับ” ปฏิเสธ
มติของสหประชาชาติในทันที และหลังจากนั้นอีก
อาทิตย์เดียวกองทหารจากอียิปต์ อียิปต์ เลบานอน
ทรานส์ จอร์แดน เซาอุดีอาระเบีย ซีเรีย และเยเมน
ก็เคลื่อนเข้าโจมตีปาเลสไตน์ หรือที่ถูกต้องก็คือเคลื่อน
เข้าทำลายพวกยิว

5

สงครามสร้างชาติ

ในที่สุดสงครามระหว่างรัฐอาหรับ ในตะวันออก
กลางอันรวมได้ถึง 6 ประเทศ กับอิสราเอลหรือ
ยิวในปาเลสไตน์ก็เริ่มเปิดฉากขึ้นตั้งแต่ครั้งนั้น และ
หลังจากนั้นมาถึงปัจจุบันนี้เป็นเวลานานนับได้ 20 ปี “จุด
แห่งความยุ่งยากจุดนี้” ก็ยังไม่มีใครแก้ไขได้ เหตุ
การณ์จะขยายตัวร้ายแรงยิ่งขึ้นทุกขณะในเมื่อ มหาประ
เทศที่มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือ หัวผล ประโยชน์ ร่วมด้วย
ยื่นเข้ามายุ่งเกี่ยวด้วยเต็มที่

การรบพุ่งระหว่างกองทหารอาหรับจาก 6 ประเทศกับกำลังรบฝ่ายยิวในระยะแรก ๆ ยิวเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แต่หลังจากที่ตั้งตัวได้แล้ว ฝ่ายยิวอาศัยอาวุธยุทธภัณฑ์ที่แอบสะสมไว้ อาศัยความชำนาญของทหารที่เข้ารับในสงครามกองโจรร่วมกับพันธมิตร ในสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งเพิ่งจะผ่านพ้นไปหยก ๆ ก็กลับเป็นฝ่ายได้เปรียบพวกอาหรับ ตีอาหรับถอยร่นไปเกือบทุกแนว นอกเสียจากทางด้านทรานส์จอร์แดน กองทหารอาหรับในด้านนี้รบเก่งเป็นพิเศษ ได้รับการฝึกหัดอบรมจากนายพลกลุบบ์ [หรือที่เรียกกันว่า Glubb Pasha นายทหารอังกฤษผู้เข้ามารับจ้างรบให้พวกอาหรับตั้งแต่อายุ 23 ใน ค.ศ. 1920 ในตอนแรกรบให้กองทัพอิรัก และใน ค.ศ. 1930 ก็ย้ายมาอยู่กับกองทัพของทรานส์จอร์แดน จนได้เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดของกองทัพบกจอร์แดน พลเอกกลุบบ์ เพิ่งจะถูกกษัตริย์ฮุสเซนของจอร์แดนปลดไปเมื่อ ค.ศ. 1962 นี้เอง] กองทัพอาหรับด้านนี้สามารถยึดได้นครเจอร์ซาเล็มไว้ได้ครึ่งเมือง โดยเฉพาะในเขต “เมืองเก่า” บริเวณที่สถานที่สำคัญทางศาสนาของยิวกับอาหรับและคริสเตียนตั้งอยู่ แต่การรบพุ่งทางด้านอื่นนั้นพวกอาหรับถอยร่นไม่เป็นขบวน

สาเหตุแห่งความพ่ายแพ้ของพวกอาหรับนั้น ศาสตราจารย์ ดร. ดิเรก ชัยนาม เขียนไว้ในหนังสือความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเล่มหนึ่งว่า เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ พวกอาหรับหย่อนทั้ง

ประสิทธิภาพ วินัย ขวัญ อาวุธและความสามัคคีที่สำคัญที่สุดคือพวกยิวที่รับมือจุดหวังอยู่ว่า ถ้าแพ้ก๊ตาย ถ้าชนะได้อิเกราช ทางอาหรับนั้นแตกกันเอง อียิปต์อยากจะทำประกาศปาเลสไตน์ทั้งหมดเป็นรัฐอาหรับ จอร์แดนไม่เห็นด้วย เพราะเกรงจะอยู่ให้อิทธิพลพวกอียิปต์ และเข้ายึดครองปาเลสไตน์ด้านตะวันออกเป็นของตัวเอง ทางฝ่ายอิสราเอลนั้นได้รับการช่วยเหลือทั้งเงินและอาวุธจากต่างประเทศ เฉพาะอย่างยิ่งจากพวกยิวในสหรัฐอเมริกา และยิวทั่วโลกช่วย นอกจากนั้นยิวยังมีสายสืบราชการลับดีที่สุด ยิวยั่วลัวงหน้าหมิ่นว่าหาอำนาจทุกชาติจะเดินอย่างไรในสงครามครั้งนี้ ตลอดจนการดำเนินการทางทหารของฝ่ายอาหรับ ยิวก็ทราบลัวงหน้า

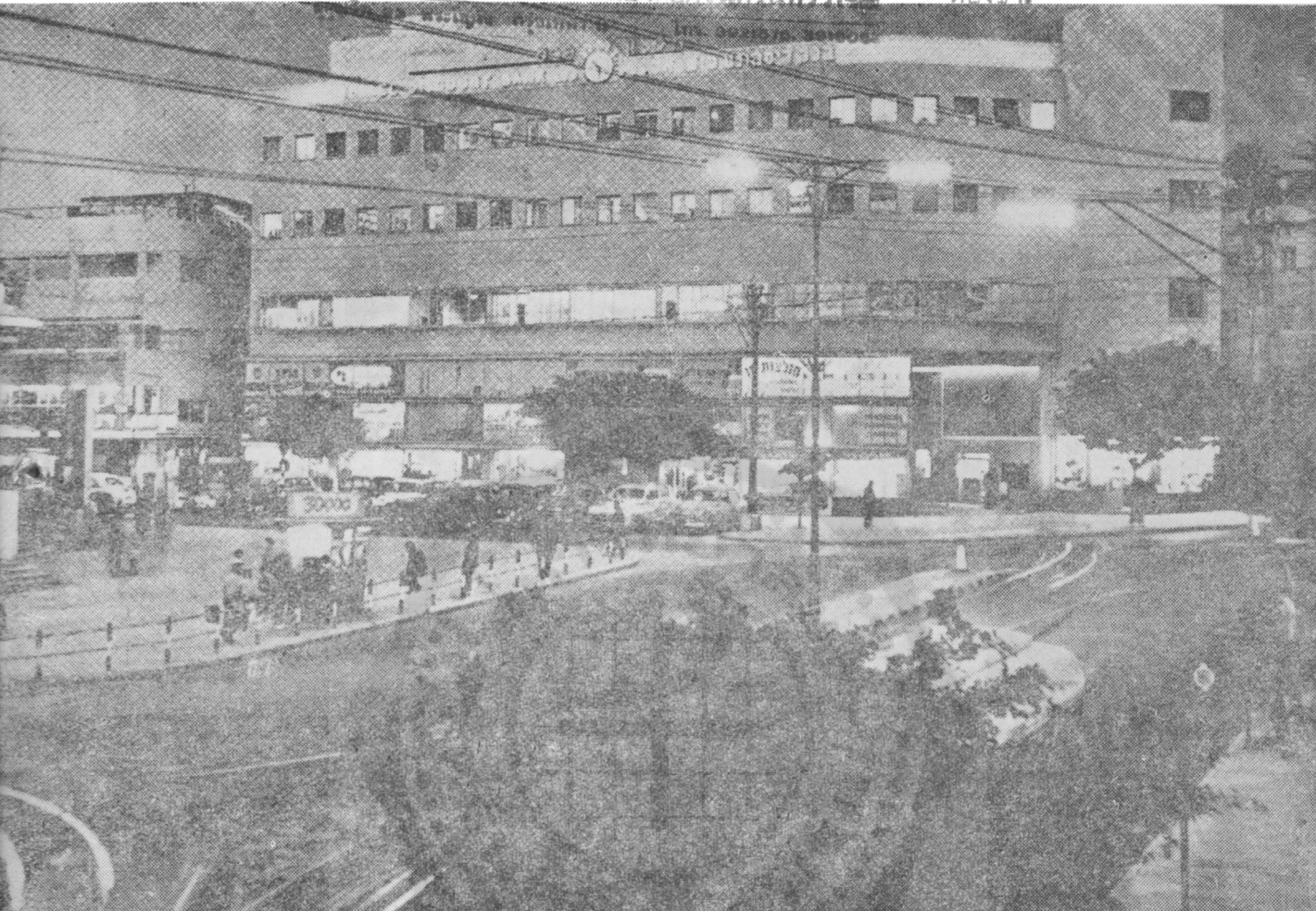
การสงครามครั้งนี้ กระทำกันอย่างโหดร้ายมาก ชาวยิวและอาหรับทั้ง ๆ ที่เป็นพลเรือนก็ยังถูกประหารเสียมากต่อมาก และก็เพราะความทารุณโหดร้ายของสงครามครั้งนี้แหละ ที่ช่วยสร้างแผลแห่งความเกลียดชังระหว่างยิวและอาหรับให้ลึกลง จนยากที่จะสมานคืนดีได้

ความพ่ายแพ้จากแนวรบหลายด้านของอาหรับเป็นเหตุให้พวกอาหรับใน ปาเลสไตน์ ต้องอพยพพลภัยเข้าอาศัยในดินแดนอาหรับข้างเดียวมากต่อมาก และพวกอาหรับลี้ภัยเหล่านี้ ก็ยังเป็นปัญหาเรื้อรังในอาณาบริเวณนี้มาจนกระทั่งทุกวันนี้ ปัจจุบันพวกอาหรับลี้ภัยยังคงอาศัยอยู่ในประเทศจอร์แดน ซีเรีย และ

ธันวาคม 1948 ม.ร.ท. ๑๖. ระบอง มทบ. ๕๗ 1949

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หอสมุด
หอสมุด

นคร เทล อีฟ “เมืองใหม่” ที่รุ่งเรืองที่สุดของอิสราเอล

เลบานอนประมาณ 600,000 คน และอยู่ในบริเวณ
ฉนวนกาซาที่อียิปต์ยึดไว้ได้อีกถึง 400,000 คน

และในระหว่างการสู้รบในวันที่ 14 มิถุนายน
1948 พวกยิวก็ประกาศตัวเป็นอิสระก่อตั้ง **ประเทศ
อิสราเอล** ขึ้น และประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งใน
ตอนนั้นนายทรูแมนเป็นประธานาธิบดีก็ให้การรับรอง
“ทางพฤตินัย” แก่ประเทศใหม่นี้ในทันที ติดตาม

ด้วยโซเวียตรัสเซีย ซึ่งให้การรับรองในระยะใกล้กัน

ประเทศอิสราเอล ประเทศใหม่ภายในดิน
แดนของอาหรับ ก็ถือกำเนิดขึ้นด้วยอาการดังนี้
และในที่สุดพวกยิวก็ได้ “แผ่นดินสัญญา” ของตน
หลังจากที่ต่อสู้ดิ้นรนมานับด้วยพัน ๆ ปี

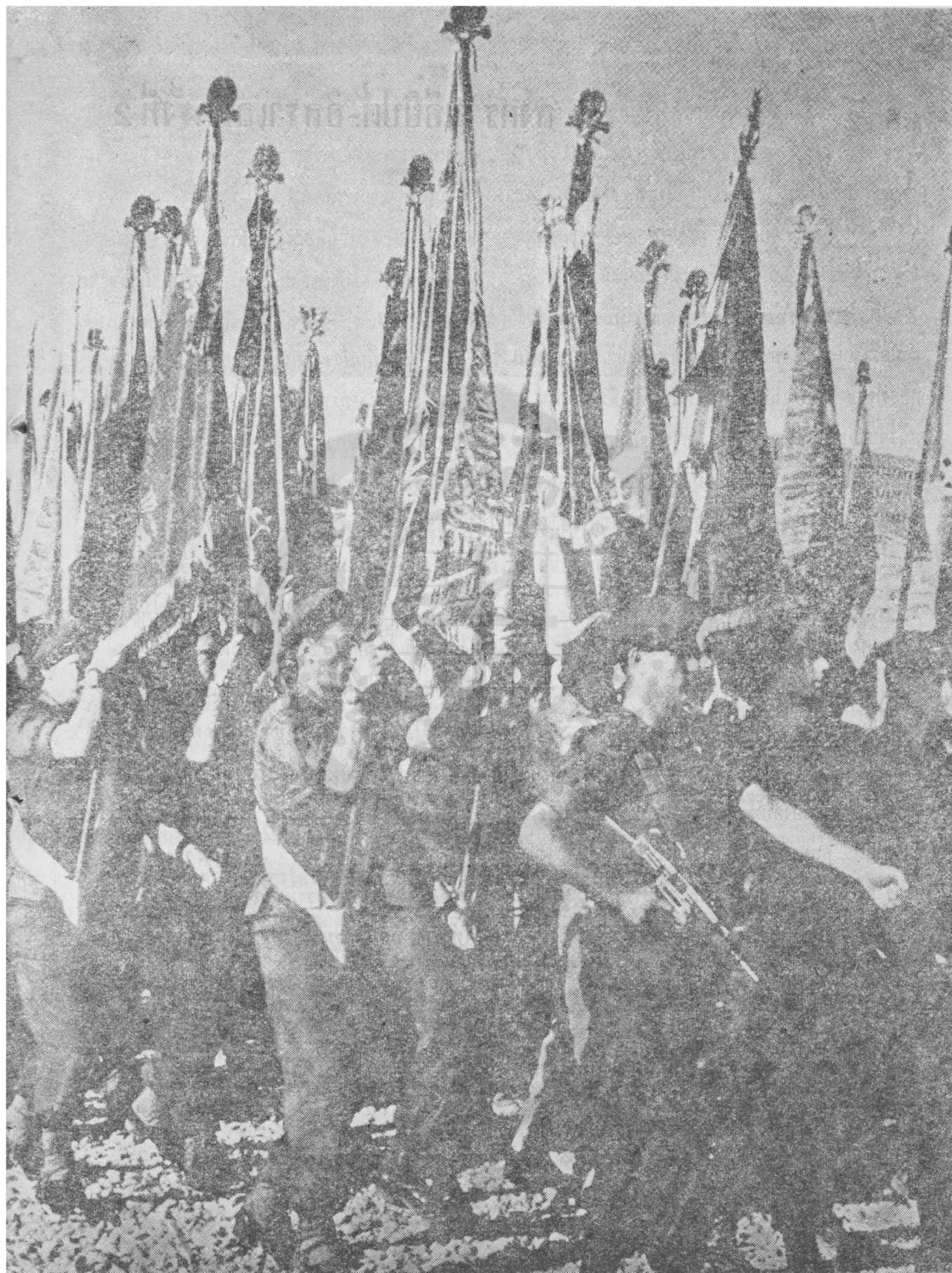
ในระหว่างนี้การรบพุ่งก็ยังดำเนินอยู่ และ
ยืดเยื้อมาจนกระทั่งถึง ค.ศ. 1949 จึงได้หยุดลง

ชาวยิวทั่วโลกต่างอพยพเข้าสู่ “แผ่นดินสัญญา” ประเทศอิสราเอล

โดยคำสั่งของสหประชาชาติ และในระหว่างนี้กองทหารอิสราเอลก็ได้ดินแดนของอาหรับออกไปอีกมากทางด้านเหนือยึดได้เนื้อที่ทะเลกาลิลี ทางด้านใต้ก็จรดทะเลทรายเนกบ์ลงมาถึงอ่าวอากาบา และในขณะที่หยุดการรบพุ่งนั้น อิสราเอลได้ดินแดนมากกว่าที่สหประชาชาติกำหนดจะแบ่งให้แต่ครั้งแรก คือตามแผนแบ่งเขตของสหประชาชาติ ค.ศ. 1947 นั้น ยิวจะได้เนื้อที่ในปาเลสไตน์เพียง 5,700 ตารางไมล์ อาหรับได้ 4,300 ตารางไมล์ แต่ในขณะที่เลิกรบพุ่งกันนั้นยิวยึดพื้นที่ไว้ได้ 7,100 ตารางไมล์ และ “ประ

เทศอิสราเอลใหม่” ก็ยืนยันใช้พรมแดนตามที่ยึดได้ทั้งหมดนั่นคือเรื่องในอดีต เป็นการตอบปัญหาว่าทำไม **ดินแดนของยิว** จึงหลงเข้าไปอยู่ใน **ทะเลของพวกอาหรับ** เป็นจุดแรกของเค้าแห่งความยุ่งยากในปัจจุบัน ที่มาของการรบนองเลือดในแบบจองล้างจอนหลานยุคนี้ไปอีกถึงสองครั้งในระยะเวลา 20 ปี การรบ ซึ่งอาจจะลุกลามขยาย ออกเป็น สงครามโลกได้ในชั่วขณะใดขณะหนึ่ง ดินแดนซึ่งขณะนั้นกลายเป็นเวทีแห่งการขยายอิทธิพลของมหาอำนาจนิวเคลียร์ของโลกในปัจจุบันสหรัฐอเมริกาและโซเวียต รัสเซีย.

1

ในทะเลอาหรับ

ภายในห้องทำงานของ เดวิด เป็น กูเรียน นายกรัฐมนตรีคนแรกของ “อิสราเอลใหม่” ณ นคร หลวงเจรูซาเล็ม แผนที่ขนาดมหึมาซึ่งอยู่เต็มผนังด้านหนึ่งของห้อง และปาตริอาคยุคใหม่ของพวกยิวผู้นำ “แผ่นดินสัญญา” คือนกลับมาสู่ชาวยิวอีกครั้งหนึ่ง ด้วยกุศโลบายการทูตผสมกับดินระเบิด ก็มักจะชี้ให้แขกผู้มาเยือนดูแผนที่ “โลกอาหรับ” ผืนมหึมาซึ่งเสมอ “ผมแขวน มันไว้ เพื่อเตือนไม่ให้ผมลืมว่า ประเทศของเรานั้นกระจัดย่อยเพียงไร เมื่อเทียบกับขนาดของโลกอาหรับที่ล้อมรอบเราอยู่ ทั้งนี้เพื่อความไม่ประมาทของเรา”

และก็ด้วยความไม่ประมาทนี้เอง กองทัพอิสราเอลจึงเป็นกองทัพที่มีสมรรถภาพที่สุดในโลกกองทัพหนึ่ง คนหนุ่มอิสราเอลจะต้องเข้ารับการฝึกทางทหาร 30 เดือน คนสาวก็ต้องเข้ารับอบรมด้วย และก็ยังต้องใช้เวลาถึง 24 เดือน ทุกคนในอิสราเอล

จะต้องเป็นทหาร

“เราเป็นประเทศเล็กที่ยากจน อยู่ในภูมิประเทศที่แห้งแล้ง ทุรกันดาร แต่เราก็เชื่อในอนาคตของเรา เราเชื่อในความอยู่รอดของเรา เรามีประวัติศาสตร์ต่อเนื่องกันมาถึง 4,000 ปี เราเคยถูกขบไล่ และก็ต้องระเห่เร่ร่อนไปทั่วทุกมุมโลกเป็นเวลากว่า 2,000 ปี ต้องเผชิญกับการถูกเกลียดชัง ถูกเข่นฆ่า ถูกทรมาน ถูกย่างไฟมาแล้วนับไม่ถ้วน เราเคยถูกขบไล่ออกจากอังกฤษในศตวรรษที่ 14 และเราก็เคยถูกขบไล่ออกจากสเปนในศตวรรษที่ 15 เราเคยถูกขบไล่ออกจาก ดินแดน อื่นหลาย ต่อหลายแห่ง ฮิตเลอร์เคยประหารพวกเราลงไปถึง 6,000,000 คน แต่เราก็ไม่เคยสิ้นหวัง”

“ณ ดินแดนแห่งนี้ ทุกสิ่งที่เราลงมือปฏิบัติเราจะต้องเผชิญกับความยาก ลำบากกว่า ที่อื่นถึงสองเท่าแต่เราก็พยายามสร้างมันขึ้นมา เราได้รับ

สำหรับประเทศอิสราเอล “ชีวิตในกองทัพ” เกือบจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ทหารอิสราเอลต้องพร้อมอยู่เสมอเพื่อป้องกันประเทศ พรมแดนที่ต่อเนื่องกับบรรดาประเทศอาหรับ ซึ่งมีความยาวถึง 748 ไมล์ บนกลที่เห็นในมือทหาร คือปืนแบบ UZI ผลิตในอิสราเอล

รองเพื่อนร่วมชาติที่อพยพเข้ามาถึง 1,000,000 คน แล้ว รวมทั้ง 300,000 ที่ยังเหลือรอดมาจากการประหารของฮิตเลอร์ และอีก 400,000 คนจากประเทศอาหรับข้างเคียง ณ ที่นี้ในวันออกกลางเรายังเป็นชนอีกเผ่าเดียว ที่ยังคงดำรงศรัทธาเดิมของเราอยู่ และก็ยังคงพูดภาษาดั้งเดิมของเราที่เคยใช้มาเมื่อ 3,000 ปีก่อนโน้น ภาษาฮิบรูเคยเป็นภาษาตายไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่บัดนี้ก็กลายเป็นภาษาประจำชาติของเราในขณะที่นักเชอร์เองนั้นพูดภาษาอียิปต์ ภาษาของกษัตริย์ฟาโรห์ไม่ได้แม้แต่คำเดียว”

“เราเคยอยู่รอด มาภายใต้สภาพการณ์ที่เลวร้ายกว่านี้ และเราก็จะต้องคงอยู่ต่อไป เมื่อแปดปีที่แล้วเราถูกกองทัพอาหรับ ถึง 6 ประเทศ รุกราน แต่เราก็เอาชนะชนะได้ทั้ง ๆ ที่เราขาดแคลนทั้งอาวุธและกองทัพเราได้ชัยชนะ เพราะความเสียสละของบรรดาลูกชายและลูกสาวของพวกเขา -”

นายเดวิด เป็น กูเรียน ให้สัมภาษณ์แก่ผู้แทนหนังสือพิมพ์ภายหลังกองทัพอิสราเอลปราบกองทัพอียิปต์ได้เป็นครั้งที่สองลงไปได้หยก ๆ ในการสงครามที่เรารู้จักกันว่า “การศึกคลองสุเอซ” กองทัพอิสราเอลยกเข้าบุกประเทศอียิปต์เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม ค.ศ. 1956 ในการรบครั้งนั้นนายพลโมเช่ ดายัน “ขุนพลตาเดียว” ผู้แกล้วกล้าของอิสราเอล ผู้มีบทบาทสำคัญยิ่งในการยุทธครั้งปัจจุบัน ได้ใช้เวลาเพียง

4 วันในการนำขบวนยานเกราะบุกดินแดนอียิปต์เข้าไปถึง 120 ไมล์ เข้ายึดเมืองบ้อม ชาร์ม เอล ชิค และฉนวนกาซา ของอียิปต์ไว้ได้ ในขณะที่องค์การสหประชาชาติออกคำสั่งให้ “หยุดศึก”

และเพียงในระยะแปดปี ที่อิสราเอลใหม่ก่อตั้งขึ้นมาก็มีสงครามกับอาหรับสองครั้งแล้ว

2

สาเหตุแห่งสงคราม

เรารู้จักสงครามครั้งที่สอง ระหว่างอาหรับ [ความจริงครั้งนี้มีอียิปต์ประเทศเดียว] กับยิว ว่าเกิดเพราะเรื่องคลองสุเอซ เพราะอังกฤษและฝรั่งเศส ซึ่งมีส่วนได้ส่วนเสียกับคลองสุเอซโดยตรงเข้าร่วมรุกรานประเทศอียิปต์ด้วย กองทัพอังกฤษและฝรั่งเศสเข้าโจมตีบริเวณคลองสุเอซ ภายหลัง กองทัพ อิสราเอล 3 วัน แต่แท้ที่จริงแล้ว สงครามระหว่างอิสราเอลกับอียิปต์ครั้งนี้มีมูลเหตุมาจากอื่น ซึ่งอิสราเอลถือว่าสำคัญกว่าเรื่องคลองสุเอซ เป็นชนวนของการรบพุ่งระหว่างสองประเทศนี้โดยตรง เรื่องดินแดนฉนวนกาซา และสิทธิการใช้น่านน้ำอ่าวอาคาบา และมูลเหตุทั้งสองข้อนี้เองก็ชักกลับมาเป็นชนวนศึกใหญ่ครั้งที่สาม ซึ่งจะเขียนถึงต่อไป เรื่องคลองสุเอซเป็นแต่เพียงเรื่องประกอบเข้ามาเท่านั้น ทั้งนี้ตามทรรศนะของอิสราเอล

“ฉนวนกาซา” คือดินแดนแคบ ๆ ที่ทอดไปตามฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ด้านใต้ของประเทศอิสราเอล ดินแดนที่พวกรออาหรับบดขยี้จากการรบพุ่งเมื่อค.ศ. 1948-1949 ประมาณ 219,000 เข้าไปอาศัยอยู่ [ตัวเลขในขณะนั้น ตัวเลขจำนวนอาหรับบดขยี้ในปัจจุบันจากสำนักข่าว เอ.เอฟ.พี. อ้างจำนวน 400,000 คน] จากข้อตกลงหยุดยิงใน ค.ศ. 1949 ประเทศอียิปต์ได้สิทธิในการปกครองดินแดนนี้ แต่ไม่มีสิทธิที่จะผนวกเข้าในดินแดนของอียิปต์ และสำหรับฝ่ายอิสราเอลนั้น ฉนวนกาซาคือจุดอันตรายสำหรับชาวอิสราเอล พวกหน่วยคอมมานโดของพวกเขาสำหรับพลัดถิ่นมักจะยกข้ามพรมแดนเข้ารบกวน ปล้นสะดมหมู่บ้านอิสราเอลตามบริเวณชายแดน อันเป็นชนวนของการปะทะกันเสมอ ๆ

ส่วนอ่าวอากาบา ช่องแคบเหนือสุดของทะเลแดง อันเป็นช่องทางเดียวที่อิสราเอลจะใช้ส่งออกสู่ทะเลแดงเพื่อติดต่อค้าขายกับบรรดาประเทศเอเชียและอาฟริกันนั้น ตามข้อตกลง ค.ศ.1949 อิสราเอลมีสิทธิผ่านเข้าออกบริเวณนี้ได้โดยเสรี แต่อียิปต์ก็ละเมิดโดยส่งทหารเข้าไปตั้งบ่อน้ำคั้นทางเข้าอ่าวอากาบา อยู่ในเมืองชาร์ม เอล ชีค ของอียิปต์ และอิสราเอลไม่สามารถใช้ทางออก สู่ทะเลแดงเส้นนี้ได้มาถึง หกปีแล้ว ก่อนที่จะเกิดการสู้รบครั้งที่สอง ใน ค.ศ. 1956

“ช่องแคบติราน และทะเลแดงสำคัญยิ่งสำหรับเรา” นายเดวิด เป็น กูเรียนเคยแถลงไว้

“เรามีความเห็นว่าคุณค่าสำคัญยิ่งกว่าทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเสียอีก จริงอยู่เรามีความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม กับโลก ตะวันตก มากกว่า ทางตะวันออก แต่สำหรับเรื่องค้าขายแล้วเอเชียและอาฟริกามีความหมายสำหรับเรามากกว่า เมืองอิสราเอลก็คือทวารสู่ตะวันออกแห่งเดียวของเรา ใครก็ตามยอมไม่มีสิทธิ์ที่จะปิดช่องทางนี้ เช่นเดียวกับคลองสุเอซ ซึ่งเป็นน่านน้ำสากล แต่อียิปต์ก็ไม่ยินยอมให้เราใช้ทั้งคลองสุเอซ และอ่าวอากาบา”

[เรื่องสิทธิการใช้น่านน้ำช่องแคบติรานบริเวณอ่าวอากาบานั้น ยังจะต้องเป็นข้อโต้แย้งกันอีกนาน เนื่องจากช่องทางเดินเรือที่จะผ่าน ช่องแคบนี้ เข้าสู่อ่าวอากาบา และเมืองท่าอิสราเอลของอิสราเอลนั้น มีช่องทางเดียวคือ ต้องผ่านเข้าไประหว่างเกาะติรานบริเวณปากอ่าว และชายฝั่งซ้ายซึ่งอียิปต์ ถือว่าเป็นพรมแดนของตน]

ส่วนเรื่อง คลอง สุเอซ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับอิสราเอลนี้ดังนี้

นับแต่อิสราเอลเริ่มรบพุ่งกับบรรดา ประเทศอาหรับในการสงครามครั้งแรก ค.ศ. 1948 อียิปต์ก็เริ่มเข้มงวดกับเรือที่ผ่านคลองสุเอซ โดยเฉพาะที่สงสัยว่าจะบรรทุกสินค้าและยุทโธปกรณ์ให้อิสราเอล มีการจับกุมเรืออิสราเอลรับสินค้าที่บรรทุกมากับเรือ อิสรา

เอลเคยนำเรื่องขึ้นร้องเรียน ต่อคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติแต่ญัตตินี้ก็ถูกโซเวียตรัสเซียใช้อำนาจยับยั้ง [Veto] เรืออิสราเอลก็ใช้คลองสุเอซไม่ได้ตลอดมานับแต่นั้น จนกระทั่งถึงเวลาการรบพุ่งกันครั้งที่สอง ค.ศ. 1956

ส่วนเรื่อง คลองสุเอซ ที่เกี่ยวข้องกับ อังกฤษและฝรั่งเศสมีเรื่องราวหลังเขปดังนี้

อียิปต์ประกาศโอน คลองสุเอซ เป็น ของชาติเมื่อต้นปี ค.ศ. 1956 ท่ามกลางเสียงคัดค้านของบรรดาประเทศผู้ใช้คลองและบริษัทคลองสุเอซ ซึ่งอังกฤษและฝรั่งเศสเป็นหุ้นใหญ่ ซึ่งอังกฤษและฝรั่งเศสยอมไม่พอใจเป็นธรรมดา และภายหลังจากนั้นสามเดือน เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 1956 กองทัพอิสราเอลก็เข้าบุกอียิปต์ ดังสาเหตุต่าง ๆ ที่ได้อธิบายไว้แล้ว กองทัพอิสราเอลทำการได้อย่างรวดเร็ว ภายในระยะเวลา 4 วันก็บุกเกือบถึงคลองสุเอซ และในวันที่ 31 เดือนเดียวกันอังกฤษและฝรั่งเศสก็ส่งทหารพลร่มลงยึด เมืองสำคัญ ๆ บริเวณคลองสุเอซไว้ เช่น เมืองปอร์ต ซาอิด ปอร์ต ฟุอัด โดยใช้อ้างเพื่อรักษาความสงบและความปลอดภัยในการเดินเรือ

และเรื่องอิสราเอลรุกรานอียิปต์ และเรื่องอังกฤษ-ฝรั่งเศส บุกคลองสุเอซก็เข้าสู่องค์การสหประชาชาติ และโดยมติของสมัชชาใหญ่การรบพุ่งยุติลงเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 1956

รายละเอียดการ พิจารณา ของ สหประชาชาติ จะขอยกไปเขียนรวมไว้ในบท ที่ ว่าด้วย สหประชาชาติ กับตะวันออกกลาง แต่ใครจะเขียนถึงผลหลังสงคราม ระหว่างยิวและอาหรับครั้งที่สองนี้ โดยละเอียดสักเล็กน้อย เพราะเรื่องเกี่ยวพันมาถึงสงครามใหญ่ครั้งที่สาม ในปัจจุบันระหว่างอิสราเอลกับอาหรับโดยตรง สงครามซึ่งขณะนั้น ก็ยังวิตกกังว่าอาจจะขยายตัว ลุกลาม ไปถึงบรรดา มหาอำนาจ นิวเคลียร์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องใน อาณาบริเวณนี้

3

อิสราเอลกับ “สงครามการเมือง”

ครั้งที่ 2

ในขณะที่สหประชาชาติออกคำสั่งให้ “หยุดยิง” นั้น กองทัพอิสราเอลโดยการนำของ “ชนพลตาเดียว” โมเช่ ดายัน ซึ่งเริ่มบุกเข้าไปในอียิปต์ เมื่อวันที่ 29 ต.ค. 1956 ได้เข้ายึดบริเวณฉนวนกาซาและดินแดนทะเลทรายซีนายส่วนที่ทอดขนานอ่าวอากาบาจนมาจรดเมืองบ่อมซารัม เอล ชิค ไว้ได้ทั้งหมด ในครั้งนั้นนายพลดายันใช้เวลา 4 วันก็สามารถ ปฏิบัติการได้สมบูรณ์ตาม แผนยุทธ ศาสตร์ขั้นต้น การปิดล้อมฉนวนกาซาให้พ้นจากการรุกรานของพวก หน่วยคอมมานโด อาหรับที่ข้าม พรหมแดนเข้าไปปล้นสะดมหมู่บ้านเปิดใหม่ของชาวอิสราเอลบริเวณ พรหมแดน และสามารถเปิดอ่าวอากาบาให้เรืออิสราเอล

โมเช่ ดายัน [ขวา] กับนายพลเบร์น
นายทหารสหประชาชาติที่เข้ารักษากรณ
ฉนวนกาซา

เข้าออกได้ เรื่องต่อจากนี้ไปจึงเป็นเรื่องของการทูต เรื่องของสงครามการเมืองที่จะกระทำกันที่สหประชาชาติ และในกรุงวอชิงตันนครหลวงของสหรัฐอเมริกา ซึ่งอิสราเอลจะต้องพยายามอย่างเต็มฝีมือเพื่อ “เก็บเกี่ยว” ผลแห่งความมีชัยทางด้านการยุทธ และครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่สอง ครั้งแรกนั้นใน ค.ศ. 1948-9 “การต่อสู้ทางการเมืองเพื่อเอกราช” ส่วนครั้งนี้เพื่อ “ความอยู่รอด” และ “ความรุ่งเรือง” ของอิสราเอลต่อไป และนี่ก็เป็นเรื่องเมื่อ 11 ปีก่อน และ

บัดนี้ เรื่องของอิสราเอลที่กำลังตกเตียงกันอยู่ในสหประชาชาติก็เข้ารูปน้เกือบจะไม่ผิดกันเลย

การดำเนิน “สงครามการเมือง” ของอิสราเอลในครั้งนั้น นอกจากนายเดวิด เบน กูเรียน นายกรัฐมนตรีผู้เป็นตัวจักรใหญ่สำคัญแล้ว อิสราเอลยังได้ผู้สามารถในการทูตอีกสองท่าน นางโกลเดอร์เมอร์ รัฐมนตรีต่างประเทศสตรีของอิสราเอล และนายอับบา อิบัน ผู้แทนของอิสราเอลในสหประชาชาติ คนเดียวกันกับรัฐมนตรีต่างประเทศอิสราเอลในขณะนี้

การต่อสู้ทางการทูตระหว่างอิสราเอลกับสหประชาชาติเป็นไปอย่างยืดเยื้อ ทั้ง ๆ ที่สหประชาชาติลงมติให้หยุดการรบพุ่งและให้ “ผู้รุกราน” ซึ่งในกรณีนี้ได้แก่อิสราเอล อังกฤษ และฝรั่งเศสถอนทหารออกจากอียิปต์ในทันที ตั้งแต่วันที่ 6 ธันวาคม 1956 แต่อิสราเอลก็เพ็งจะลงมือถอนทหาร ยอมปฏิบัติตามมติของสหประชาชาติเอาเมื่อวันที่ 8 มีนาคม ค.ศ. 1957 รวมเวลาทั้งหมดที่ทหารอิสราเอลเข้ายึดครองดินแดนอียิปต์ไว้ครั้งนั้นถึง 3 เดือนกับ 3 วัน คือยอมถอนทหารภายหลังที่ประสบความสำเร็จในทางการเมืองแล้ว คือได้รับประกันเสรีภาพในการใช้น่านน้ำอ่าวอากาบา และความปลอดภัยในบริเวณฉนวนกาซา โดยสหประชาชาติจัดส่งกำลังทหาร 6,000 คน เข้าตระเวนรักษาความสงบตลอดแนวพรมแดนส่วนนี้ซึ่งมีความยาวถึง 170 ไมล์

ทำไมจึงกล่าวว่า อิสราเอลประสบ สำเร็จใน “สงครามการเมือง” ณ สหประชาชาติครั้งนี้ เหตุผลก็คือนอกเหนือไปจากอิสราเอลได้ “สิทธิ” ในการใช้อ่าวอากาบา และความ ปลอดภัยใน บริเวณ ฉนวนกาซาตามคำรับรองของสหประชาชาติแล้ว อิสราเอลยังได้เสียงสนับสนุนจากมหาอำนาจใหญ่อีกสองชาติด้วย

สหรัฐอเมริกา ซึ่งในครั้งแรกไม่แสดงท่าทีอย่างกระจ่างชัดในกรณีอิสราเอล แต่ภายหลัง “สงครามการเมือง” ที่ผู้แทนอิสราเอลดำเนินอย่างชาญฉลาดทั้งในสหประชาชาติ และในกรรมาธิการสันติภาพของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ สหรัฐอเมริกาก็กลับมาเห็นใจอิสราเอลเต็มที่ รัฐบาลสหรัฐมีบันทึกพิเศษไปถึงรัฐบาลอิสราเอลเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 1957 มีใจความสำคัญว่า สหรัฐพร้อมที่จะลงมือปฏิบัติการเพื่อกองไว้ซึ่งเสรีภาพในการใช้น่านน้ำบริเวณอ่าวอากาบา

ก่อนหน้านั้นในวันที่ 11 กุมภาพันธ์ นายจอห์น ฟอสเตอร์ ดัลเลส รัฐมนตรีต่างประเทศในขณะนั้นก็ ประกาศ นโยบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ ของสหรัฐอเมริกาออกมาว่า สหรัฐอเมริกาดูว่าน่านน้ำอ่าวอากาบาเป็นน่านน้ำเสรีนานาชาติดังนั้น “ชาติใดก็ตาม ย่อมไม่มีสิทธิที่จะปิดกั้นการใช้น่านน้ำนี้ ตลอดจนปิดกั้นบริเวณช่องแคบที่ต่อเนื่องกับน่านน้ำ ”

และในการให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ในวันที่ 26 มีนาคม ปีเดียวกับนายดัลเลสก็ยังคงกล่าวซ้ำอีกว่า อียิปต์ไม่มี สิทธิ ที่จะห้ามไม่ให้เรือ อิสราเอลใช้ คลอง

สุเอซในข้ออ้าง “สถานะสงคราม” ภายใต้เงื่อนไขแห่งการสงบศึกนั้น นายคัลเลสแถลงว่า “คู่กรณีย่อมไม่มีสิทธิในการใช้สิทธิของการเป็นคู่สงคราม”

ส่วนในเรื่องกองกำลังของสหประชาชาติ ที่เข้ารักษาความสงบในบริเวณฉนวนกาซา และอ่าวอาบานั้น นายคัลเลสแถลงว่า อียิปต์จะปฏิบัติไปแต่ฝ่ายเดียวไม่ได้ ในการที่จะเปลี่ยนสภาพหรือความยินยอมในการที่ให้กองทหารสหประชาชาติเข้ารักษาการณ์อยู่ในบริเวณนี้ เพราะจะเป็นการทำให้ “โครงการดำเนินการทั้งสิ้นล้มเหลวลง”

มหาอำนาจอีกชาติหนึ่งซึ่งสนับสนุนอิสราเอลในครั้งนี้อย่างเปิดเผยก็คือฝรั่งเศส เนื่องจากรัฐบาลฝรั่งเศสในขณะนั้นมีความไม่ชอบหน้าพวกอาหรับเป็นทุนอยู่เดิม นอกจากเรื่องคลองสุเอซแล้ว ดินแดนที่ฝรั่งเศสเคยปกครองในอาฟริกาเหนือ อาทิ อลจีเรีย และมอริออคก็กำลังตั้งข้อขัดแย้งกับฝรั่งเศสอยู่ ฝรั่งเศสจึงเป็นพวกอิสราเอลเต็มประตู เมื่อวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 1957 รัฐบาลฝรั่งเศสประกาศว่า ฝรั่งเศสจะสนับสนุนสิทธิในการป้องกันตนเองของอิสราเอล ถ้าหากจะถูกอียิปต์ใช้กำลังในการตีอ่าวอาบาหรือบริเวณฉนวนกาซา

สรุปแล้ว ใน “สงครามการเมือง” ครั้งที่ 2 นี้ อิสราเอลประสบความสำเร็จอย่างงดงาม ทางอียิปต์นั้น เนื่องจากเดินตามผิดพลาดในเรื่องคลองสุเอซ จึงถูกฝ่ายมหาอำนาจตะวันตกรวมหัวจะหวังพึ่งโซเวียต

รัสเซียในขณะนั้นก็ยังพึ่งไม่ได้เต็มที่ บทบาทโซเวียตรัสเซียในตะวันออกกลางเพิ่งจะเริ่มขึ้นอย่างจริงจังภายหลังกรณีคลองสุเอซนั่นเอง

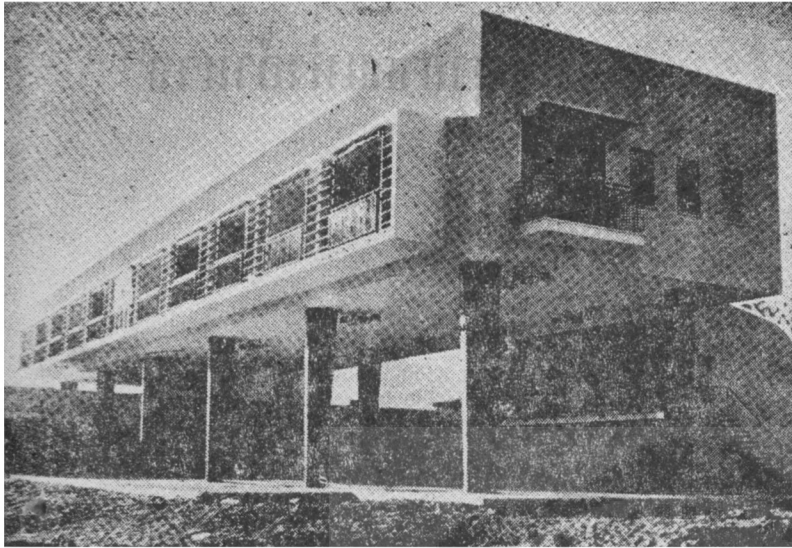
4

อิลลาธ-เมืองเนรมิต

“นับแต่รัชสมัยพระเจ้าโซโลมอนเรือของอิสราเอลเคยผ่านเข้าออกทาง ช่องแคบ ดิรานและอ่าวอาบานั้นเป็นเวลากว่า 3,000 ปีมาแล้ว - - - และในประวัติศาสตร์ยุคใหม่ของอิสราเอล อิลลาธ เมืองท่าแห่งใหม่ของเราในอ่าวนี้ จะเป็นทั้งศูนย์กลางทางการเมืองและศูนย์กลางทางการค้า ยิ่งไปกว่าในรัชสมัยของคัมภีร์ไบเบิล”

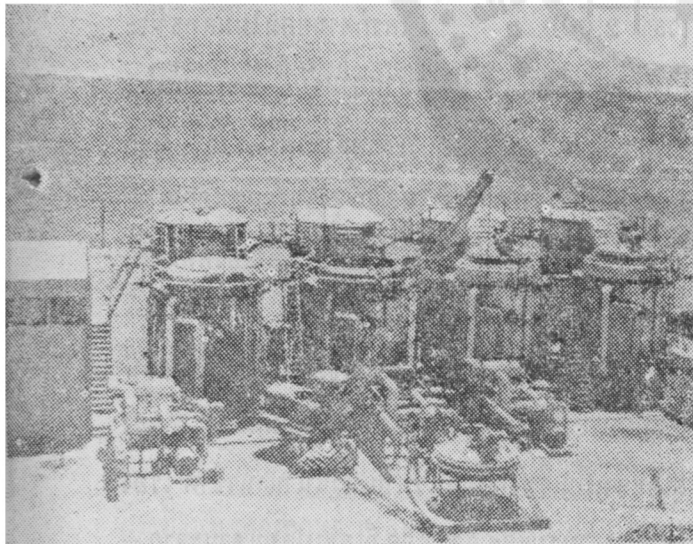
แต่เนื่องจากอียิปต์เอาปืนเข้าไปได้ตั้งไว้ ณ เมืองชาร์ม เอล ชีค พร้อมทั้งจะระเบิดเรืออิสราเอลทุกลำที่ผ่านเข้าสู่อ่าวอาบา แผนเนรมิตเมืองท่าอิลลาธตามที่นายกรัฐมนตรีเดวิด เบน กูเรียน ผั่นไว้ จึงคงยังอยู่แต่ในลันชักนับแต่ระยะเวลาที่ “อิสราเอลใหม่” ได้ประกาศก่อตั้งประเทศขึ้นมา แต่บัดนี้ เนื่องมาจากผลของข้อตกลงในสหประชาชาติ และการให้ประกันจากมหาอำนาจโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา ทางเข้าสู่เมืองท่าอิลลาธก็เปิดสะดวกสำหรับอิสราเอล แผนการสร้าง “อิลลาธใหม่” จึงเริ่มได้อย่างเต็มที่

เมืองท่าอิลลาธ ก่อนหน้าอิสราเอลเปิดอ่าวอาบานั้นอยู่ในสภาพเปล่าเปลี่ยว ทั้งเมืองมีบ่อน้ำ

โรงแรมทadmอร์มีเครื่อง
ปรับอากาศที่เมืองอิลลาธ

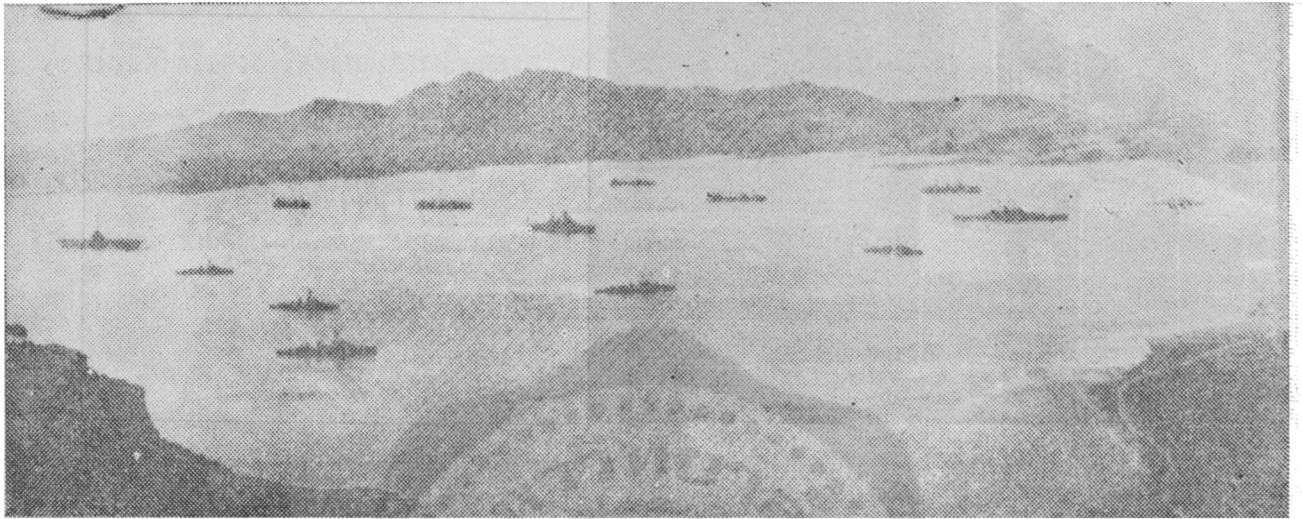
จัดซึ่งรลก็ไม่สนทนากัอยู่เพียงบ่อเดียว ไม่มีแม้จนกระทั่งร้านขายเหล้า ร้านขายของเบ็ดเตล็ด ไม่มีรถยนต์ส่วนตัวแม้แต่คันเดียว ทั้งเมืองมีร้านค้าผเพียงร้านเดียว หมอหนึ่งคน รถรับจ้างซึ่งจวนจะพังมีทั้งหลังหนึ่งคัน และในสภาพเช่นนี้แหละที่เควิด เป็น คุเรียน

โรงกลั่นน้ำทะเลให้เป็นน้ำดื่มในเมืองท่าอิลลาธ

นายกรัฐมนตรีหัวเห็ดของอิสราเอลจะ “เนรมิต” ขึ้นมาให้เป็นศูนย์กลางสำคัญของ อิสราเอลใหม่ทั้งในทางการค้าและการเมือง ในทันทีที่ได้รับสิทธิใช้น่านน้ำอากาบา รัฐบาลอิสราเอลก็อนุมัติงบประมาณก้อนแรก 12 ล้านเหรียญอเมริกัน ตามแผนบูรณะเมือง ท่าอิลลาธตามโครงการ 3 ปี เฉพาะหน้าชั้นแรก ได้มีโครงการส่งเสริมให้พลเมืองออกไปตั้งถิ่นฐานในเมืองอิลลาธ คนของรัฐบาลจะได้ “เบยกันดาร์” เป็นสองเท่าของค่าแรงในเมืองที่เจริญแล้วแห่งอื่น ๆ แผนการสำคัญในเมืองอิลลาธก็คือ จัดวางท่อน้ำมันขนาดใหญ่ออกสู่ฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน โดยรับน้ำมันจากอิหร่าน ซึ่งยังคงยินดีขายให้แก่อิสราเอล อิหร่านเป็นพวกเปอร์เซียไม่ใช่พวกอาหรับ ท่อน้ำมันนี้กำหนดไว้ว่าจะสามารถส่งน้ำมันได้ 30 ล้านตันต่อปี

และปัจจุบันอิลลาธ ก็มีโรงแรมทadmอร์เป็นเมืองเจริญแห่งหนึ่งของอิสราเอล

1

อังกฤษ โซเวียต รัสเซีย และสหรัฐอเมริกา

การรบพุ่ง การสงครามระหว่างอิสราเอลกับฝ่ายอาหรับ นับแต่อิสราเอลพยายามที่จะก่อตั้งชาติขึ้นมาจากกระทั้งก่อนหน้า “การศึกสุเอซ” นั้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นสงครามท้องถิ่นแท้ เป็นการต่อสู้เพื่อการเข้าครอบครองดินแดน เพื่อแย่งสิทธิในการเป็นเจ้าของ ซึ่งทางฝ่ายอิสราเอลก็อ้างว่า ดินแดนแห่งนี้ในอดีตเคยเป็น “แผ่นดินสัญญา” ของตน ตนมีความชอบธรรมที่จะได้เข้าครอบครอง ได้เข้าตั้งขึ้นเป็นชาติ มีเอกราชที่จะดำเนินกิจการของตนโดยเสรี ส่วนทางฝ่ายอาหรับก็ยังคงยืนยันอยู่ตลอดมาว่า ดินแดนปาเลส

กองเรือที่ 6 ของสหรัฐอเมริกา

ไตน์นั้น เป็น “ดินแดนอันชอบธรรม” ของอาหรับ อาหรับเคยครอบครองอยู่ ต่อเนื่องกันมาตลอดระยะเวลา 2,000 ปี ใครก็ตามย่อมไม่มีสิทธิที่จะยื้อแย่งแผ่นดินผืนนี้ไปจากพวกอาหรับ ยิ่งกว่านั้นในระยะเวลาที่อิสราเอลประกาศตั้งชาติขึ้นแล้ว พวกอาหรับก็ยังเกรงความมหัศจรรย์ใหญ่ไผ่สูงของอิสราเอลจะแผ่ขยายดินแดนออกไป ซึ่งก็จะเป็นการเข้าแย่งที่ดินจากพวกอาหรับโดยตรงอีก

เมื่อความปะทะ ความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลกับอาหรับ ซึ่งมีแต่เดิมเข้ามาผสมกับกรณีคลองสุเอซซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันว่าเป็นน้ำนานาชาติ เรื่องระหว่างอาหรับและ อิสราเอล ก็เลยเปลี่ยนฐานะจาก — ระดับท้องถิ่นเข้ามาสู่ระดับนานาชาติไป โดยเฉพาะ

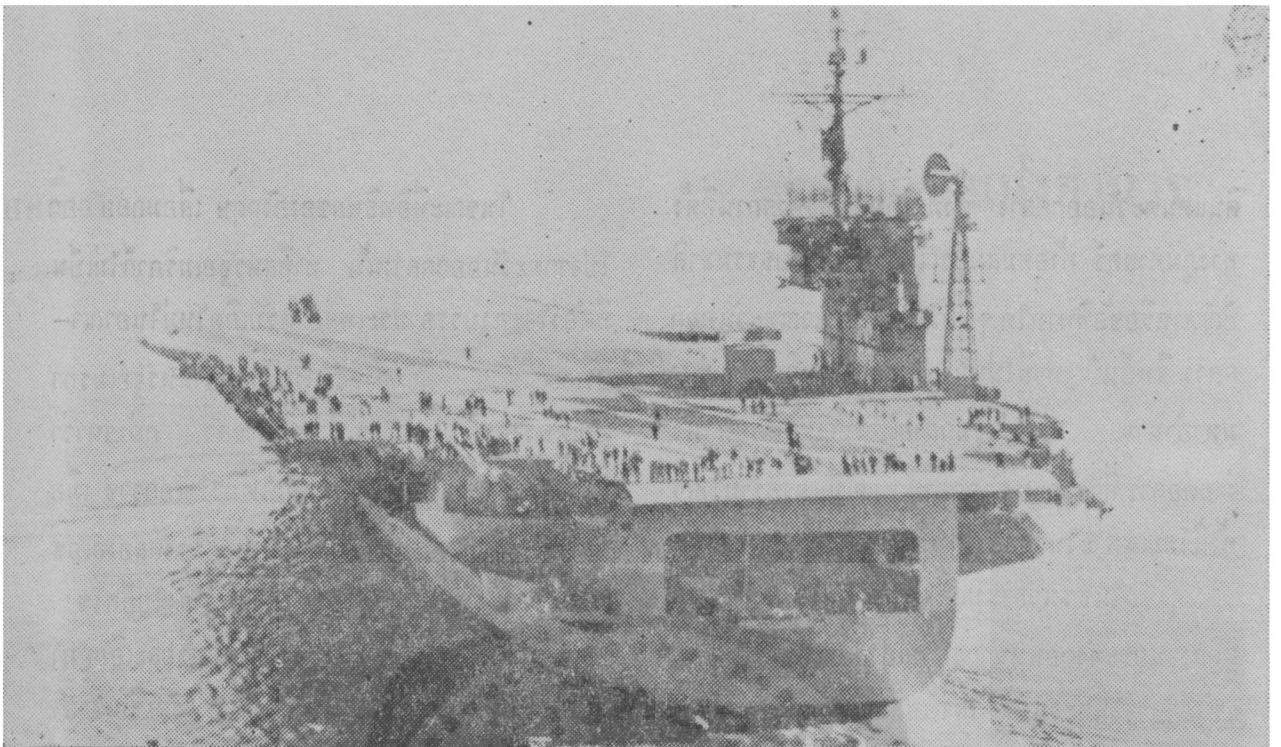
จินแดนตะวันออกกลาง ซึ่งมีความสำคัญทั้งสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ทั้งอุดมสมบูรณ์ด้วยน้ำมันดิบธรรมชาติ ปัญหาหรือข้อพิพาทใด ๆ ที่เกิดขึ้นในบริเวณตะวันออกกลาง จึงเป็นปัญหาที่ไม่พ้นไปจากการเข้าเกี่ยวข้องของมหาอำนาจ และก็เริ่มกลายเป็นปัญหาที่อ่อนไหวง่ายต่อการที่จะขยาย ตัวลุกลาม ออกเป็นสงครามใหญ่ ทั้งนี้โดยเฉพาะในระหว่างกรณีคลองสุเอซ

ในช่วงเวลานับแต่สงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงจนกระทั่งก่อนหน้ากรณีคลองสุเอซนั้น ดุลย์แห่งอำนาจในตะวันออกกลางเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก อังกฤษซึ่งเคยเป็นเจ้าใหญ่ในบริเวณนี้ นับแต่การแตกสลายของจักรวรรดิออตโตมาน นับแต่สิ้นสุดสงครามโลก ครั้งที่หนึ่ง เริ่มเสื่อมอิทธิพลลง เป็นลำดับ และสาเหตุแห่งการเสื่อมอิทธิพลของอังกฤษจากบริเวณนี้ก็มีอยู่หลายข้อด้วยกัน ประเทศที่เคยอยู่ในอาณัติเคยเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ ต่างก็กลายเป็นประเทศเอกราชไปเกือบหมด ผลกับการเปลี่ยนนโยบายของอังกฤษในตะวันออกกลางคือ พยายามเปลี่ยนจุดอิทธิพลและฐานทัพอากาศบริเวณแอฟริกาตะวันออกแทนฐานทัพของตนที่เคยมีอยู่ในอียิปต์และอิรัก คือมุ่งหน้ามาทางเคนยา ตันกานียกา และอนุแกดาแทน เพื่อ หลีก กระแสชาติ นิยมที่ กำลัง ก่อตัว อย่าง แรงในบรรดาชาติอาหรับตะวันออกกลางที่ได้รับเอกราชใหม่ๆ ถึงแม้ในที่สุดอังกฤษจะเปลี่ยน “แผนมุ่งแอฟริกาตะวันออก” ภายในระยะต่อมาอีกก็ตาม ก็ยังเป็นส่วนทำให้ให้นโยบายตะวันออกกลางของอังกฤษอ่อนแอลง

ในขณะที่อิทธิพลของอังกฤษ เสื่อมถอย ออกไปจากตะวันออกกลางนั้น ท่าที่สหรัฐอเมริกา ก็ไม่เป็น ที่ต้องใจของบรรดาประเทศอาหรับเกิดใหม่ในอาณัติบริเวณนี้ด้วย พวกอาหรับไม่ชอบหน้าสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ครั้งกรณีปาเลสไตน์ที่กล่าวมาแล้ว กล่าวหาว่าสหรัฐอเมริกาสนับสนุนช่วยเหลือให้ยิวได้เอกราช เมื่อมากระทบกับเรื่องของเชื่อนอศวัน และเรื่องคลองสุเอซ เข้าอีก ฐานะของสหรัฐอเมริกาจึงตกต่ำลงไปอีก

เรื่องเชื่อนอศวันนั้น ขอนำรายละเอียดมาอธิบาย เพราะเป็นช่องทางให้โซเวียต รัสเซียเข้ามาตั้งมั่นในตะวันออกกลางได้อย่างเหนียวแน่น

เมื่อกลางปี ค.ศ.1955 อียิปต์เจรจาขอกู้เงินจากสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ เพื่อสร้างเชื่อนอศวัน เชื่อนใหญ่กันแม่น้ำไนล์ ในชั้นแรกสหรัฐอเมริกาตกลงจะให้อียิปต์กู้ 56 ล้านเหรียญ อังกฤษให้กู้ 14 ล้านเหรียญ แต่เนื่องจากในระยะนั้นประธานาธิบดีนัสเซอร์ของอียิปต์ กำลังนำประเทศ เข้าพัวพันกับโซเวียต รัสเซียมากยิ่งขึ้น โดยนำข้าวและฝ่ายผลิตผลหลักของประเทศ ไปแลกกับอาวุธจากโซเวียต รัสเซีย สหรัฐอเมริกาและอังกฤษ จึงบอกปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือในเรื่องเชื่อนอศวัน การกระทำครั้งนี้ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งนอกจากจะทำความขุ่นเคืองให้แก่อียิปต์มากแล้วยังเปิดโอกาสให้โซเวียต รัสเซีย อาสาเข้าช่วยอียิปต์สร้างเชื่อนในทันที ชื่อของโซเวียต รัสเซียก็เริ่มหอมในบรรดาประเทศอาหรับนับจากนั้นมา

“อเมริกา” เรือบรรทุกเครื่องบินลำล่าสุดของสหรัฐ เข้าสมทบกับกองเรือที่ 6
ในวิกฤติการณ์ตะวันออกกลาง ครึ่งนี้ด้วย

จากการเปลี่ยนแปลง นโยบายด้าน ตะวันออก
กลางของอังกฤษ และการดำเนินนโยบายไม่ถูกใจ
ประเทศอาหรับของสหรัฐอเมริกา โซเวียต รัสเซียก็
ฉวยโอกาสเข้าแทนที่ศูนย์กลางแห่งอำนาจที่เกิดขึ้นใน
ช่วงหัวต่อหัวเลี้ยวใน ตะวันออกกลาง ได้อย่าง งดงาม
และความฝันของโซเวียต รัสเซียจะได้เข้ามามีบทบาท
ในดินแดนอันสำคัญยิ่งทางยุทธศาสตร์แห่งนี้ ความฝัน
ของโซเวียต รัสเซียนับแต่สมัยพระเจ้าซาร์เป็นต้นมา
แต่ก็ไม่เคย กระทำได้ สำเร็จนับด้วย เวลามากว่าศตวรรษ
มาแล้ว เพราะไม่สามารถตีฝ่าอิทธิพลอันเหนียว
แน่นของอังกฤษในตะวันออกกลางลงมาได้ ก็เป็นรูป
เป็นร่างขึ้นในขณะนี้

2

“ลัทธิไซออนิสต์”

และกองเรือที่ 6

ภายหลัง “คีคสเคซ” แล้วโซเวียตรัสเซียก็
เร่งความสนใจมาทางด้านตะวันออกกลางยิ่งขึ้น ทุ่มเท
ให้ความช่วยเหลือบรรดาประเทศเกิดใหม่ในตะวันออก
กลางทั้งทางด้านอาวุธ ทางเศรษฐกิจ และที่สำคัญที่สุด
ก็คือ พยายามสับจิตความนึกคิดทางการเมือง สับจิต
ปรัชญาลัทธิคอมมิวนิสต์เข้าไปในหมู่ประชาชนพวกนี้ ซึ่ง
ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ย่อมจะเป็นอาหารอันโอชะสำหรับ
บรรดาประเทศที่เคยล้มรสสภาพความเป็นเมืองขึ้นและ
เพิ่งจะได้ล้มรสความหอมหวานของคำว่าเอกราชใหม่ๆ
ได้มีการส่งเสริมให้มีการล้มล้างรัฐบาลอันถูกต้อง โดย

พวกเผ่าเผ่าในลัทธิคอมมิวนิสต์ การขู่เข็ญในทางการเมือง การลอบประหารผู้นำประเทศเป็นเรื่องสามัญของการเมืองในตะวันออกกลางและแอฟริกาในระยะนี้ การล้มล้างรัฐบาลประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญของอิรักในปีค.ศ.1959 เป็นตัวอย่างอันดีที่สุดของการแทรกแซง และแผ่ขยายอิทธิพลของโซเวียต รัสเซียในค.ศ. 1959 พันเอกคัสเซ็ม ผู้ประกาศตนเป็นนักชาตินิยมหัวรุนแรง ได้โค่นล้มรัฐบาลของพระเจ้าไฟซาล อันมีนายนูรี เอ็ล ซาอิด นายกรัฐมนตรีผู้เข้มแข็ง และผู้ร่วมมือกับค่ายตะวันตก เต็มตัวลงได้ และนับแต่นั้นมาอิรักก็เข้าอยู่ในค่ายโซเวียตรัสเซียเต็มตัว

เมื่อถูกรุกรานทางการเมืองอย่างหนัก จากโซเวียต รัสเซียในด้านนี้ สหรัฐอเมริกาก็จำต้องพิจารณานโยบายต่างประเทศเกี่ยวกับภูมิภาคนี้ของตน เสียใหม่ โดยนำทฤษฎีการขังตัวลัทธิคอมมิวนิสต์ [Containment of Communism] ซึ่งประกาศออกใช้ในสมัยประธานาธิบดีทรูแมน และมีนายจอห์น ฟอสเตอร์ ดัลเลส รัฐมนตรีต่างประเทศสหรัฐอเมริกา ในขณะนั้นเป็นหัวแรงใหญ่ อันก่อให้เกิดสนธิสัญญาร่วมมือทางทหารของฝ่ายโลกเสรีทั่วโลก อาทิสถิสัญญาเนโต เซ็นโต และซีโต้ ขึ้นมาพิจารณาปรับปรุงใหม่ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในตะวันออกกลางในขณะนั้น และในวันที่ 5 มกราคม ค.ศ. 1957 ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ก็ได้แถลงนโยบายต่างประเทศใหม่ของสหรัฐอเมริกา ในการที่จะเข้ายับ

ยั้งการแผ่ขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ในตะวันออกกลาง “ลัทธิไอเซนฮาวร์” [Eisenhower Doctrine] ต่อรัฐสภาอเมริกัน

— ผู้นำโซเวียต รัสเซีย ยังคงพยายามอยู่เสมอที่จะเข้าครอบครองดินแดนตะวันออกกลางเป็นความตั้งใจตั้งแต่สมัยพระเจ้าซาร์ และก็ยังเป็นความตั้งใจของผู้นำคอมมิวนิสต์ในปัจจุบัน— คอมมิวนิสต์สากล พยายาม ช้อนเร้นความ มุ่งหมาย ข้อนั้น โดยการแสดงตนเป็นมิตร และหยิบยื่นความช่วยเหลืออย่างฟุ่มเฟือยให้ทั้งทางเศรษฐกิจ และทางการเมือง— ”

ประธานาธิบดีสหรัฐ ขออำนาจรัฐสภาในการที่จะส่งกองกำลังของสหรัฐเข้าป้องกันรัฐเอกราชใดๆในอาณาบริเวณนี้ที่ขอร้องให้สหรัฐอเมริกาเข้าต่อต้านการรุกรานจากประเทศที่อยู่ในครอบครองของคอมมิวนิสต์สากล

เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการของ “ลัทธิไอเซนฮาวร์” ประธานาธิบดีสหรัฐได้จัดส่งกองทัพเรือที่ 6 อันทรงอำนาจมาประจำอยู่ในน่านน้ำเมดิเตอร์เรเนียนนับแต่นั้นมาจนกระทั่งบัดนี้

กองเรือที่ 6 กองทัพลอยได้ตามแผนยุทธการสมัยใหม่ของสหรัฐอเมริกา ควบคู่กับ**กองเรือที่ 7** ซึ่งสหรัฐส่งออกตระเวนน่านน้ำทะเลจีนบริเวณอ่าวตังเกี๋ย สนามบินลอยน้ำที่ส่งเครื่องบินไปทิ้งระเบิด เวียดนามเหนือ ตลอดวันตลอดคืน—นั้นประกอบด้วยเรือรบ 50 ลำ เครื่องบิน 265 เครื่อง

หน่วยนาวิกโยธิน 25,000 คน [ตัวเลขที่สหรัฐอเมริกาเปิดเผยใน ขณะที่ ส่งกอง เรือนี้ ไปประจำ ใน ตะวันออกกลางในขณะนั้น ปัจจุบันสหรัฐอเมริกาไม่เคยให้รายละเอียดเกี่ยวกับกองเรือที่ 6 นี้เลย]

กำลัง สำคัญ ของ กอง เรือที่ 6 ใน ตอน นั้น [และแม้จนกระทั่งบัดนี้] ก็คือเรือบรรทุกเครื่องบิน ขับเคลื่อนด้วยพลังปรมาณู “ฟอเรสต์” ระวางขับน้ำ 59,650 ตัน ยาว 1,036 ฟุต กว้าง 252 ฟุต [อันความ กว้างของ เรือฟอเรสต์นั้นว่า กันว่าสามารถ บรรทุกเรือเดินสมุทรคีน แมรี และคีน อะลิซาเบธ ได้พร้อมกันทีเดียวสองลำ] ความสูงนั้นก็สูงขนาด ถึง 19 ชั้น

กำลังต่อสู้ของกองเรือที่ 6 ทั้งหมดนั้น ประมาณกันว่ามี อำนาจ ทำลาย มากกว่าลูก ระเบิดที่ สหรัฐ อเมริกานำไปทิ้งในสงครามโลกครั้งที่สอง

[ในระหว่างวิกฤติการณ์ ตะวันออกครั้งที่สุดนี้ ชาวต่างประเทศแจ้งว่า สหรัฐอเมริกาส่งเรือบรรทุก เครื่องบิน “อเมริกา” อันเป็นเรือลำที่สดของกองเรือ สหรัฐเข้ามาสมทบกับกองเรือที่ 6 ด้วย]

ในที่สุดสหรัฐอเมริกาก็ได้โอกาส “ทดสอบ” ความเข้มแข็งของนโยบาย ตะวันออกกลางใหม่ของตน ใน ค.ศ. 1958 รัฐบาลเลบานอนได้ขอร้องให้รัฐบาล สหรัฐ ส่งกำลังเข้าไปช่วยปราบพวก ขบด คอมมิวนิสต์ ที่จะพยายามล้มล้างรัฐบาล ด้วยความสนับสนุนจาก ประเทศซีเรีย สหรัฐจึงจัดส่งกำลังหน่วยนาวิกโยธินขึ้นบกที่ประเทศเลบานอน 14,500 คน แต่เรื่องก็เรียบ

ร้อยลงได้ ไม่ขยายตัวรุนแรงออกไป

จะเห็นว่าในตอนนั้นสหรัฐอเมริกาเริ่มให้ความสนใจกับตะวันออกกลางอย่างจริงจัง เริ่มเข้าสวมแทน อิทธิพลของอังกฤษซึ่งเสื่อมด้อยลงเป็นลำดับ การ ให้ความสนใจใน ตะวัน ออกกลางของสหรัฐอเมริกาจะ พิจารณาได้จากถ้อยแถลงของนายพลเรืออาเธอร์ ดับ บลิว แรดฟอร์ด ประธานคณะเสนาธิการผสมของ สหรัฐอเมริกาสมาชิกประธานาธิบดีไอเซ็นฮาว์

“ความสำคัญของตะวันออกกลางสำหรับ ชาติเรานั้นมิใช่เป็นการ ประเมินคุณค่าเกินต่อความ จริงไป ทั้งในด้านการเมืองและการทหาร ข้อแรก จากแหล่งน้ำมันดิบอันมหาศาลที่ไปหล่อเลี้ยงประ- เทศในยุโรปเกือบทั้งหมด การสูญเสียย่อมจะก่อ อันตรายอย่างใหญ่หลวง ประการที่สองเนื่องจากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ คุมเส้นคมนาคมระหว่างตะวันตก และตะวันออก และข้อสามนั้นในปัจจุบันไซปรัส รัสเซียยังไม่มีประกาศบริวารจริง ๆ ในบริเวณนี้”

และในที่สุดความผันแปรของเหตุการณ์ ก็นำสหรัฐอเมริกามาและไซปรัส รัสเซีย มา เฝ้าพิญ หน้ากัน ใน ตะวัน ออก กลาง อย่าง หลีก เลี่ยงไม่พ้น ในดินแดนอันมีความสำคัญยิ่งทาง ยุทธศาสตร์แห่งนี้ ในดินแดนแห่งการกระทบ กระทบกันระหว่างยิวและอาหรับ ซึ่งมีอยู่ตลอดเวลา การกระทบกระทั่งที่อาจจะขยายตัวเป็น สงครามใหญ่ได้ในทุกโอกาส ซึ่งก็กลายเป็น สงครามใหญ่ขึ้นจริง ๆ เมื่อวันที่ 5 มิถุนายนนี้

3

คำมั่นสัญญาของ สหรัฐอเมริกา

นับจาก ค.ศ. 1957 เป็นต้นมา จนกระทั่ง ก่อนหน้าการปะทะระหว่างอาหรับและอิสราเอลครั้งล่าสุดนี้ โซเวียต รัสเซียก็ทุ่มอาวุธยุทธภัณฑ์ให้แก่ บรรดาประเทศ อาหรับ มากยิ่ง ขึ้น ติดตาม ด้วยผู้เชี่ยวชาญและครูฝึกทหาร เฉพาะอียิปต์ประเทศเดียวได้รับความช่วยเหลือทางด้านอาวุธจากโซเวียต รัสเซียกว่า 2,000 ล้านเหรียญ และตลอดระยะเวลาเหล่านี้เช่นกัน บรรดาประเทศอาหรับหัวรุนแรงเหล่านี้ก็ประกาศถึงเจตนาที่จะลบล้างแผนที่ ประเทศอิสราเอล ออกไปจากดินแดนตะวันออกกลางอยู่เสมอ เพียงเมื่อปี ค.ศ. 1962 อียิปต์ก็เริ่มนำเครื่องบินรบแบบ มิก-21 อันเป็นแบบทันสมัยที่สุดของโซเวียต รัสเซียออกทดสอบยานุภาพ ประกอบด้วยเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดหนักแบบ TU-16 เมื่ออิสราเอลแลเห็นแสนยานุภาพอันเข้มแข็งของคู่แค้นเข้าเช่นนี้ก็ย่อมเดือดร้อนใจ ก็ต้องเรียกร้องขอซื้ออาวุธจากประเทศ ตะวันตกที่ ฟังของตนบ้าง อังกฤษขายรถถังแบบเซ็นตูเรียนให้ ฝรั่งเศสเครื่องบินแบบมิราจ และมิสเดียร์ ส่วนสหรัฐอเมริกาก็จรวดนำวิถีแบบฮ็อคและเครื่องบินไอพ่นอีกจำนวนหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายต่างก็พร้อมที่จะเข้าเผชิญหน้ากันในสมรภูมิ

และในช่วงเวลาเหล่านี้เช่นกันที่สหรัฐอเมริกา

ก็ยังยืนยันในคำมั่น สัญญาที่ตนให้ไว้กับอิสราเอลภายหลังสงครามคลองสุเอซ คำมั่นสัญญาที่ว่าสหรัฐจะเคารพในเอกราชและบูรณภาพแห่งดินแดนของอิสราเอล ประธานาธิบดีเคนเนดีก็เคยยืนยันในคำสัญญาเมื่อ ค.ศ. 1963 และในวันที่ 23 พฤษภาคม ก่อนหน้าที่จะมีการปะทะเกิดขึ้นไม่กี่วัน ประธานาธิบดีจอห์นสันก็ประกาศอีกครั้งหนึ่งว่า

“สหรัฐอเมริกาขอยืนยันถึงพันธะ ที่จะสนับสนุนเอกราชทางการเมืองและบูรณภาพแห่งดินแดนของทุกประเทศในตะวันออกกลาง”

นั่นคือในระหว่างช่วงเวลานับย้อนกลับก่อนหน้าฝ่ายอาหรับและอิสราเอลจะปะทะกันอีกครั้งใหม่ในขณะที่ยฝ่ายอาหรับรวมกำลังกัน และประกาศจะลบล้างอิสราเอลออกไปจากแผนที่ ตะวันออกกลางนั้นสหรัฐอเมริกา ก็ประกาศนโยบายออกมาอย่างแจ่มแจ้งว่า ยังเคารพในเอกราชของอิสราเอล ใครจะเข้าไปล้มล้างประเทศนี้ไม่ได้

และเมื่อใคร ๆ ก็เห็นชัดว่าอาหรับนั้นถือตนว่ามีโซเวียต รัสเซียสนับสนุน สหรัฐอเมริกาก็ประกาศไม่ต้องการให้ใครรุกรานและทำลายอิสราเอล โลกทั้งโลกก็เริ่มท้วงว่า ถ้าหากทั้งอาหรับและยิวเกิดปะทะกันอีกครั้งใหม่เรื่องก็จะไม่กลายเป็นการพิพาทในท้องถิ่นเช่นในแบบเดิมเสียแล้ว กรณีอาหรับและอิสราเอลกลายเป็นเรื่องพัวพันโดยตรงถึงมหาอำนาจต่างประเทศ

ทั้งหมดนี้คือ เรื่องราวก่อน เหตุการณ์วันที่ 5 มิถุนายน อันเป็นวันที่สงครามระหว่างอาหรับและอิสราเอลครั้งที่สามระเบิด

– และต่อไปคือการพักตัวของเหตุการณ์ ที่จะนำไปสู่การปะทะกันครั้งใหม่

ระหว่างอิสราเอล กับกลุ่มประเทศอาหรับ

พฤศจิกายน 1966 ซีเรียกับอียิปต์ลงนามในสัญญาร่วมมือทางทหาร ตั้งกองบัญชาการสูงสุดร่วมกัน ในขณะที่เดียวกันทางอิสราเอลก็ต้องเผชิญกับการก่อวินาศกรรม และการบุกเข้าปล้นหมู่บ้านโดยเฉพาตามพรมแดนด้าน ซีเรีย และจอร์แดน มากยิ่งขึ้น อิสราเอลตอบโต้โดยส่งกำลังบุกเข้าทำลาย หมู่บ้านชายแดนจอร์แดน

สหประชาชาติดำเนินการกระทำของอิสราเอล

เมษายน 1967 การปะทะตามพรมแดนระหว่างซีเรียและอิสราเอล ซึ่งเริ่มปะทะมาตั้งแต่ปลายฤดูหนาวกลักรุนแรงขึ้นเมื่อต้นฤดูร้อน มีการปะทะกันทางอากาศ เครื่องบินมิกของซีเรียถูกทำลาย 6 เครื่อง นายเลวี เอชคอล นายกรัฐมนตรีอิสราเอล ประกาศจะตอบโต้การรุกรานในแบบที่อิสราเอลเห็นเหมาะสม

15 พ.ค. กาเมล अबเดล นัสเซอร์ ประธานาธิบดี สหสาธารณรัฐอาหรับ กล่าวหาว่าอิสราเอลใช้การเดินสวนสนามวันฉลองเอกราช เพื่อช่วยการสะสมกำลังเพื่อจะโจมตีอาหรับ กองทัพอียิปต์รับคำสั่งเตรียมพร้อมกระแสน้ำ อิสราเอล ว่าความเคลื่อนไหวของนัสเซอร์ครั้งนี้ เป็นส่วนหนึ่งที่จะเรียกเกียรติภูมิหลังจากเสียไป เนื่องจากความแตกแยกในสันนิบาตอาหรับ

17 พ.ค. อียิปต์ประกาศ สะสม กำลัง ตาม

ชายแดนซีนายยาว 117 ไมล์ เพื่อพบกับการรุกรานของอิสราเอล ขณะเดียวกันเรียกร้องให้กองกำลังฉุกเฉินของยูโนดอนต์ออกไปจากการรักษา ความสงบ – ชายแดนตั้งแต่ปี 2499 เมื่อกองทหารยูโนดอนต์ออกไปแล้ว อียิปต์ได้เข้ายึดจุดสำคัญ เช่นชาร์ม เอล ชิค อยู่บนช่องแคบติรานปากอ่าวอากาบา ซึ่งเป็นทางเดียวที่อิสราเอลจะออกไปสู่ทะเลทางใต้ได้

22 พ.ค. อียิปต์ ประกาศ ปิดอ่าวอากาบาไม่ให้เรืออิสราเอลและเรือสินค้าไปยังอิสราเอลผ่าน

24 พ.ค. อิสราเอล กล่าวหาว่า การปิดอ่าวเป็นการโจมตีด้วยกำลังต่อรัฐยิว ถ้าเผื่อมีการยิงเรืออิสราเอลจะถือว่าเป็นการกระทำของสงคราม

26 พ.ค. กองเรือที่ 6 สหรัฐซึ่งอยู่ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนบ่ายหัวไปยังจุดยุทธยากร ไคโรปฏิเสธข้อเสนอสันติของสหรัฐ 5 ข้อ เช่นเดียวกับโซเวียต ปฏิเสธข้อเสนอให้ใช้อิทธิพลในโลกอาหรับ ยับยั้งสงคราม

27 พ.ค. อู๋นเลชายูโน เรียกร้องให้ กลั้นหายใจเพื่อละลายเหตุการณ์ดังเครียด ในขณะที่ อียิปต์ เรียกร้องให้ทำ ‘สงครามศักดิ์สิทธิ์’ กับอิสราเอล ทางอิสราเอลแถลงว่า สติวิสัยที่สุดที่จะหลีกเลี่ยงสงครามใหญ่ตะวันออกกลาง จีนแดงประกาศสนับสนุนอาหรับต่อสู้กับอเมริกา. อิสราเอล

28 พ.ค. นัสเซอร์คุยว่า จะใช้ กำลัง สนับสนุนปิดอ่าวอากาบาถ้าจำเป็นเขากล่าวว่ามีการโจมตีใดๆ จะพบกับสงครามเบ็ดเสร็จ นายอิสราเอลยืนยันจะ

ต่อต้านการปิดล้อมอ่าวอาคาบาในเวลาที่เหมาะสม

29 พ.ค. ทหารอิสราเอล กับอียิปต์ เกิดยิงกันที่ฉนวนกาซาต่างฝ่ายต่างกล่าวหากัน นัสเซอร์ประกาศพร้อมจะประจันหน้าอิสราเอล และว่ารัสเซียเป็น – มิตรอียิปต์ และว่า อิสราเอล–สหรัฐและอังกฤษนั้นเป็น ศัตรู คณะมนตรีความมั่นคงเปิดประชุม

30 พ.ค. นัสเซอร์และกษัตริย์ฮุสเซนแห่งจอร์แดน เลิกความ 긴 แน่น แคลงใจหันมาจับมือทำสัญญาป้องกันร่วมกันมีระยะเวลา 5 ปี เพื่อต่อต้านอิสราเอล โซเวียตรายงานสะสมกองเรือในเมดิเตอร์เรเนียน นายอับบา อีบัน ร.ม.ต. ต่างประเทศอิสราเอลแถลงว่า อิสราเอลจะให้เวลาการดำเนินการทูต ในช่วงระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น ในอันจะเปิดการปิดล้อมอ่าวอาคาบา

31 พ.ค. กองเรือยุทธการโซเวียตจำนวน 10 ลำ ออกสู่เมดิเตอร์เรเนียน ไคโรแถลงว่า อียิปต์ จอร์แดน และซีเรียร่วมกองบัญชาการทหารบก เรือ และอากาศ จะทำลายอิสราเอลภายในไม่กี่ชั่วโมงถ้ายังเปิดฉากรุกราน

- - - และในที่สุดก็ - - -

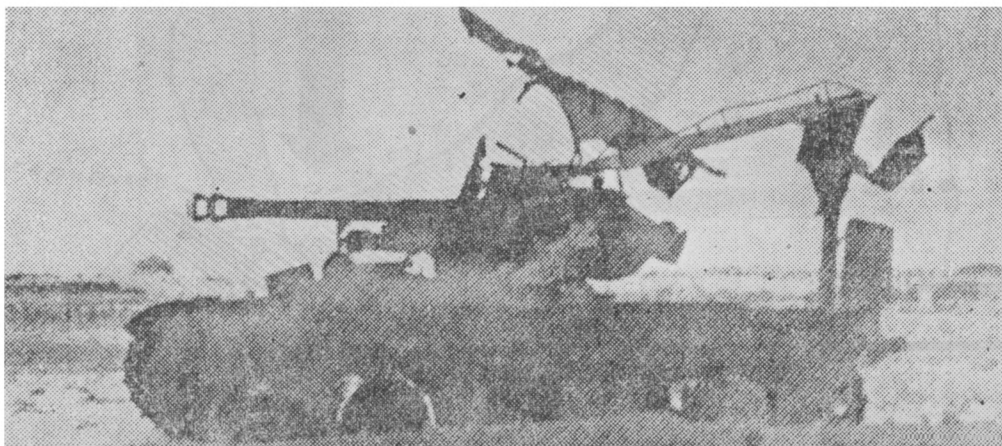
1 มิ.ย. ฮาโรลด์ วิลสัน นายกรัฐมนตรีอังกฤษ ปรึกษานาตา และสหรัฐ ที่วอชิงตัน สหรัฐกับอังกฤษ ได้ดำเนินการ ก้าวหน้า ไปบ้าง ที่จะ ให้ชาติ มหาอำนาจ เติบเรื่อลงนาม ประกาศให้เรือทุกชาติ ผ่าน อ่าว อาคาบา ได้โดยเสรี

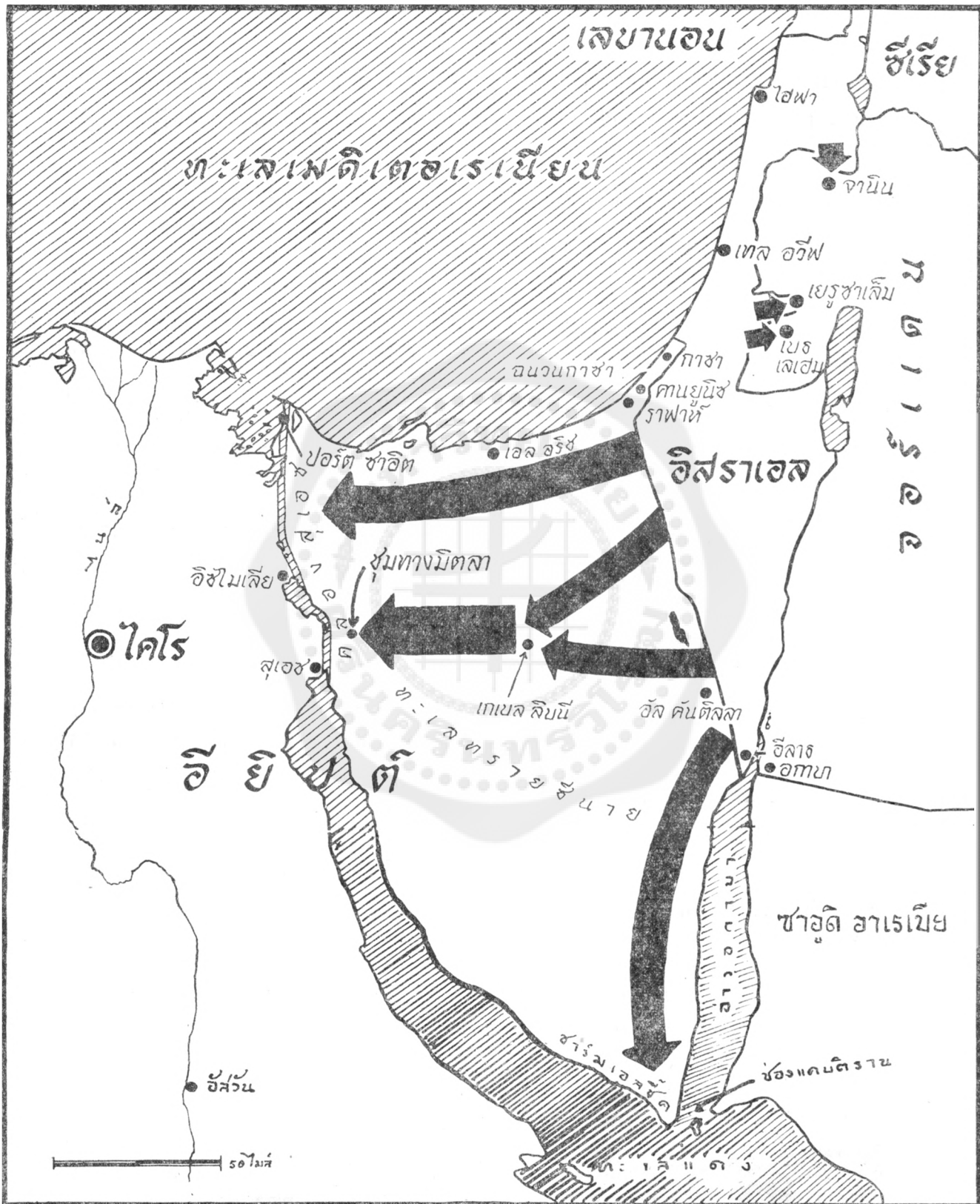
2 มิ.ย. ทหารอิสราเอล กับ ซีเรีย ปะทะกัน ที่ชายแดน นับว่าเป็นข่าวแรก วิฤติการณ์ครั้งใหม่ นี้ ทหารอิสราเอลสองซีเรียหนึ่งเสียชีวิต

3 มิ.ย. นายพลโมเซ่ ดายัน วีรบุรุษตาเดียวสมัยสงครามซีนาย ปี 2499 ร.ม.ต. กลาโหม คนใหม่ของอิสราเอลกล่าวว่า เขาเชื่อว่าอิสราเอลจะเป็นฝ่ายมีชัยถ้าสงครามเกิดขึ้นกับรัฐอาหรับ รัสเซีย ส่งเรือรบมาเพิ่มอีก

4 มิ.ย. อีรัก ทำสัญญา ป้องกันร่วมกันกับ อียิปต์ และจอร์แดน เกิดตลกรันระหว่างอิสราเอลกับ จอร์แดน ที่เจรูซาเล็ม สถานการณ์รุนแรงยิ่งขึ้น

5 มิ.ย. สงครามได้ระเบิดขึ้นระหว่างอิสราเอลกับชาติอาหรับ ต่างฝ่ายต่างหาว่าอีกฝ่ายเปิดฉากขึ้นก่อน วิทยุอาหรับต่างประกาศว่า ‘สงคราม ศาสนา’ ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว.

เอชคอลล: ผู้ชนะ

บทที่ 4

สงครามอาหรับ-อิสราเอลครั้งที่ 3

นัสเซอร์: ผู้แพ้

วันที่ 5 มิถุนายน ค.ศ.1967- วันนี้ สงคราม ระหว่างยิว และอาหรับ ครั้งที่สามภายในชั่ว ระยะเวลา 20 ปีระเบิดขึ้น จากการฟักตัวของเหตุการณ์ ที่ได้รายงานไว้แล้ว ฝ่ายใดจะเป็นผู้ล้มกระสุนนัด แรก ก่อนยังจะเป็นเรื่องที่จะต้องถกเถียงกันอีกนาน แต่ ถ้าจะพิจารณาจากการขยายตัวของเหตุการณ์ อันนำไปสู่การรပ်พุงในที่สุตนั้น ความรับผิดชอบจะต้องตกอยู่กับฝ่ายอาหรับ โดยเฉพาะอียิปต์เป็นหัวแรงใหญ่ด้วยความเชื่อมั่นในแสนยานุภาพ ซึ่งภายในระยะ 11 ปี ภายหลังกรณีสุเอซ โซเวียต รัสเซีย โดมท่มให้ความช่วยเหลือเหลือกว่า 2,000 ล้านเหรียญ ประกอบกับการ ปลูกทางด้านชาตินิยม ความจงเกลียดจงชังกันมาแต่อดีต โลกอาหรับก็ประกาศจะกระทำสงคราม “ล้างชาติ” อิสราเอล ประธานาธิบดีนัสเซอร์ประกาศเจตนา น้อย่างเด่นชัด ในคำปราศรัยทางสถานีวิทยุ กระจายเสียงโคโรเมื่อคืนวันศุกร์ที่ 26พ.ค.

“--จุดมุ่งหมายหลักของเราก็คือ จะทำลาย อิสราเอล- -เราพร้อมแล้ว ชาติอาหรับอื่นๆ ก็พร้อม ข้ำพเจ้ารู้ว่าเรามีอะไร ซีเรียมีอะไร อิรัก และ อัลจีเรียกำลังส่งทหารมา คูเวต ก็เช่นกัน--”

และ

“- -เราพร้อมที่จะเข้าสู่ ยุทธภูมิกับ อิสราเอล เราจะชนะ - -”

บรรยากาศตามนครหลวง ต่าง ๆ ของประเทศอาหรับในช่วงเวลาเหล่านี้ โดยเฉพาะในกรุงโคโร ของอียิปต์ ตามสก็๊ส ของซีเรีย อัลเยียร์ของแอลจีเรีย

เต็มไปด้วยกระแสแห่งสงคราม สถานีวิทยุเปิดแต่เพลง มาร์ชปลุกใจ สลับกับคำขวัญ คำประกาศที่จะลบล้าง ชาติยิวให้พ้นไปจากแผนที่อาหรับ และในขณะเดียวกันประธานาธิบดีนัสเซอร์ก็ประกาศก้องอยู่เสมอว่า-- โซเวียต รัสเซีย พร้อมทั้งจะอยู่เบื้องหลังสงครามล้าง อิสราเอลครั้งนี้--

ประธานาธิบดีนัสเซอร์ ลงมือกระทำทุกอย่าง ที่ขัดกับข้อตกลงที่ให้ไว้กับสหประชาชาติในการยุติ “ศึก สุเอซ” ทุกข้อ ประธานาธิบดีนัสเซอร์สั่งให้กอง ทหารสหประชาชาติที่รักษาความสงบอยู่ในในพรมแดน ยาว 117 ไมล์ จากฉนวนกาซาลงมาจรดเมืองชาร์ม เอล ชีค ณ อ่าวอากาบาให้ถอนออกไป [อุตั้น เลขา ธิการสหประชาชาติ ก็ยินยอมตามคำเรียกร้องของนัส เซอร์อย่างง่ายดาย โดยไม่มีข้อโต้แย้งอย่างใดเลย อุ ตั้น เองก็ดูเหมือนจะลืมนไปเสียสนิทว่า การเข้าอยู่ของ กองกำลังสหประชาชาติในพรมแดนด้านทะเลทรายซี - นายนั้นเป็นมติของสมัชชาใหญ่ การตัดสินใจของอุตั้น โดยลำพังครั้งนี้ พวกอิสราเอลเลยตั้งชื่อสงคราม ครั้งใหม่นี้ว่า สงครามอุตั้น]

ประธานาธิบดีนัสเซอร์ เคลื่อน กำลัง ทพ อี- อีปต์อันมหาศาลเข้าประชิดพรมแดนอิสราเอล ประธานาธิบดีนัสเซอร์ ส่งกำลังเข้าเมืองชาร์ม เอล ชีค และ ห้ามปิดการเดินเรือในอ่าวอากาบา

ประธานาธิบดีนัสเซอร์กระทำทุกอย่างที่ “ขัด” กับข้อตกลง ค.ศ. 1956

1

“สงครามเบ็ดเสร็จ”

ภาพของการวางกำลังทหาร ของทั้งสองฝ่าย ก่อนกระสุนนัดแรกจะระเบิดขึ้นเมื่อ 9.00 น. ของวันที่ 5 มิถุนายน [เวลาท้องถิ่น] มีดังนี้

กองทหารชั้นหนึ่งของอียิปต์ 100,000 เข้าประจำที่มั่นในพรมแดน 117 ไมล์ ด้านทะเลทรายซี-นายประชิดอิสราเอลพร้อมด้วยกำลังอีกเกือบหนึ่งหมื่น เข้าประจำในฉนวนกาซา ร่วมมือกับกองกำลังจาก “กองทัพปลดปล่อยปาเลสไตน์” ของพวกอาหรับลัทธิในบริเวณนั้น

อียิปต์ส่งรถถัง 900 คัน จากกำลังทั้งหมด 1,200 เข้าสู่ยุทธภูมิจีนาย

กำลังทหารอีก 70,000 ของจอร์แดน ก็เคลื่อนเข้าประชิดพรมแดนด้านตะวันตกของอิสราเอล

ทางด้านเหนือกองทหารซีเรีย 100,000 เข้าสู่ที่มั่นซึ่งจัดเตรียมไว้อย่างแข็งแรง และกำลังอีก 70,000 จากประเทศอิรัก ก็กำลังเริ่มเคลื่อนพลเข้าสู่พรมแดนจอร์แดน-อิสราเอล [กองทัพอิรักไม่ทันได้เข้ารบสงครามก็ยุติเสียก่อน]

กำลังของอิสราเอลซึ่งเรียกระดมได้ถึง 300,000 พร้อมด้วยรถถัง 800 แยกย้ายออกยกกองทัพอาหรับทั้งสามด้านของพรมแดน

และต่อไปนี้คือ แดลงการณ์สงครามขั้นแรก ของทั้งสองฝ่าย หลังจากสงครามระเบิด [ทางประเทศ

ไทยได้รับรายงานข่าวสงคราม ตะวันออกกลาง ขั้นแรกนี้เมื่อ 18.00 น. วันที่ 5 มิย.]

แดลงการณ์ของกองบัญชาการสูงสุดอียิปต์ ออกประกาศข่าวขั้นแรกของการปะทะกันครั้งนี้ว่า

“เมื่อเวลาเก้าโมงเช้าวันนี้ [ที่ 5- เวลาท้องถิ่น] กำลังขนาดใหญ่ของอิสราเอลทั้งทางบกและทางอากาศได้เข้าโจมตีประเทศอียิปต์ เครื่องบินของข้าศึกจำนวนมากได้เข้าโจมตีที่มั่นของเราในทะเลทรายซีนาย ในบริเวณคลองสุเอซ และในสนามบินทหารนอกกรุงไคโรและที่เมืองบ่อม ชาร์ม เอล ชีค บริเวณอ่าวอากาบาด้วย”

แดลงการณ์กล่าวต่อไปว่า ไม่เป็นปัญหาเลย ว่า ฝ่ายอิสราเอลได้เปิดการรุกรานขนาดใหญ่ต่อเป้าหมายทุกจุดในอียิปต์ ดังนั้นการกล่าวอ้างของอิสราเอลที่ว่าฝ่ายเราเป็นฝ่ายรุกรานก่อนจึง “—ปราศจากมูลความจริงโดยสิ้นเชิง”

—และแดลงการณ์ขั้นแรกของอิสราเอล

แดลงการณ์ขั้นแรก ของศึกตะวันออกกลาง จากกรุงเทล อวีฟ ประเทศอิสราเอลแจ้งว่า—การรบพุ่งอย่างรุนแรงระเบิดขึ้นในบริเวณทะเลทรายเนกฟพรมแดนด้านใต้ของอิสราเอลบนแหลมซีนาย ในเมื่อกองรถถังขนาดใหญ่ของอียิปต์อันสนับสนุนด้วยเครื่องบิน ได้รุกรานเข้าในพรมแดนอิสราเอล—แดลงการณ์อิสราเอลแจ้งต่อไปว่า ศีกรถถังขนาดใหญ่เปิดฉากขึ้นทั่ว ๆ บริเวณนั้น และปืนใหญ่ฝ่ายอียิปต์ถูกโจมตี

ก่อนจะถึงวันที่ 5 มิถุนายน

ระหว่างที่ “วิกฤติการณ์ตะวันออกกลาง” ก่อตัวขึ้น จนกลายเป็น สงครามใหญ่ ใน วันที่ 5 มิถุนายน 1967 นั้น “ภาพ” ของการเตรียมการของทั้งสองฝ่ายมีดังนี้

โลกอาหรับ	พลเมืองรวม	54	ล้านคน
	กำลังทหาร	631,000	คน
	รถถัง	2,382	คัน
	เครื่องบินรบ	862	เครื่อง
	— — แยกออกเป็นประเทศได้ดังนี้		
อียิปต์	พลเมือง	30	ล้าน
	กำลังทหาร	310,000	คน
	รถถัง	1,200	คัน
	เครื่องบินรบ	550	เครื่อง
ซีเรีย	พลเมือง	5.5	ล้าน
	กำลังทหาร	100,000	คน
	รถถัง	600	คัน
	เครื่องบินรบ	100	เครื่อง

จนต้องเจียบเสียงลง และแนวป้องกันของฝ่ายอียิปต์ ทลายลงในพื้นที่หลายต่อหลายแห่ง [แถลงการณ์ไม่ได้เอ่ยชื่อจุดเหล่านี้]

รายงานข่าวสงครามในครั้งแรกเต็มไปด้วยความสับสน ผสมแทรกด้วยการโฆษณาชวนเชื่อ และการ “ตรวจข่าว” อันเป็นวิสัยแห่งสงคราม และเพื่อที่จะให้ท่านผู้อ่านได้เห็นภาพแห่งความสับสนของเหตุการณ์ จึงใคร่ขอนำรายงาน “ข่าวสงคราม” ชั้นแรกของสำนักข่าวต่างประเทศมาเสนอ ก่อนที่จะเข้าสู่รายงานที่แท้จริงของการรบพุ่งครั้งนี้

รายงานข่าวของ สำนักข่าว ยู.พี.ไอ. จากสมรภูมิ

สงครามตะวันออกกลางระเบิดแล้ววันนี้ ระหว่างอิสราเอลและรัฐอาหรับ การรบหนักปะทุขึ้นตลอดแนวพรมแดน ด้วยเครื่องบินรบ รถถัง และทหารราบ

การรบครั้งแรกเริ่มจากการปะทะระหว่างกำลังฝ่ายอียิปต์กับขั้นสู่ทางด่วนเหนือของฉนวนกาซา กับทหารฝ่ายอิสราเอลซึ่งป้องกันพรมแดนด้านนั้น ในขณะเดียวกันวิทยุตามสังกัดออกประกาศว่า กองทหารซีเรียเริ่มเข้าโจมตีอิสราเอล

ทั้งสองฝ่ายต่างกล่าวหาว่า แต่ละฝ่ายเริ่มสงครามก่อน ในขณะที่เดียวกันกับฝ่ายอาหรับแสดง

ความพึงพอใจในการเริ่ม “สงครามศาสนา”

วิทยุอิสราเอล รายงาน ข่าวการ เจาะแนวฝ่ายอียิปต์สำเร็จในบริเวณทะเลทรายซีนาย แต่รายงานนี้ยังไม่ได้ได้รับการยืนยัน

ในขณะที่ รถถัง และ ปืนใหญ่ ของแต่ละฝ่าย “ดวล” กันอย่างถึงพริกถึงขิงบนพื้นดิน เครื่องบินไอพ่นของอิสราเอลก็เข้าพันตูกับเครื่องบินมิกของอียิปต์บนเวหาวิทยุโคโรออก ประกาศกรุงโคโร และหัวเมืองอื่น ๆ ในอียิปต์ถูกอิสราเอลโจมตี ฝ่ายอิสราเอลปฏิเสธข้อกล่าวหา

ในกรุงเจรูซาเล็ม และเทล อวีฟ มีสัญญาณภัยทางอากาศ ได้ยินเสียงบินกลพวยต่างหลบเข้าที่หลบภัยทางอากาศเมื่อเสียงบินกลดังหนาขึ้น

วิทยุอียิปต์ประกาศยิงเครื่องบินอิสราเอลตก 44 เครื่อง [ภายหลังประกาศว่า 70 และจบประกาศในวันนั้นด้วยจำนวนเครื่องบินอิสราเอลพินาศ 86 เครื่อง] ฝ่ายอียิปต์เสียเครื่องบิน 2 เครื่อง นักบินปลอดภัย

วิทยุ บี.บี.ซี. ของอังกฤษประกาศว่าฝ่ายอิสราเอลเสียเครื่องบินไป 10 เครื่อง

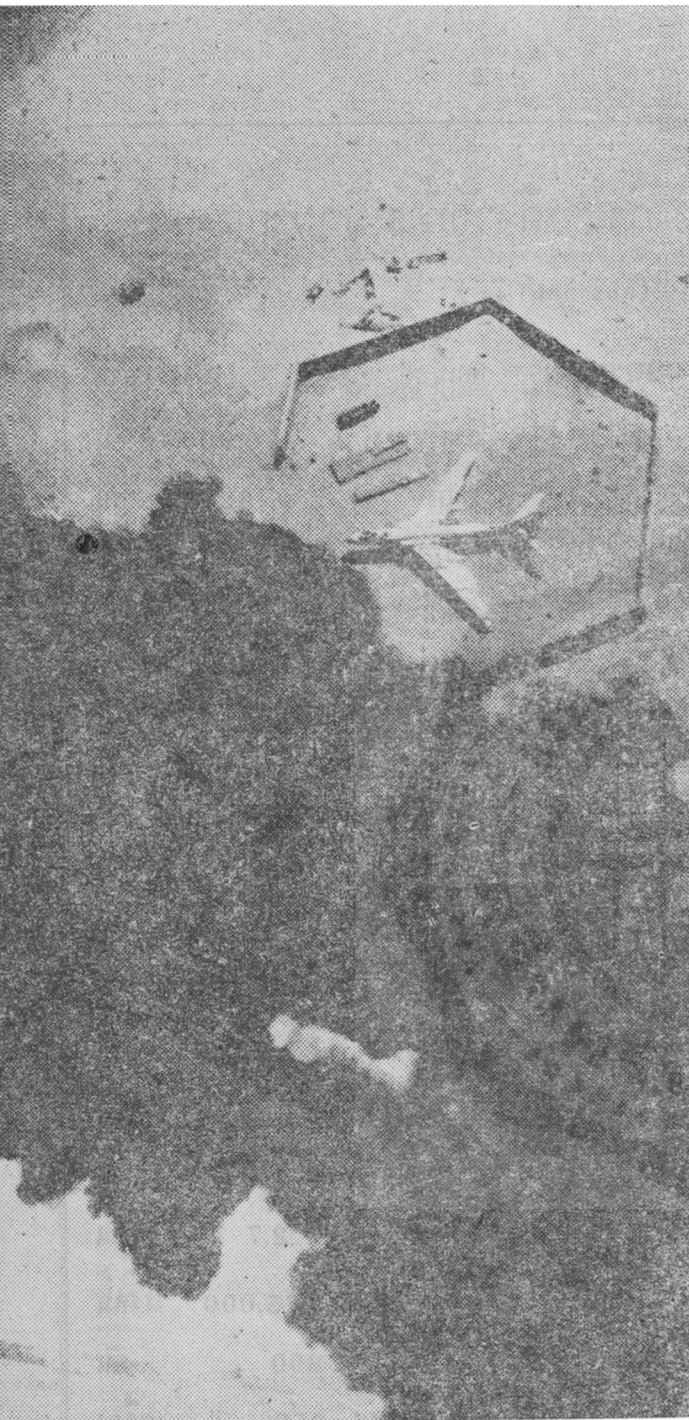
วิทยุตามสัปดาห์ลงเพิ่มเติมว่า ทหารซีเรียได้ยกข้ามพรมแดนอิสราเอลไปแล้ว แคมป์ประกาศด้วยว่ายิงเครื่องบินอิสราเอลตกในขณะที่เครื่องบินของซีเรียเข้าโจมตีโรงกลั่นน้ำมันในเมืองไซฟา และเมืองต่าง ๆ ในอิสราเอลด้วย แต่วิทยุอิสราเอลประกาศว่าเพียงแต่มีสัญญาณแจ้งภัยตามเมืองต่าง ๆ

ก่อนจะถึงวันที่ 5 มิถุนายน

(ต่อจากหน้า 44)

จอร์แดน	พลเมือง	2	ล้าน
	กำลังทหาร	70,000	คน
	รถถัง	132	คัน
	เครื่องบินรบ	12	เครื่อง
อิรัก	พลเมือง	8.3	ล้าน
	กำลังทหาร	80,000	คน
	รถถัง	300	คน
	เครื่องบินรบ	200	เครื่อง
เลบานอน	พลเมือง	2.2	ล้าน
	กำลังทหาร	11,000	คน
	รถถัง	150	คัน
	เครื่องบินรบ	6	ล้าน
เซาดีอาเรเบีย	พลเมือง	6	ล้าน
	กำลังทหาร	60,000	คน
	— และ		
	เครื่องบินรบ	350	เครื่อง
อิสราเอล	พลเมือง	2.7	ล้าน
	กำลังทหาร	275,000	คน
	รถถัง	800	คัน
	เครื่องบินรบ	350	เครื่อง

[สถิติจาก: Institute for Strategic Studies และแหล่งอื่นๆ]

เครื่องบินอียิปต์ยังไม่ทันออกปฏิบัติการถูกโจมตีแบบ
สายฟ้าแลบจากขีปนาวุธปล่อยจากเรือรบอยู่กลางสนาม

การสู้รบขนาดใหญ่ระหว่างจอร์แดนและอิสราเอลเปิดฉากขึ้น ณ นครเยรูซาเล็มอันศักดิ์สิทธิ์ ฝ่ายอิสราเอลประกาศว่า จอร์แดนโหมกำลังทางอากาศเข้าโจมตีอิสราเอล และจอร์แดนอ้างว่า ยิงเครื่องบินอิสราเอลตก 2 เครื่อง

และก็เช่นเดียวกันเหตุการณ์ด้านอียิปต์-อิสราเอลทั้งจอร์แดนและอิสราเอล ต่างก็กล่าวหาว่าแต่ละฝ่ายเริ่มลงมือก่อน

ฝ่ายอิสราเอลแถลงว่า กองทหารจอร์แดนเริ่มเปิดฉากการยิงด้วยปืนครก ปืนกล และปืนใหญ่ จากนั้นก็ส่งเครื่องบินเข้าโจมตีเมืองเคฟาร์-บาร์เบกาซี ซึ่งอยู่เหนือเมืองเทลอวีฟขึ้นไปและเมืองเทลมอนด์ ซึ่งอยู่ระหว่างเมืองเทลอวีฟ และเมืองไฮฟา เมืองท่าของอิสราเอลในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

ในขณะเดียวกันวิทยุอัมมาน เมืองหลวงของจอร์แดนก็ออกประกาศว่า ฝ่ายอิสราเอลเริ่มสงครามก่อน และ---“กองทัพอากาศจอร์แดนจึงเริ่มโจมตีลึกเข้าไปในพรมแดนอิสราเอล---”

ท้องฟ้ากรุงเทลอวีฟ วันนี้ [ที่ 5] สดใสในขณะที่เครื่องบินรบทั้งอิสราเอลและอาหรับบินผ่านไปเหนือหัวในขณะที่ชาวเมืองซุมลงหลุมหลบภัย

กรุงไคโรได้ยินเสียงปืนต่อสู้ อากาศยานหนาหูเป็นพิเศษ บรรดาไฮดรัสต่างก็จัดส่งจากต่างประเทศที่เข้าพักลงหลุมหลบภัยในขณะที่วิทยุไคโร ออกประ-

ภาคว่าตัวเมืองกำลังถูกโจมตีทางอากาศ ประกาศนี้
เกินความจริง ฐานที่พ้ออากาศนอกเมืองถูกโจมตีเท่านั้น

โฆษกอเมริกันจากเมืองเนเปิ้ลส์ รายงานว่า
กองเรือที่ 6 อันทรอานาภาพของสหรัฐอยู่ในสภาพ
“เตรียมพร้อมเต็มอัตรา” เพียงแต่รอคำสั่งจากอชิง
ตันเท่านั้น

และเหตุการณ์ ในทะเล เมดิเตอร์เรเนียน สับ
สนยังขึ้นเมื่อเรือรบโซเวียตมาถึงอีกหลายลำ แต่ก็ยัง
คงหวังกันว่าจะยังคงไม่มีการ เผชิญหน้ากัน ของทั้งสอง
รายงานข่าวสงครามชั้นแรกจากสมรภูมิ
ของสำนักข่าว เอ.พี.

กระทรวงกลาโหมของรัฐบาลซีเรีย ออกแถลง
การณ์เมื่อ 11.05 น. [เวลาท้องถิ่น] ว่ากองทัพ
อากาศซีเรียได้เข้าโจมตีโรงกลั่นน้ำมันของอิสราเอล ณ
เมืองไฮฟา เมืองท่าบนฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ข่าว
แจ้งต่อไปว่าโรงกลั่นลุกเป็นไฟ ในขณะที่เดียวกันกับ
กองบัญชาการสูงสุดของฝ่ายอาหรับ ณ กรุงโคโรแถลง
ว่ากำลังทางอากาศจากซีเรีย จอร์แดน อีรักได้รวม
กันเข้า “---โจมตีที่หมายของศัตรู---”

วิทยุกรุงอัมมานออกประกาศว่า เครื่องบิน
ของกองทัพอากาศจอร์แดนได้เข้าร่วมโจมตีโรงกลั่นน้ำ
มันเมืองไฮฟาด้วย และก็ประกาศด้วยว่า โรงกลั่น
ลุกเป็นไฟจากผลการโจมตีครั้งนี้ และจากการต่อสู้
ทางอากาศเครื่องบินจอร์แดนยิงเครื่องบิน อิสราเอลตก
สามเครื่อง

---และรายงานข่าวจากนายอีรัก กอดเกอ
ทรผู้สื่อข่าว เอ.พี. จากกรุงเทล อวีฟ---

อิสราเอลประกาศระดมพลทั่วประเทศ พร้อม
กับออกคำสั่งพรางไฟทั่วประเทศจากย่ำค่ำถึงย่ำรุ่งเนื่อง
จากประเทศอย่างเข้าสู่ “สถานการณ์ฉุกเฉิน”

พลตรีโมเช่ ดายัน ผู้ซึ่งเข้ารับตำแหน่ง
รัฐมนตรีกลาโหมได้เพียงสามวัน-บุรุษผู้นำชัยชนะมา
สู่กองทัพอิสราเอลเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน ได้แถลงสรุป
เหตุการณ์ให้ชาวอิสราเอลทราบทางวิทยุกระจายเสียง

นายพลตายันสรุปเหตุการณ์ว่า อิสราเอล
ถูกรุกรานโดยกองทัพอาหรับจากอียิปต์ จอร์แดน
ซีเรีย อีรักด้วยความสนับสนุนจากรัฐคูเวต ทางด้าน
ตะวันออกและจากอัลยิเรียทางด้านตะวันตก และฝ่าย
อาหรับเปิดฉากการโจมตีในทันทีในบริเวณ ทะเลทราย
เนเกฟเพื่อจะตัดพื้นที่ ส่วนนั้นให้ขาด ออกจาก ประเทศ
อิสราเอล

ต่อไปนี้ คือสรุปเหตุการณ์ทั่วไปในตะวน
ออกกลาง จากสำนักข่าวต่างประเทศในวันแรกของ
การรบพุ่ง

โคโรกับสัญญาณภัยทางอากาศ

สัญญาณภัยทางอากาศได้ดังขึ้นใน กรุงโคโร
เมื่อเวลา 9 น. ขณะที่เสียงระเบิดดังกระหึ่มขึ้น พร้อม
กันนั้นวิทยุโคโร ดังขึ้นขัดจังหวะรายการปกติว่า
เครื่องบินอิสราเอลเปิดฉากบอมบ์อียิปต์แล้ว โดยโจมตี
รอบเมืองโคโรและแห่งอื่นๆ เครื่องบินและปืนต่อสู้

อากาศยานได้ทำการต่อสู้กับผู้รุกราน

วิทยุโครแดงตอนแรกว่า ยิงเครื่องบินอิสราเอลตก 23 ลำ ต่อมาเป็น 32,42,44,70 และ 86 ลำในที่สุด

สัญญาณภัยอยู่นานถึง 90 นาที และมาสิ้นสุดเอาเมื่อเวลา 10.30 น. [14.30 น. เวลาในกรุงเทพฯ] ก่อนจะสิ้นสุดสัญญาณตลอดภัยยังคงได้ยินเสียงระเบิดอยู่ มาจากเฮลิคอปติส ทางด้านชานเมือง

ปิดสนามบินโคโร

สัญญาณภัยได้ตั้งขึ้นเป็นครั้งที่สองในกรุงโคโร เมื่อก่อน 11 น. เวลาท้องถิ่นราว 15 น. [เวลาในกรุงเทพฯ] หลังจากที่เสียงปืนต่อสู้อากาศยานดังกึกก้อง

ประชาชนในกรุงโคโรต่างยึดเหนี่ยวตามถนนหนทางเพื่อคอยฟังคำประกาศทางวิทยุ ซึ่งออกอากาศตลอดเวลา

สายการบินในกรุงเอเธนส์ ประเทศกรีกแถลงว่า สนามบินโคโรได้ปิดไม่ให้เครื่องบินพลเรือนลง

โฆษกของสายการบินโอลิมปิก แถลงว่าเครื่องบินของตนลำหนึ่งได้บินไปโคโร หอบังคับการบินที่นั่นได้แจ้งว่าได้ปิดสนามบินแล้วจึงต้องบินกลับมากรุงเอเธนส์ตามเดิม

อิสราเอลปฏิเสธบอมบ์โคโร

สถานทูตอิสราเอลในกรุงลอนดอน ได้ออก

ข่าวปฏิเสธบอมบ์โคโรนครหลวงของอียิปต์ โดยกล่าวในแถลงการณ์ว่า

“รัฐบาล อิสราเอล ขอปฏิเสธ อย่างเด็ดขาดจากรายงานข่าวมาจากโคโรว่า เครื่องบินอิสราเอลได้โจมตี หรือพยายามโจมตีโคโร ไม่เป็นความจริงตามคำอ้างนั้นแต่อย่างใด”

ให้อำหรับร่วมต่อสู้

วานนี้รัฐบาลซีเรีย สัมพันธมิตร ของอียิปต์ได้ออกแถลงการณ์ผ่านวิทยุกระจายเสียง เรียกร้องให้อำหรับทั้งมวลร่วมกันต่อสู้กับอิสราเอล ซึ่งบังคับการรบระหว่างอียิปต์กับอิสราเอลได้เกิดขึ้นแล้ว

“ขอให้เราจับอาวุธและรีบรุดไปแนวหน้า”

“การรบได้ระเบิดขึ้นแล้ว ไฟแห่งสงครามจะไม่มีวันดับ”

“โซอะนิสม์ ได้เริ่มต้นการรุกราน โดยความสนับสนุนของมหาอำนาจจักรวรรดินิยม”

“ชั่วโมงแห่งการสู้รบได้เริ่มแล้ว เราได้รอคอยมาหลายปีเพื่อชั่วโมงนี้ ขอให้สำหรับทั้งมวลจงระเบิดความเกลียดชังต่อผู้รุกรานและร่วมกันต่อสู้”

บอมบ์โคโรรอบสอง

เครื่องบินไอพ่นอิสราเอลได้หวนกลับไปบอมบ์โคโรในตอนบ่าย แต่ทว่าบริเวณที่ประชาชนอยู่อาศัยในย่านธุรกิจไม่ได้ถูกโจมตีด้วย

เป้าหมายที่อิสราเอลโจมตีในตอนบ่าย โจมตีโรงงานถลุงเหล็ก และเหล็กกล้า ที่เฮลวาน ทางใต้กรุง

ทหารราบอิสราเอลกำลังมุ่งไปสู่ด้านตะวันออกของภูเขาเดียน เพื่อเผชิญหน้ากับทหารอาหรับที่มุ่งมั่นจะบดขยี้ประเทศของตน

โคโร และมีข่าวว่าอีกหลายแห่งถูกโจมตีด้วย แต่ ท้ายียิปต์ที่ อาบิสไรวีร์ หลังจากอิสราเอลบอมบ์ รายงานข่าวนี้ยังไม่ได้รับการยืนยันทันที

ทางการอียิปต์แถลงว่า เครื่องบินอิสราเอลถูกยิงตกในตอนบ่ายนอก 3 ลำ ทำให้เครื่องบินอิสราเอลถูกยิงตกทั้งหมดทั้งที่คลองสุเอซและชาร์ม เอลชีคเป็น 70 ลำแล้ว

ผู้ที่เดินทางมาจากเมืองอิสไมเลีย ในคลองสุเอซ ซึ่งอยู่ระหว่างครึ่งทางระหว่างปอร์ตซาอิดกับสุเอซกล่าวว่า ได้เห็นแสงไฟลุกโชติช่วงขึ้นจากฐาน

การคมนาคมระหว่าง ปอร์ตซาอิดทางเข้าทาง

เหนือของคลองสุเอซขาดสะบั้น ความพยายาเมิตตต่อเป็นเวลาหนึ่งวันจากโคโรไวล์ สถานทูตอเมริกาก็ติดต่อกับสถานกงสุลที่ปอร์ตซาอิดไม่ได้

เสียงปืน ต่อสู้อากาศ ยานดักก็ก่อกองในโคโรระหว่างที่มีสัญญาณแจ้งภัย 3 ครั้ง ครั้งหนึ่งเครื่องบินมิคของอียิปต์บินขับไล่เครื่องบินอิสราเอล

กองบัญชาการอียิปต์แถลงว่า กองทัพอิสราเอลที่บุกเข้ามาโจมตีเอลกันดิลลา ในทะเลทรายซีนาย ถูกยับยั้ง นอกจานี้ยังได้อิสราเอลกลับจากการรบอย่างหนักที่ย่านยูเนสในฉนวนกาซาด้วย

ทหารอียิปต์ได้ตั้งด่านตรวจรถตามถนนหลวงสายสำคัญ ๆ มีแต่รถทหารและยานพาหนะบริการได้รับอนุญาตให้ผ่านไปได้ เมื่อเวลา มีสัญญาณแจ้งภัยทางอากาศ

□

กองบัญชาการสูงสุดอียิปต์ จบรายงานข่าวจากการรบพุ่งในวันแรกด้วยการโฆษณาชวนเชื่ออย่างหนักแถลงว่ากองทัพอียิปต์สามารถทำลายเครื่องบินอิสราเอลลงได้ถึง 86 เครื่อง และในการรบทางภาคพื้นดินนั้น กองทัพอียิปต์ก็สามารถตีกองทัพอิสราเอลแตกพ่ายในสมรภูมิจนวนกาซา ทั้งรถรบและยุทโธปกรณ์ไว้มากมาย ประชาชนในกรุงไคโร และตามนครหลวงอื่น ๆ ของกลุ่มอาหรับ ชื่นชมกับข่าวชัยชนะ “ใหญ่หลวง” ในการรบในวันแรกของนั้สเซอร์อย่างบ้าคลั่งฝูงชนวิ่งไ้ร้องไปตามท้องถนนพลางร้องตะโกน “เราจะบุกสู่ เทล อวีฟ” “อิสราเอลจะพินาศ” และอื่นๆ และในช่วงเวลาแห่งความสับสนนี้ บรรดาประเทศอาหรับก็ “ประกาศสงคราม” กับอิสราเอลเป็นทางการ อียิปต์ จอร์แดน ซีเรีย อิรัก คูเวต ซูดาน ตูนิเซีย มอริออคโค เลบานอน เซาอุดีอาระเบีย อัลจีเรีย

และเยเมน บรรดาสถานีวิทยุอาหรับเริ่มประกาศ “สงครามศาสนา” สลับเพลงปลุกใจ

— และต่อไปนี่คือ ภาพการรบพุ่งที่

แท้จริงของการสงครามในวันแรก วันที่ 5

มิถุนายน

แผนการยุทธของฝ่ายอิสราเอลนั้น เห็นได้อย่างแจ้งชัด พยายามครองความเป็นเจ้าอากาศไว้แต่วินาทีแรกของการรบพุ่ง และต่อจากนั้นก็ใช้แผนการยุทธ ค.ศ. 1956 ที่เคยได้ผลอย่างงดงามมาแล้ว นั่นคือการรุกแบบสายฟ้าแลบด้วยกองทัพอากาศเกราะมุงเข้าสู่ด้านตะวันตกของทะเลทรายซีนาย เพื่อยึดครองสุเอซอันอยู่ห่างออกไปเพียง 125 ไมล์ การเจาะแนวต้านทานของอียิปต์ด้านนี้ อิสราเอลใช้ขบวนยานเกราะเจาะเข้าไปเป็น 3 แนวในขณะเดียวกันก็ใช้ขบวนยานเกราะอีกขบวนหนึ่ง เจาะแนวซาคีมมุ่งลงใต้เพื่อเข้ายึดเมืองบ่อมซารัม เอล ซีค ทางด้านใต้ของทะเลทรายเนเกฟห่างออกไป 150 ไมล์

ส่วนในแนวรบด้านที่สอง คือด้านซีเรียและจอร์แดนนั้น อิสราเอลเพิ่งแต่เตรียมพร้อมกับการกวาดล้างกำลังบางส่วนของจอร์แดน ที่รุกล้ำเข้าไปเฉพาะแห่ง

และ “เค็มพัน” ตามแผนยุทธศาสตร์ของอิสราเอลครั้งนมดงน แผนทั้งหมดจะต้อง

ปฏิบัติให้เสร็จสิ้นภายใน 72 ชั่วโมง ถ้าฝ่าย อียิปต์สามารถต่อต้านไว้ได้นานกว่านี้ กระแส สงครามจะเปลี่ยนไปทางฝ่ายอียิปต์

เพื่อปฏิบัติตามแผนกำลังทาง อากาศอิสราเอล
เข้าโจมตีสนามบิน อหารับในแบบ ชนิดไม่ให้ ทนได้ตั้ง
ตัว สนามบินของอียิปต์ ซีเรีย และจอร์แดน ถูก
โจมตีในรุ่งเช้าวันที่ 5 โดยพร้อมเพรียงกัน ผลสำเร็จ
ในการปฏิบัติการ ยุทธทาง อากาศ ของอิสราเอล ครั้งนี้
นักประวัติศาสตร์ทางการทหารต่างก็บันทึกไว้ว่า “เป็น
ความสำเร็จครั้งใหญ่ยิ่งที่สุดครั้งหนึ่ง ในสงครามทาง
อากาศ”

ในเวลาไม่กี่ชั่วโมงภายหลังสงครามระเบิด
กองทัพอิสราเอลก็สามารถทำลายเครื่องบินอียิปต์ลงได้
286 เครื่อง ซีเรียเสียหายไปกว่าหนึ่งในสามของ
เครื่องบินทั้งหมดของตนจำนวน 150 เครื่อง ส่วน
จอร์แดนก็พินาศไปกว่าครึ่งจากจำนวน 50 อันเป็น
กำลังทั้งหมดที่จอร์แดนมีอยู่

จากผลของการจู่โจมทางอากาศในช่วงวันแรก
ของการรบพุ่งอิสราเอลประกาศว่า ทำลายเครื่องบิน
อหารับลงได้ถึง 410 เครื่องตัวเลขที่สถาบัน Institute
for Strategic Studies ของอังกฤษยืนยันว่าใกล้เคียงที่สุด

ความสำเร็จอย่างงดงาม ของปฏิบัติการทาง
อากาศของอิสราเอลนั้น ขึ้นโดยตรงต่อ “ความไม่
พร้อม” ของฝ่ายอหารับ ซึ่งข้อนี้ยังเป็นเรื่องประหลาด

ใจของบรรดานักศึกษาประวัติศาสตร์ของสงคราม ทั้งๆ
ที่พวกเขาหับอยู่ใน “อารมณ์สงคราม” มาก่อนหน้า
การระเบิดหลายวันเต็มที่แล้ว แต่ในขณะอิสราเอล
เข้าจู่โจมนั้น กำลังทางอากาศฝ่ายอหารับมิได้อยู่ใน
“สภาพสงคราม” เลย หน่วยกองทัพอากาศของอียิปต์
20 หน่วย จรวดต่อสู้อากาศยานแบบ SA-2 ก็ไม่
อยู่ในสภาพที่ยิงได้

เครื่องบินอหารับจึงเป็นเป้าหนึ่งให้อิสราเอลทำ
ลายในแบบที่ชนปีกบนลานบินนั่นเองเครื่องบินอียิปต์
จำนวนหนึ่งมีโอกาสนบินพ่นสนาม แต่ก็ไม่สามารถทำ
อะไรกับฝ่ายอิสราเอลที่โดมทุ่มเข้ามาอย่างรวดเร็วและ
ด้วยจำนวนที่เหนือกว่าได้

เพียงในการรบทางอากาศในวันแรก ฝ่าย
อิสราเอลก็สามารถเปลี่ยน สภาพ จากความเป็น รองใน
ด้านกำลังทางอากาศในอัตรา 3 ต่อ 1 มาเป็นการ
ครองความเป็นเจ้าอากาศโดยสิ้นเชิง สะดากกรรมของ
กองทัพอหารับก็ถูกตัดสินในวันนั้นเอง

ในสมรภูมิชั้นาย “ภาพ” ของการรบพุ่งใน
วันแรกมีดังนี้ กองพลรถถังในสภาพพรางของอิสรา-
เอลประกอบด้วยทหารราบยานเกราะเคลื่อนเข้าประจัน
กับกองพลรถถังอียิปต์ เพื่อเข้ายึดถนนสายสำคัญที่
ทอดผ่านทะเลทรายชั้นาย การรบพุ่งเป็นไปอย่างรุนแรง
ในระดับนี้ เป็นสงครามรถถังครั้งใหญ่ขนาด
“ศึกกาลาเมน” ในสมรภูมิอาฟริการะหว่างขุนศึกโรม
เมลกับนายพลมอนโตโกเมอรีในสงครามโลกครั้งที่สอง

ทหารอียิปต์ต่อสู้อย่างเหนียวแน่นในระยะ
ต้น แต่แล้วก็ต้องเสียพื้นที่ไปทีละน้อย

ในขณะเดียวกันกำลังอีกหน่วยหนึ่งของอิสรา
เอลก็บุกเข้าฉนวนกาซา

ทางด้านสมรภูมิจอร์แดน กองทัพอิสราเอล
เปิดแนวรบย่อยขึ้นสามแนว แต่ก็ได้รับการต้านทาน
อย่างเหนียวแน่นจากจอร์แดน ส่วนใหญ่ของการรบ
ทางด้านนี้เป็นการดวลกันด้วยปืนใหญ่ ปืนใหญ่
จอร์แดนยิงข้ามไปถึงเมืองเทล อวีฟ

สมรภูมิด้านเหนือ—ด้านนี้เรียกรบพุ่งจำกัด
อยู่เพียงการปะทะกันเล็กน้อยตามพรมแดนเท่านั้น

สรุปผลแห่งสงครามวันแรก

- กำลังทางอากาศของฝ่ายอาหรับ เป็น
อัมพาตไปแล้ว
- กองพลยานเกราะอิสราเอล เริ่มเจาะแนว
ต้านทาน ของอียิปต์ด้านทะเลทรายซีนาย
เข้าไปได้ โอบล้อมและบดขยี้กำลังส่วน
ใหญ่ของ อียิปต์บริเวณฉนวนกาซา

ทหารอิสราเอลกำลังช่วยเหลือเพื่อนของตนในการต่อสู้อย่างดุเดือดที่เมืองกาซา

- กองพลยานเกราะ อิสราเอล บุกลึกเข้าไปในทะเลทรายซีนายได้ 30 ไมล์ จับเชลยอียิปต์ได้หลายพัน อาวุธและรถถังจำนวนมาก

6 ม.ย.-การรบที่วันกิลา

ด้วยกำลังทางอากาศที่เหนือกว่า และการครองความเป็นเจ้าอากาศโดยสิ้นเชิง กองพลยานเกราะของอิสราเอลจึงบุกได้ชนิด “สายฟ้าแลบ” ในสมรภูมิจีนาย

หัวหอกด้านหนึ่งของอิสราเอล บุกเข้าถึงเมือง

อบู อากีลา อันอยู่ใต้เมือง เอล อริช ซึ่งตกอยู่ในมือทหารอิสราเอล ตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้วไป 30 ไมล์ เมืองอบู อากีลานั้นตั้งคั่นถนนสายสำคัญย่านทะเลทรายซีนายสู่เมืองอิสมาเลีย เมืองสำคัญบนคลองสุเอซ ซึ่งขณะนี้อยู่ห่างออกไปเพียง 80 ไมล์เท่านั้น และกีดถนนสายนี้แหละที่กองทัพอิสราเอลใช้เวลา 100 ชั่วโมงบุกถึงคลองสุเอซในการยุทธ ค.ศ. 1956 ในขณะที่กองพลยานเกราะอีกกองหนึ่งเปิดแนวกว้าง 30 ไมล์ เจาะลึกเข้าไปในทะเลทรายซีนายด้านตะวันตก

ความรวดเร็วใน “สงครามสายฟ้าแลบ” ของ

ทหารจอร์แดนพร้อมด้วยปืนต่อสู้อากาศยาน กำลังลาดตระเวนอยู่ในนครหลวงอัมมันภายหลังจากสงครามระเบิดขึ้น

กองทัพอิสราเอลครั้งนั้นเป็นไปในชนิดที่ บางขณะต้องทะเลทรายอันกว้างใหญ่ของซีนายแอ๊ดไปด้วยการจราจร มีอยู่ช่วงขณะหนึ่งที่ขบวนรถบรรทุกของอิสราเอลแล่นเรียงกันชนติดกันชนต่อกันชนแลล้บออกไปสู่สายตา

ในชั้นแรกกองทัพอียิปต์โดยรวมน่าจะมีระเบียบ แต่ไม่นานก็เป็นการถอยหนีในลักษณะ “แตกทัพ” ทหารอียิปต์นั้นดูเหมือนจะไม่เคยเรียนรู้ถึง “ศาสตร์แห่งการต่อสู้ในสงครามทะเลทราย” เลย

สมรภูมิจอร์แดน กองทัพอิสราเอลเริ่มตีเจาะนครเจอร์ซาเล็มเซตจอร์แดนเป็นแห่ง ๆ แต่ก็ต้องประสบกับความต้านทานอย่างเหนียวแน่น จึงต้องเปลี่ยนยุทธวิธีใหม่ใช้รวมกำลังบุกอย่างหนัก การต่อสู้ดำเนินไปในแบบถนนต่ถนน บ้านต่บ้าน การรบทางด้านนี้เฉพาะในเขตตัวเมืองเจอร์ซาเล็ม อิสราเอลระมัดระวังเป็นพิเศษต่อ ปุชนิยวัตตุ ทั้งทางศาสนายิวอาหรับ และคริสเตียน และในตอนแปดโมงเช้าวันที่ 6 นี้เอง ทหารอิสราเอลก็เริ่มชักธงชาติอิสราเอลภายในเขตนครที่เคยอยู่ในการปกครองของจอร์แดน การต่อสู้ภายในเมืองยังคงมีประปรายตลอดวัน

พอถึงตอนเที่ยงวัน กองทัพอิสราเอลด้านสมรภูมิจอร์แดนก็แยกกำลังออก หน่วยหนึ่งพุ่งลงด้านใต้เข้าจัดการกับ ทหารจอร์แดน บริเวณเมืองเบรลเฮมและเฮบรอน หน่วยที่สองวกอ้อมขึ้นด้านเหนือนครเจอร์ซาเล็ม และหน่วยที่สามอันเป็นหน่วยยานเกราะขนาดใหญ่ก็ อ้อมขึ้น ทางด้านเหนือเข้ายึดเมืองเจนิ

และเมืองลาหรับ เมืองบ้อมสำคัญที่ตั้งเผชิญ “บันเอว” ของประเทศอิสราเอลตรงส่วนที่แคบที่สุดไว้

ในคืนนั้นการต่อต้านในนครเบรลเฮมยังคงมีในแบบการต่อสู้ในระยะประชิด

ทางด้านซีเรีย ทหารซีเรียยังคงตั้งมั่นอยู่เฉยๆ ตลอดแนวพรมแดนยาว 47 ไมล์ มีการเปิดฉากต่อสู้กันด้วยปืนใหญ่ และปะทะกันด้วยหน่วยลาดตระเวน กองทัพอิสราเอลทางด้านนี้ยังไม่ลงมือรุนแรงอะไร

สรุปผลเบื้องต้นการรบในวันที่ 2

- ทหารอิสราเอล ทำลาย รถถังอียิปต์ลงได้อย่างน้อย 200 คัน สามารถบุกเข้าไปได้ครึ่งทางในทะเลทรายซีนายม่งสู่คลองสุเอซ ทหารอิสราเอลจะหยุดยั้งการรุกเพียงเพื่อการเติมน้ำมันและ “กวาดล้าง” ศัตรูแนวหลังเท่านั้น
- ดินแดนส่วนใหญ่ของจอร์แดนตกอยู่ภายใต้การยึดครองของอิสราเอล กองทหาร “อาหรับ ลีเยิน” ของพระเจ้าฮุสเซ็นแห่งจอร์แดน ใกล้จะประสบกับความย่อยยับ
- ทางฝ่ายอาหรับเริ่มเปลี่ยนมาเล่น “สงครามการเมือง” ประกาศปิดคลองสุเอซ ประกาศงดขายน้ำมันให้อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา และประกาศตัดสัมพันธ์ทางการทูตกันทั้งสองประเทศใน

ข้ออ้าง ทั้งอังกฤษและสหรัฐอเมริกา
ช่วยอิสราเอล

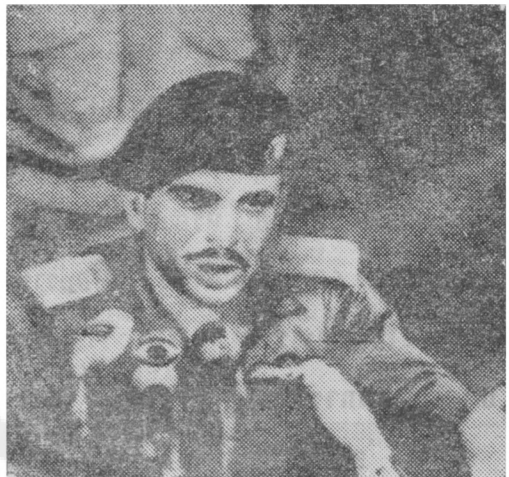
“พิมพ์ไทย” ฉบับประจำวันที 7 อันเป็น
ฉบับรายงานผลของสงครามวันที่ 2 พาดหัววันนั้นว่า
“ด่วน! ยิวบุกยึด 11 เมืองอาหรับ ทฬัใหญ่ฝ่าทะเล
ทรายมุ่งคลองสุเอซ”

ก่อนที่รายงานถึง “สงครามการเมือง” ที่ฝ่าย
อาหรับเปลี่ยนมาใช้ในตอนบ่ายของ การรบพุ่งในวันที่
สอง ในเมื่อแลเห็นผลแห่งความปราชัยรออยู่ข้างหน้า
แล้วนั้น จะขอสรุปผลการต่อสู้ในวันที่ 3 อันเป็นวัน
สุดท้ายของ “สงครามสายฟ้าแลบ” ยกแรกของอิสรา
เอลครั้งนี้

วันที่ 7 มิย.-การรบพุ่งวันทสี่าม

เพียงใกล้ค่ำ ขบวนยานเกราะทั้งสามแนว
ของอิสราเอลก็แลเห็นแนวคลองสุเอซอยู่ร่ำไร แนว
แรกทางด้านเหนือขนาน กับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ห่าง
จากคลองสุเอซเพียง 18 ไมล์ แนวกลางยังคงต้อง
ประสบความต้านทานจากอียิปต์ อย่างรุนแรงอีกครั้ง
หลังจากตีฝ่าไปได้ ก็มุ่งหน้าเข้าเมืองอิสไมเลีย แนว
สุดท้ายนั้นบุกถึงชุมทางมิตลาซึ่งอยู่ห่าง จากเมืองสุเอซ
ด้านใต้ของคลองเพียง 20 ไมล์

ภายใต้สถานการณ์อันเป็นเบี่ยงล่งอย่างหนัก
เช่นนี้ อียิปต์พยายามรวบรวมกำลังครั้งสุดท้าย เพื่อ

กษัตริย์ฮุสเซนแห่งจอร์แดน
รบ 60 ชั่วโมง - ขอมแพ้

จะกอบกู้ไม่ให้เหตุการณ์จะร้ายแรงยิ่งไปกว่าครั้ง ค.ศ.
1956 เขาคีโตกองทัพอิสราเอลอย่างหนัก แต่ผลก็ลง
แบบเดิม การตีโตครั้งนอยปต์สันรดถึงไปอีก 100 คัน
ผู้เห็นเหตุการณ์รับพุ่งครั้งนี้ แจ้งถึงซาคศพและซาค
รดถึงอียิปต์ที่ถูกทำลายเกลื่อนทะเลทราย

ส่วนขบวน รดถึงขบวนที่ 4 ของ อิสราเอลใน
ทะเลทรายชีนายที่พุ่งลงได้ก็เข้าสู่บริเวณเมือง ชาร์ม
เอล ชิค ในขณะเดียวกันกับพลร่มอิสราเอลก็โดดลง
สู่ตัวเมืองพร้อมด้วยหน่วยทหารจากเรือตอร์ปิโดยนต์ร
ของอิสราเอล ซึ่งออกจากเมืองท่าอัสลาธก็เข้าถึงเมือง
พร้อมกัน ทหารอียิปต์ดอนตัวออกโดยไม่ทันได้ยิง
ปืนแม้แต่นัดเดียว ธงชาติอิสราเอลถูกชักขึ้นสู่ยอดเสา
เมืองบ่อม ชาร์ม เอล ชิค ในบ่ายวันนั้นเอง

สมรภูมิด้านจอร์แดน การยึดครอง

นครเจรูซาเล็มเป็นไปอย่างสมบูรณ์ในตอนบ่าย พื้นที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ตกอยู่ในมือ อิสราเอล หมดทหารจอร์แดนพร้อมด้วยบางส่วนของทหารอิรักที่เข้าสมทบด้วยตกเป็นเชลย หรือแตกหนีไม่เป็นขบวน อิสราเอลใช้เวลา 60 ชั่วโมงเท่านั้น เพื่อปราบจอร์แดนพ้นออกไปจากการรบพุ่ง

สรุปผลเมื่อสิ้นการรบวันที่ 3

- “สงครามสายฟ้าแลบ” สิ้นสุดลง ทหารอียิปต์ ถูกตี พ้น ออกไป จาก ทะเลทรายซีนาย มาจรดคลองสุเอซ
- ทหารอิสราเอล ทำลายการปิดล้อมอ่าวอาคาบลงได้
- กองทัพจอร์แดน ประกาศยอมสงบศึก อียิปต์ยังประกาศที่จะสู้รบต่อไป แนวรบด้านซีเรียยังคงเป็นไปอย่างเฉื่อยๆ “พิมพ์ไทย” ฉบับประจำวันวันที่ 9 อันเป็น

ฉบับรายงานผลการรบวันที่สามพาดหัวว่า

“ทัพซุนตีกดาเดียวดลุมอียิปต์ !

72 ช.ม. ยึดได้เกือบครึ่งประเทศ”

หลังสงครามสายฟ้าแลบ ตลอดแนวรบด้านทะเลทรายซีนาย การรบคงเป็นไปในแบบกวาดล้างข้าศึกที่หลงเหลือของฝ่ายอิสราเอล ในขณะที่เดียวกันกองทัพอียิปต์ก็จัดพันรวมกำลัง ทั้งหมดเข้าตีได้อีกครั้ง ด้วยความมุ่งหมายที่จะเปิดช่องให้กำลังส่วนใหญ่ที่ยังติดอยู่ในทะเลทราย ให้มีทางถอยข้ามคลอง

สุเอซมาได้ อียิปต์จึงเปิดสงครามรุดตักครั้งสุดท้าย “ดัจเกิร์กในทะเลทรายซีนาย” การรบดำเนินไปอย่างรุนแรงยิ่ง อียิปต์เข้าสงครามในแบบเทกระเป่าสู่การรบใหญ่ดำเนินไปถึง 5 ครั้งภายในวันนั้น แต่ด้วยความเป็นรองอย่างเทียบไม่ได้ทางอากาศ อียิปต์ก็ต้องเสียชีวิตไปถึง 150 คน

บัดนี้กองทัพอิสราเอล ก็อยู่ห่างจาก กรุงไคโร นครหลวงอียิปต์เพียง 84 ไมล์เท่านั้น ถ้าโมเซ่ ดายัน “ขุนพลตาเดียว” ผู้แกล้วกล้าของอิสราเอลจะออกคำสั่งให้กองทัพอิสราเอลบุกทะลุข้ามคลองสุเอซ จนถึงกรุงไคโร ภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ ดูช่างเป็นของแน่เหลือเกินว่ากรุงไคโรไม่อยู่ในฐานะ ที่จะป้องกันตนเองได้เลย กำลังส่วนใหญ่ของอียิปต์ยังคง “ติดกับ” อยู่ในทะเลทรายซีนายอันกว้างใหญ่ “แผน ดัจเกิร์ก” การเปิดแนวรบที่สองเพื่อ “เจาะ” ช่องถอยให้กำลังส่วนใหญ่ที่ยัง “ติดกับ” อยู่กลับข้ามคลองสุเอซมาได้ก็ยิ่งประสบกับความย่อยยับอย่างสิ้นเชิงเสียอีก แดมด้วยรุดตักจำนวนสุดท้ายที่กีดพันรวบรวมสู่การยุทธครั้งสุดท้ายอันเป็นการยุทธที่ตัดสิน ชะตากรรม ของอียิปต์ ครั้งนี้ก็ยังต้องพินาศลงไปอีกถึง 150 คน การตัดสินใจ “ไม่ยอมข้าม” คลองสุเอซของโมเซ่ ดายัน และการยินยอมสงบศึกในทันทีที่แผนการยุทธ “ดัจเกิร์กครั้งที่ 2” ล้มเหลว เท่านั้นที่ช่วยกู้กรุงไคโรให้พ้นน้ำมือทหารอิสราเอลไว้ได้

“ขุนพลตาเดียว” ของอิสราเอลให้เหตุผลในการ “ไม่ข้ามคลองสุเอซ” เพื่อบุกตะลุยสู่นครโคโรไว์ดังนี้

“- กำลังของเราสามารถ เข้ายึดตัวคลองไว้ได้โดยไม่ยากอะไรหากเราต้องการ แต่นั่นไม่ใช่จุดมุ่งหมายของเรา เราไม่ต้องการจะเข้าไปพัวพันกับปัญหาระหว่างชาติ” [คลองสุเอซถือกันว่าเป็นทางน้ำนานาชาติ]

“เราต้องการมีแต่เพียง ความมีเสรีในการใช้น่านน้ำช่องแคบติราน บริเวณอ่าวอากาบาเท่านั้น และบัดนี้ในสงคราม ครั้งนี้ เราก็บรรลุ จุดหมาย โดยสมบูรณ์แล้วทั้งด้านการทหารและการเมือง”

เหตุการณ์ในกรุงโคโร

กรุงโคโรเมื่อคืนวันพุธ เมื่อข่าวความพ่ายแพ้มาถึงประชาชน โคโรกลายเป็นเมืองร้าง ผู้คนหายไปจากท้องถนนหมด ในขณะที่กองทหารสาละวันอยู่กับการขุดสนามเพลาะตามบริเวณชานเมืองเพื่อรับ “ข้าศึก” ซึ่งตั้งมั่นอยู่กึ่งหนึ่งของคลองสุเอซ ห่างออกไปเพียง 80 ไมล์เท่านั้น

ต่อไปนี้เป็นรายงานเหตุการณ์ในกรุงโคโรของนายคาร์โล บอนเนตติ ผู้สื่อข่าวสถานีโทรทัศน์อิตาลี รายงานโดยสำนักข่าว เอ.เอฟ.พี.

บอนเนตติรายงานว่า เขาเข้าถึงกรุงโคโรเมื่อคืนวันพุธ พร้อมกับข่าวเมืองปอร์ต ซาอิด ถูกทิ้งระเบิด ข่าวการถอยจากแนวรบด้านทะเลทราย

ซีนาย [โดยจากแนวคลองสุเอซ] และข่าวการสูญเสียเมืองชาร์ม เอล ชีค ทำให้กรุงโคโรตกอยู่ใน “ความเจ็บปวดอย่างตึงเครียด”

“- ถนนในกรุงโคโรเกือบจะเป็นถนนร้าง ผู้คนหน้าตาหม่นหมองและเป็นทุกข์ รถบรรทุกทหารที่ว่างเปล่าวิ่งผ่านไปมา ซึ่งก็ไม่มีใครรู้ว่าวิ่งไปไหน เมืองทั้งเมือง ตกอยู่ใน สภาพ ตึงเครียดและ เจ็บปวดอย่างน่ากระวนกระวาย ผู้ชนเผ่ารอข่าวจากสมรภูมิ ซึ่งก็มีรายงานอย่างกระต่อน กระแท่นและเป็นข่าวที่ร้ายลงทุกขณะ - -”

สถานีวิทยุโคโรยังคงเปิดเพลงปลุกใจ สลับคำประกาศ “เราจะป้องกันปิตุภูมิของเราจนคนสุดท้าย”

ไซเรนดังทำลายความเจ็บเป็นครั้งคราว ได้ยินเสียงปืนและเสียงระเบิดในระยะไกล

บรรดาคนงานบริษัทน้ำมันอเมริกันที่เพิ่งกลับมาจากสุเอซแจ้งเมื่อวันพฤหัสบดีนี้ว่า แลเห็นทหารอียิปต์นับพัน ๆ โดยมาจากสนามรบในทะเลทรายซีนาย ด้วยท่าทางอันกะปลกะเปลี่ยและกลับมาเป็นกลุ่ม ๆ

ตามถนนจากสุเอซสู่ โคโร เต็มไปด้วย รถถัง ยานเกราะและรถขนทหารอียิปต์กำลังถอยกลับ

“ไม่มีใครเลยที่มุ่งหน้าสู่แนวรบ” เบอร์รี่ ลีลีย์ คนงานน้ำมันคนหนึ่งบอก

“เราแย่งถนนกับพวกทหาร ข้างถนนเรานับรถที่พังได้ 51 คัน บรรดารถบรรทุกยับเยินน่าดู”

ผู้ประสบเหตุการณ์กล่าวว่า ทหารอียิปต์ที่

ถอยร่นไม่เป็นขบวนนั้นดูเป็นคนหนุ่มบางคนยังเป็นวัยรุ่นอยู่มาก รถบรรทุกทุกคันแน่นไปด้วยทหารห้อยโหนกันมาตามข้างรถ นับบนหลังคา และหน้าหม้อ

คำแถลงการณ์เสนาธิการอิสราเอล

เมื่อคืนวันพุธกองบัญชาการสูงสุดอิสราเอลว่า นั้สเซอร์แห่งอียิปต์ประสบกับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง กองทัพสามารถควบคุมพื้นที่อันกว้างขวางตั้งแต่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนจนถึงคลองสุเอซ

พลตรีอิธซาค ราบิน ประธานคณะเสนาธิการอิสราเอล เป็นผู้แถลง

นายพลราบินแถลงว่า “อียิปต์แพ้ ความพยายามทั้งหมดของเขา มีจุดมุ่งเพื่อถอนตัวไปอยู่เบื้องหลังคลองสุเอซและเรากำลังปฏิบัติการอย่างระมัดระวังบริเวณทั้งหมดอยู่ในกำมือของเรา ขณะนี้ความต้องการใหญ่ของอียิปต์คือป้องกันตัวเอง”

นายพลราบินได้แสดงความเสียใจต่อครอบครัวทหารอิสราเอลที่เสียชีวิต แต่จำนวนยังไม่มีการเปิดเผย

เขากล่าวว่า “ทุกคนรบดุจสิงห์ เพราะว่า การต่อสู้คือการกิจของเรา”

คำแถลงเกี่ยวกับสถานการณ์ของเขาสั้น และ ห้วนมีความดังนี้

1] ส่วนใหญ่ทางด้านตะวันตกของแม่น้ำ - จอร์แดนอยู่ในกำมืออิสราเอล

2] ยึดพื้นที่ทะเลทรายซีนายได้ทั้งหมด

3] จำนวนสูญเสียของอิสราเอลไม่มาก

ราบินกล่าวว่า ทหารอิสราเอลรบกับอียิปต์ จอร์แดน ซีเรีย และอิรักตามลำพัง ได้ทำลายกองทัพ อากาศเหล่านั้น รวมทั้งรถเกราะและทหารราบลงอย่าง สิ้นเชิง

ประธานเสนาธิการทหารอิสราเอลกล่าวอย่าง สั้น ๆ ว่า “ทั้งหมดนี้ทหารอิสราเอลรบตามลำพัง”

และในวันที่ 4 ของการสู้รบวันที่ 8 มิถุนา- ยน อียิปต์ก็ประกาศยอมรับความพ่ายแพ้ ประกาศ ยอมสงบศึกโดยผ่านองค์การสหประชาชาติ

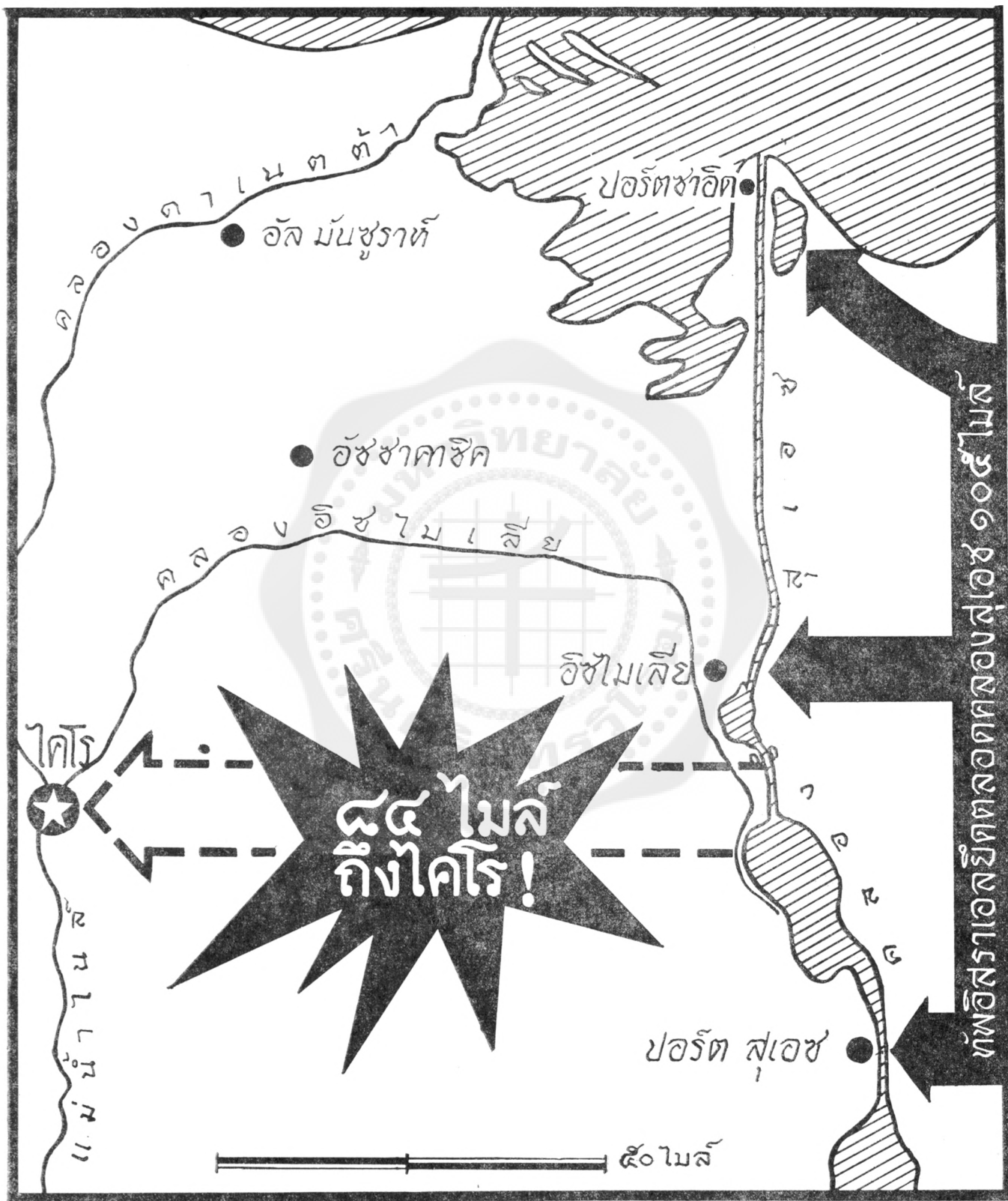
ก่อนที่จะนำท่านผู้อ่านไปสู่นครเจอร์ซาเล็มภายหลังที่อิสราเอลยึดไว้ได้ และสู่ยุทธภูมิด้านซีเรีย และสภาพของสงครามในสายตาของ นักข่าวต่างประเทศจะ ชอณาภาพ “การต่อสู้ทางการเมือง” ของฝ่ายอาหรับ อันมีอียิปต์เป็นหัวหน้าเช่นเคย เป็นความพยายาม ครั้งสุดท้ายของอียิปต์ที่จะเปลี่ยนกระแสของสงคราม

2.

ความถื่นร่นของอียิปต์

ก่อนที่จะประสบความพ่ายแพ้

ในขณะที่สงครามเดินเข้าสู่วันที่สอง และ ชัยชนะของกองทัพอิสราเอล โดยเฉพาะต่อกองทัพ อียิปต์เป็นที่เห็นกันได้อย่างแจ่มแจ้งแล้วนั้น ทางกรุง ไคโรซึ่งเพิ่งประกาศ “ชัยชนะ” ของตนไปหยกๆ เมื่อ

บ่ายวันที่ 5 อันเป็นวันแรกของการสู้รบนั้น ในที่
สุดวิทยุโคโรเฟ็งยอมประกาศรับ “ความเป็นรอง”
เป็นทางการเมือง บ่ายวันที่ 6 ประกาศยอมรับว่า
“— ทหารผู้กล้าหาญของเรา กำลังรบพุ่งกับข้าศึกใน
มาตุภูมิของเราเอง — ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้เพียง 24
ชม. วิทยุสถานีเดียวกันนี้ ประกาศให้ชาวอียิปต์
ทราบ ว่า ทำการได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง สามารถ
รุกไล่ทหารยิวเข้าลึกไปในพรมแดนอิสราเอล พร้อมกับ
เรียกร้องให้ชาวนครโคโรที่ออกมาชุมนุม “ฉลองชัย
ชนะ” บนท้องถนนให้กลับเข้าทำงานโดยปกติ

ประธานาธิบดีนัสเซอร์ของอียิปต์ “โยน”
ความล้มเหลวในการที่จะ “ลบ” ประเทศอิสราเอล
ออกจากแผนที่อาหรับ ความล้มเหลวในการปฏิบัติ
การของ “ทหารอาหรับผู้กล้ากล้า” ให้แก่ประเทศ
อังกฤษและสหรัฐอเมริกาโดยสิ้นเชิง ประธานาธิบดี
ที่นัสเซอร์ออกแถลงอย่างเกรี้ยวกราดว่า สหรัฐและ
อังกฤษ “สนับสนุนและร่วมมือ” กับฝ่ายอิสราเอล
ด้วยกำลังทางอากาศ ทำให้ฝ่ายอาหรับต้องพ่ายแพ้
อย่างยับเยิน”

[อังกฤษและสหรัฐอเมริกา ออกแถลงการณ์
ปฏิเสธข้อกล่าวหา ของอียิปต์อย่าง สั้นเชิงและในทันที
ตามข่าวที่รู้จักอยู่แล้ว]

พร้อมกับคำกล่าวหา นัสเซอร์ “พี่เอ๋ย”
ของโลกอาหรับก็ยกขบวนอาหรับรวม 6 ประเทศเข้า
ตัดสัมพันธ์ทางการทูตกับสหรัฐอเมริกา และอังกฤษ

ทันที [อียิปต์ ซีเรีย อีรัก อัลจีเรีย ซูดาน และ
เยเมน] งดขายน้ำมันให้ประเทศตะวันตก และ
ประกาศปิดคลองสุเอซเป็นการตอบแทน

ในขณะที่ฝ่ายอาหรับกำลัง “กล่าวหา” ว่า
สหรัฐอเมริกาและอังกฤษเป็นผู้ทำให้ฝ่ายตนแพ้สงคราม
และทั้งสหรัฐอเมริกากับอังกฤษก็ “พยายาม” แกะ
ข้อกล่าวหาอย่างตัวเป็นเกลียวนั้น ทางด้านอิสราเอลก็
เปิดเผย “ที่เด็ด” ออกมาและเพื่อให้เรื่องราวสมบูรณ์
ขอนำเข้ามาแทรกตรงนี้

ข่าวจากกรุงเทล อวีฟ ประเทศอิสราเอลว่า
เมื่อวันที่ 8 เดือนนี้ ทางเจ้าหน้าที่อิสราเอลได้เปิด
เผยเทปบันทึกเสียงซึ่งทางอิสราเอลอ้างว่า ลอบอัดจาก
คำสนทนาทางโทรศัพท์ [ทางไกล] ระหว่างประธานา
ธิบติ นัสเซอร์ กับกษัตริย์ฮุสเซนแห่งจอร์แดนเกี่ยว
กับการตกลงใจที่จะอ้างชื่อสหรัฐอเมริกา และอังกฤษ
เข้ามาพัวพันใน “สงคราม 4 วัน” ครั้งนี้

โฆษกกองทัพบกอิสราเอล ได้ให้ผู้สื่อข่าว
ต่างประเทศได้ฟังเทปบันทึกเสียงนี้ ซึ่งเป็นภาษา
อาหรับพร้อมกับคำแปลภาษาอังกฤษ

จากเทป ประธานาธิบดีนัสเซอร์ — หรือ
เสียงซึ่งฟังได้ว่าเหมือนเสียงของเขา — — เสนอแนะว่า
สหรัฐและอังกฤษควรจะถูกประณาม

ต่อจากนั้น นัสเซอร์ถาม กษัตริย์ฮุสเซน —
หรือผู้ถูกอ้างว่าเป็นเขา — จะร่วมประณามอังกฤษและ
สหรัฐพร้อมกันไปเลยจะดีไหม —

“ได้ ได้! กล่าวหาพร้อมกันไปเลย—”
เสียงซึ่งอ้างว่าเป็นนักตรียุสเสตอบ

เสียงนัสเซอร์ “ข้าพเจ้าจะออกแถลงการณ์
ตามนี้ท่านก็ทำพร้อมกันไป ข้าพเจ้าจะจัดการให้ทาง
ซีเรียลงมือด้วย ข้อความว่าเครื่องบินอังกฤษและ
สหรัฐอเมริกา ร่วมโจมตีเราจากเรือบรรทุกเครื่องบิน”

จากการแถลง ของโฆษก กองทัพบก อิสราเอล
คำสนทนากครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อเวลา 4.50 น. [เวลาท้องถิ่น]
เมื่อวันที่ 6 ซึ่งในตอนนั้นเป็นการรบพุ่งดำเนินไป
ได้วันครึ่งแล้ว และก็เป็นที่แจ่มแจ้งว่าทางฝ่ายอาหรับ
กำลังเสียเปรียบมาก

สำนักข่าว เอ.เอฟ.พี. ลงท้ายว่า พวกผู้สื่อข่าว
ไม่มีทางใดที่จะสืบสวนได้เลยถึง “ความแท้” ของ
เทปบันทึกเสียงม้วนนั้น

“เทปบันทึกเสียง” ม้วนนี้จะมี “แท้”
แค่ไหน เวลาเท่านั้นจะเป็นเครื่องพิสูจน์ แต่ในขณะ
เดียวกันองค์การสองแห่งก็พยายามพิสูจน์ ความแท้
ของเทปบันทึกเสียงม้วนนี้

หนังสือพิมพ์เดลีเทเลกราฟแห่งกรุงลอนดอน
และสถานีวิทยุโทรทัศน์ CBS ของสหรัฐอเมริกา ได้
ร่วมมือกันออกทุนค้นคว้า “ความแท้” ของเทป
บันทึกเสียงม้วนนี้ ทั้งสององค์การได้ร่วมมือว่าจ้าง
ศาสตราจารย์ลอเรนซ์ จี. เคสตา แห่งสหรัฐอเมริกา
ผู้ชำนาญในการ “การสอบเสียง” ด้วยความเห็นชอบ
ของกระทรวงต่างประเทศสหรัฐอเมริกา

ข่าวแจ้งว่า ภายหลังที่ศาสตราจารย์เคสตา
ใช้วิชาการ “ทดสอบเสียง” อยู่ถึง 12 ชม. ก็ลง
ความเห็น “เสียง” ในเทปบันทึกเสียงม้วนนั้น
เป็นเสียงของประธานาธิบดีนัสเซอร์ “ร้อยเปอร์เซ็นต์”
[สำนักข่าว ยู.พี.ไอ. ผู้ออกข่าวนี้เมื่อวันที่ 10 มิถุนา
ยน ไม่ได้ให้รายละเอียดและความพิสดารของ “การ
สอบเสียง” ของศาสตราจารย์ชาวอเมริกันผู้นั้น]

3

นครเจรูซาเล็ม ในมือของอิสราเอล

ภายในชั่วระยะเวลา 60 ชั่วโมงของการรบ
พุ่งนครเจรูซาเล็ม “เขตเมืองเก่า” อันศักดิ์สิทธิ์ก็ตก
อยู่ในมืออิสราเอล พร้อมด้วยดินแดนฝั่งตะวันตกของ
แม่น้ำจอร์แดนทั้งหมด การยึดได้นครเจรูซาเล็ม—
สถานที่ตั้งมหาวิหาร The Temple ของพระเจ้า
โซโลมอน ศูนย์รวมทางวิญญาณของชาวยิวทั่วโลก
นับเป็นชัยชนะอันใหญ่หลวงที่สุดของอิสราเอล รัฐ—
บาลอิสราเอลออกแถลงการณ์ยึดนครเจรูซาเล็มไว้ได้
โดยสิ้นเชิงเมื่อบ่ายวันที่สามของการรบพุ่ง

เมื่อแถลงการณ์ของรัฐบาลสิ้นสุดลงชาวอิสรา
เอลไม่ว่าอยู่แห่งไหนของประเทศต่างๆ ทั่วโลก
ตื่นด้วยความปิติยินดีและพากันสวดมนต์

นครเจรูซาเล็มได้ถูกจอร์แดนปิดไม่ให้ชาวยิว
เข้าไปนมัสการสถานศักดิ์สิทธิ์ของตนมาตั้งแต่ปี ค.ศ.

1948 แม้ว่าข้อตกลงสงบศึกจะประกาศให้เจรจาสงบศึกเป็นเมืองระหว่างชาติและให้ชาวยิวเข้าไปนมัสการได้ก็ตาม แต่อิสราเอลอ้างว่าจอร์แดนปิดกั้นไม่ยอมให้เข้าไป

เมื่อเจรจาสงบศึก กลับมาอยู่ในมือ อิสราเอลอีกครั้งหนึ่งในขณะที่ที่ดินนั้นยังไม่สิ้นไป ก็ได้เปิดให้ชาวยิวเข้าไปนมัสการ สถานที่อัน ศักดิ์สิทธิ์ ของตนได้แล้ว

ผู้นำของอิสราเอลต่างพากันไปนมัสการสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทันที เมื่อทหารจอร์แดน ถูกขับ ออกไปในบริเวณนั้นมีนายกรัฐมนตรีเลวี เอชกอล นายพลโมเชดาเยน ร.ม.ต. กลาโหม และประมุขศาสนายิวแห่งอิสราเอลเป็นต้น

นายกรัฐมนตรีเลวี เอชกอล ได้เดินทางเข้าไปในฐานะประชาชนธรรมดาปดตรงประจำตำแหน่ง ออก

ผู้นำอิสราเอลได้ไปยังกำแพงอันศักดิ์สิทธิ์ของตนและเข้าไปสวดมนต์ในวิหารพระเจ้าโซโลมอน

เอชกอล ได้พบกับผู้นำศาสนา ยิว คริสเตียน มอสลิมและดรูซ [นิกายหนึ่งของอิสลามซึ่งเป็นพวกชีเรีย] เขาได้ยืนยันกล่าวถึงคำแถลงการณ์เมื่อวันจันทร์ว่าอิสราเอลจะไม่ปฏิบัติการทางทหารต่อประเทศใด ๆ ถ้าไม่ถูกโจมตีก่อน แต่จอร์แดนภายใต้บังคับของอียิปต์ได้เริ่มต้นรุกรานทั้งทางอากาศและภาคพื้นดินกำลังอิสราเอลจึงได้ตอบกลับ

เอชกอลเสริมว่า การปฏิบัติของรัฐบาลจอร์แดนละเมิดกฎหมายสากลและกระทำอาชญากรรมโดยยิ่งเข้าไปในใจกลางเมือง เป็นการละเมิดสันติภาพอันอมตะของเมืองนี้ ซึ่งเป็นศูนย์กลางแห่งความสัจและจิตใจของมวลมนุษย

เขายืนยันต่อประชุมศาสนาว่า จะไม่ยอมให้มีการทำอันตรายใด ๆ แก่สถานศักดิ์สิทธิ์นี้

ทางการอิสราเอลได้ประกาศเมื่อวานนี้ด้วยว่า

1] การบริหารที่ กำแพงศักดิ์สิทธิ์จะดำเนินโดยประมุขศาสนายิวแห่งอิสราเอล

2] สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของ มอสลิมจะบริหารโดยสภาศาสนาโมสลิม

3] สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาคริสต์จะบริหารโดยสภาผู้นำคริสเตียน

ตอนจบ นายกเอชกอลรัฐมนตรี ได้เรียกให้มีสันติภาพทั่วตะวันออกกลางและโลก

4

การรวบรวมสู่ท้าย ในสมรภูมิชีเรีย

ภายหลังที่อียิปต์ประกาศหยุด ยังเป็นทางการในช่วงระยะเวลา 4 วัน อิสราเอลก็สามารถปราบข้าศึกลงได้สองด้าน ยังคงเหลือแต่ชีเรีย ศัตรูคู่อาฆาตเก่าเท่านั้น ถึงแม้ว่าทั้งสองฝ่ายตกลงจะยุติการรบพุ่งตั้งแต่วันพฤหัสบดีแล้วก็ตาม แต่การรบพุ่งก็ยังดำเนินอยู่

จนกระทั่งยุติลงอย่างเด็ดขาดในวันเสาร์เวลา 16.30
[เวลากี่นัช]

การรบกวนในด้านนี้ถือว่าอิสราเอล “ให้
บทเรียน” แก่ฝ่ายซีเรียโดยแท้ ก่อนหน้าที่เหตุการณ์
ในตะวันออกกลางจะระเบิดออกเป็นสงครามใหญ่ ทาง
ด้านซีเรียนี้แหละที่มีการปะทะกันบ่อยครั้งที่สุด เป็น
ชนวนของสงครามครั้งนี้ อิสราเอลยอม “ไม่ยอม” ที่
จะให้ศึกตะวันออกกลางยุติลง โดยที่ซีเรียไม่ได้รับ
“บทเรียน” อะไรเลย เป็นการจงใจ “ปราบ” กันแท้

ในระหว่างที่อิสราเอลกำลัง จัดการ กับอียิปต์ และจอร์แดนในการรบพุ่ง 4 วันแรกนั้น ทางด้านซีเรีย อิสราเอลใช้กลยุทธ์อันซ้ำซากไว้อย่างเดียว อิสราเอลเริ่มลงมือ “จริง ๆ” กับซีเรียหลังจากปราบ “เพื่อนบ้าน” สองรายนั้นลงไปแล้ว

รายงานข่าวการรพพ่งด้านนี้ จึงเป็นรายงาน
การรพพ่งที่สลับไปกับคำ “พ้อง” สหประชาชาติของ
ซีเรีย เริ่มจากกองบัญชาการสูงสุดซีเรียออกแถลงการณ์
เมื่อวันเสาร์ว่า ฝ่ายอิสราเอลได้ซุ่มนุ้มนำถังไอพ่นและ
รถถังไว้แถบตอนเหนือของทะเลกาลิลี และพ่งรถถังจาก
เมืองแมชชาคะห์ในซีเรียมุ่งสู่ดามัสกัส นครหลวง ใน
ขณะเดียวกันเครื่องบินอิสราเอลได้โหมโจมตีที่มั่นของ
ซีเรียเกือบทุกหนทุกแห่งเป็นจำนวน 600 ครั้ง

กองบัญชาการทหารซีเรียได้แถลงในตอนเย็น
ว่า กองทัพอิสราเอลได้ยึดเมืองอัลคูนัยัตราห่าง

จากเมืองตามลัภสไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ 41 ไมล์
[65.9 กม.] และกำลังจะพุ่งหัวเข้าสู่ตามลัภสต่อไป

คณะมนตรีความมั่นคงได้เปิดประชุมด่วน เมื่อ 15 น.เศษ [เวลากรุงเทพา] เพื่อพิจารณาศึกษาราย-
อิสราเอล ตามคำเรียกร้องของซีเรีย

ในขณะที่เปิดประชุมนี้มีข่าวซึ่งไม่เป็นทางการ
มาจากเทล อวีฟว่า กองทัพอิสราเอลเข้าไปถึงคูไนต์ตรา
ยึดที่มั่นบนภูเขาต้านเหนือของตัวเมืองไว้ได้จากซีเรีย
ส่วนที่มั่นทางด้านใต้ซีเรียยังคงครอบครองอยู่

นายยอร์ช เจ.โตเมห์ ผู้แทนซีเรียได้แถลงในที่ประชุมคณะมนตรีความมั่นคงว่า อิสราเอลมีแผนจะยึดตามัสกัสได้ก่อน 21.30 น. [เวลาในกรุงเทพฯ ๗ วันเสาร์] ซึ่งคณะมนตรีความมั่นคงกำหนดจะเปิดประชุมในครั้งแรก [แต่เลื่อนมาเป็น 15 น.เศษเวลาในกรุงเทพฯ ๗ ตามคำเรียกร้องของซีเรีย] แต่อูกัน เลขาธิการแถลงว่า จากรายงานของผู้สังเกตการณ์สหประชาชาติในปาเลสไตน์แจ้งว่า ไม่มีวิ้วว่าอิสราเอลจะมุ่งทัพเข้ายึด รุงตามัสกัส ตามคำกล่าวหาของซีเรีย แต่อูกันได้แถลงต่อมาว่าอิสราเอลได้เปิดฉากโจมตีทางอากาศรอบนอกของตามัสกัสรวม 3 ครั้งด้วยกัน โดยอ้างคำรายงานของผู้สังเกตการณ์สหประชาชาติว่าครั้งแรกโจมตีเมื่อ 14.35 น. เวลากรุงเทพฯ ที่สนามบินตามัสกัส ครั้งที่สองโจมตีทางด้านใต้ของเมืองเวลา 15.55 น. ครั้งที่ 3 โจมตีทางด้านเหนือและด้านตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองเมื่อเวลา 16.19 น.

สำนักข่าว เอ.เอฟ.พี. รายงานว่าในช่วงเวลานี้ในกรุงดามัสกัสเต็มไปด้วยความโกลาหล เมื่อมีข่าวลือระบุว่ากองทัพอิสราเอลอยู่ห่างจากเมืองเพียง 20 ไมล์ [30 กม.] หรือน้อยกว่านั้นตามท้องถนนเคลื่อนกลาไปด้วยทหาร และกองอาสารักษาดินแดนและตั้งมั่นด้านหลังกระสอบทราย พร้อมจะระเบิดกระสุนเมื่อเห็นรถถังคันแรกของอิสราเอล เมื่อเวลา 19 น. [เวลาในกรุงเทพฯ] ได้ยินเสียงปืนมาจากที่ห่างไกลมากเข้าใจว่าคงมาจากสักแห่งหนึ่งทางด้านใต้ แต่แล้วต่อมาสักครู่ทหารที่เตรียมรับมือก็เพลามือลงเพราะเชื่อแน่ว่าทหารของอิสราเอลไม่เข้าตีเมืองหลวง

ในช่วงเวลาอันสั้นนี้ ชุนคิตาเดียนายพลโมเช่ ดายันรมต.กลาโหมอิสราเอลได้เปิดเจรจากับนายพลบูลล์ หัวหน้าผู้สังเกตการณ์สหประชาชาติเพื่อกำหนดเวลาตกลงหยุดยิงในปาเลสไตน์ ขณะที่เจรจากันนั้นซีเรียกับอิสราเอลยิงกันต่อจนกระทั่งนายพลบูลล์ได้เสนอให้หยุดยิงทั้งสองฝ่ายในเวลา 16.30 น. กรีนิช หรือ 23.30 น. เวลาในกรุงเทพฯ ปรากฏว่าทั้งซีเรียและอิสราเอล ตกลงสงครามตะวันออกกลางซึ่งระเบิดเมื่อวันจันทร์ก็สงบลง

การหยุดยิงจึงเป็นผลอย่างเด็ดขาดก่อนที่อิสราเอลจะเข้ายึดเมืองหลวงซีเรีย แต่ภายหลังจากอิสราเอลสามารถยึดที่มั่นของซีเรียตามแนวสันเขาโกรานซึ่งเป็นเส้นทางที่ซีเรียใช้ปืนใหญ่บอมบ์บาร์ดตามพรมแดนอิสราเอลมาถึง 20 ปี

ขณะนี้คณะกรรมการสงบศึกของ ยูโน ได้เข้าควบคุมแนวรบของทั้งสองฝ่าย โดยควบคุมแนวรบของซีเรียที่คูไนยตรา และของอิสราเอลที่บริเวณทะเลสาบติเบรียส

5

ผู้สื่อข่าวสงคราม

การรพพุ่งกับผู้สื่อข่าวสงคราม เป็นของแยกกันไม่ออก สงครามระเบิดขึ้นที่ไหนผู้สื่อข่าว ผู้มีหน้าที่นำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รายงานต่อผู้อ่านหนังสือพิมพ์ของตนก็ต้องไปที่นั่น ผู้สื่อข่าวคนนั้นก็กลายเป็นผู้สื่อข่าวสงครามไป บุคตะลุยไปทั่วแนวรบเช่นเดียวกับทหารในสนามรบ จะต่างกันก็ตรงผู้สื่อข่าวสงครามใช้ปากกาเป็นอาวุธแทนที่จะเป็นปืน ในทุกสมรภูมิต้องมีผู้สื่อข่าวสงครามเสียชีวิตขณะปฏิบัติหน้าที่ ในสงครามตะวันออกกลางครั้งนี้ก็ไม่มีข้อยกเว้น เท่าที่รวบรวมได้ในขณะนี้ สงครามครั้งนี้ผู้สื่อข่าวเสียชีวิตถึง 3 คน บาดเจ็บไปอีกสองคน นับว่าเป็นอันตรายที่ค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับระยะเวลาของการรพพุ่ง ผู้สื่อข่าวสงครามคนแรกที่เสียชีวิตคือ นายเท็ด ยานิส แห่งสถานีวิทยุ NBC ของสหรัฐอเมริกาเสียชีวิตในขณะที่ทำข่าวการรบในกรุงเจรูซาเล็ม นักข่าวผู้เคราะห์ร้ายคนที่สองคือนายปอล สดัตเซอร์ ช่างภาพประจำนิตยสาร “ไลฟ์” เสียชีวิตที่ฉนวนกาซา นักข่าวคนที่สามที่เสียชีวิตได้แก่นายเบน ออยเซอร์แมน ผู้สื่อ

ข่าวสดนี้วิทยุแคนาดา รายงานเสียที่ฉนวนกาซา เหมือนกัน

นักข่าวที่บาดเจ็บสองคนได้แก่ นายเซอร์ ฟลายเกอร์ ชาวยุโรปทำข่าวให้กลุ่มหนังสือพิมพ์ “เฮริสท์” ของสหรัฐอเมริกา และนายเอิร์ล ทรอส์ก ผู้สื่อข่าวออสเตรเลีย

รายงานข่าวของผู้สื่อข่าวสงครามนั้นใคร ๆ ก็ชอบอ่าน สด ได้บรรยากาศ ได้ภาพเหตุการณ์จริงๆ ใน “วิกฤติการณ์ตะวันออกกลาง” จึงพยายามนำ รายงานข่าวจากสมรภูมิของผู้สื่อข่าวสงคราม เท่าที่มี เวลาพอรวบรวมไว้ได้มาเสนอท่านผู้อ่าน

รายงานข่าวของนายโจเซฟ ดับบลิว. กรีก
ผู้สื่อข่าว สำนักข่าว ยู.พี.ไอ.

[ผู้ติดตามไปกับกองทัพอิสราเอลในสมรภูมิ]

จากการปราบปรามได้รับลงใน “สงครามสายฟ้าแลบ” ในช่วงเวลา 5 วัน อิสราเอลก็กลายเป็นประเทศเข้มแข็งยิ่งทางทหารชนิดไม่มีใครปราบได้ในตะวันออกกลาง

ด้วยความสูญเสียที่เบาบาง [ตาย 679 บาดเจ็บ 2,936] อิสราเอลก็บรรลุจุดมุ่งหมายของการสงคราม สามารถพิชิตอียิปต์ จอร์แดน และซีเรีย คู่ปรปักษ์ที่สิ้นวามารถตลอดระยะเวลา 19 ปีว่าจะต้องทำลายล้างอิสราเอลลงไปให้จางได้จากโลกอาหรับ

ช่วงเป็นชัยชนะที่ชาวสะอาด การดำเนินแผน

ยุทธศาสตร์ที่แม่นยำคมกริบเช่นเดียวกับมีดผ่าตัด เป็นชัยชนะที่จะต้องจารึกลงในประวัติศาสตร์ของการสงครามชั้นคลาสสิก

ในขณะนี้จะไม่มียประเทศใด ในอาณาบริเวณนั้นนอกเสียจากเตอร์ก และโซเวียต รัสเซียที่จะหาญเข้าต่อกรกับอิสราเอล

เหตุใดอิสราเอลจึง “น็อกเอาต์” คู่ต่อสู้ทั้งสามประเทศ ซึ่งรวมแล้วเหนือกว่าทั้งกำลังคน กำลังอาวุธลงได้ในเวลาอันรวดเร็ว? เมื่อสัปดาห์ก่อนข้าพเจ้าได้ติดตามไปกับ กองทหารอิสราเอล ทั้งสาม สมรภูมิพยายามแสวงหาคำตอบข้อนี้จากเหล่าทหารในยุทธภูมิตเหล่านั้น และคำตอบที่ข้าพเจ้าได้รับก็สรุปลงได้สั้นๆว่า

“เราเป็นทหารที่ดีกว่า — —”

และจากชัยชนะอย่างฉับไว ที่ประจักษ์อยู่แก่ตา ทำให้ไม่สามารถปฏิเสธคำอ้างนี้ได้ มันเป็นความเชื่อมั่นของประชาชาติ และยิ่งกว่านั้นจะต้องไม่ลืมว่า ด้วยการวางแผนการอย่างรอบคอบมานับด้วยปี ผลลัพธ์ก็คือชัยชนะเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

นับแต่สงครามสร้างชาติเมื่อ ค.ศ. 1948 เป็นต้นมา ชาวอิสราเอลตระหนักอยู่เสมอว่า สักวันหนึ่งข้างหน้าตนจะต้องสู้ในแบบ “หลังชนทะเล” เพื่อป้องกันปิตุภูมิ จากการรุกรานของศัตรูที่รวมกำลังกันเข้ามา ซึ่งในสภาพทางภูมิศาสตร์แล้ว มันเกือบจะเป็นเรื่องเหลือความสามารถ

ถล่มทพฟ้าอียิปต์ การ
เปิดเผยโดย น.ส.พ. ไทม์
วิกส์ ถึงวันแรกของสง-
ครามตะวันออกกลาง เปิด
ฉาก ฝ่ายอิสราเอลได้
โจมตีทิ้งระเบิดสนามบิน
อียิปต์ที่กรุงไคโร เป็น
ผลให้ กำลัง ทพฟ้า อียิปต์
520 เครื่อง สูญไปครึ่ง
หนึ่ง

“ยุทธการ 1956” เมื่อตอนที่ยังกองทัพอิสรา
เอลปราบกองทัพอียิปต์ในทะเลทรายซีนายครั้งนั้น ที่
ถูกแล้วเพียงแค่เป็นการเปิดม่านเท่านั้น ปฏิบัติการ
ซึ่งเฟื่องฟูสุดลงเมื่อสัปดาห์ก่อนนี้ต่างหากคือการแสดง
ที่แท้จริง เป็นการเดินตาม “แบบพิมพ์เขียว” ทุก

กระเปาะนิ้วที่ได้เขียนร่างไว้เมื่อหลายปีเต็มทีมาแล้ว

อิสราเอลตระหนักดีนับแต่ กระสุนนัด แรกยัง
ไม่ทันได้ลั่นขึ้นว่า อียิปต์หรือโดยเฉพาะกองพลยาน
เกราะจากรัสเซียส่งกองพลใหญ่ของนัสเซอร์ซึ่งจ่อคอ
หอยดุนอยู่ในทะเลทรายซีนายจะต้องถูกกำจัดไป อิสรา

เอลจึงชุมนุมกำลังส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดไว้ทางด้านใต้
เข้าดขยี้กองพลรถถัง พร้อมทั้งกำลังทหารราบของ
อียิปต์ในยุทธภูมิตั้งในวินาทีแรกที่สงครามระเบิด และ
จนกระทั่งได้ปฏิบัติตามแผนการยุทธจนสำเร็จเสร็จสิ้นลง
ไปอย่างเรียบร้อยในวันพฤหัสบดีแล้ว อิสราเอลจึงหัน
มาจัดการกับจอร์แดนและซีเรียอย่างจริงจัง

เพื่อที่จะให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ แผน
ยุทธศาสตร์ของกองทัพอิสราเอลจึงมีอยู่แผนเดียว รุก
และบดขยี้กำลังของฝ่ายศัตรูภายในดินแดนของศัตรูเอง
คำว่าการตั้งรับ ไม่มีในปทานุกรมสงครามของอิสราเอล
ก่อนการรบพุ่งจะระเบิดขึ้น ข้าพเจ้าได้มี
โอกาสไปคลุกอยู่กับกองทหารอิสราเอล ในทะเลทราย
เนเกฟ ท่านจะไม่ได้พบบ้อมค่ายหรือสิ่งกีดขวางทาง
ทหารเลย ไม่มีสนามท่นระเบิด ไม่มีกำแพงลวดหนาม
ไม่มีแม้แต่คูสนามเพลาะ ทหารอิสราเอลตั้งต้นที่สนาม
อยู่ข้าง ๆ รถสงครามของพวกเขานั้นเอง รอคอยแต่
รับคำสั่ง “รุก”

และเพื่อที่จะให้ “แผนรุก” ดำเนินอย่างได้
ผล อิสราเอลจะต้องคุมความเป็นเจ้าอากาศไว้ให้จงได้
และอิสราเอลก็กระทำสำเร็จในเวลาไม่ถึง 24 ชั่วโมง
ของสงครามสายฟ้าแลบ กำลังทางอากาศของนัสเซอร์
เป็นน่อยไปในทันที

ข้าพเจ้าได้เห็นสภาพของสนามบินอียิปต์บาง
แห่งในทะเลทรายซีนาย ภายหลังที่ถูกโจมตีด้วยกำลัง
ทางอากาศอิสราเอล ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบด้วยเครื่อง

บินของฝรั่งเศส เจ้าเครื่องบินทิ้งระเบิด “อีแร้ง”
ไวตูร์ เจ้าเครื่องบินขับไล่ “เงา” มิราจหรือเจ้าประ
จัญบานทิ้งระเบิด “มหัศจรรย์” มิสเตียร์ดลเข้าปราบ
เจ้า “มิก” ของรัสเซียเหมือนกับเป็ดลอยน้ำ ฝ่าย
อียิปต์ไม่มีโอกาสหลบรอดไปได้เลย ซากอันบิดเบี้ยว
ไหม้เกรียมของเครื่องบินที่เลี้ยวลาดเกลื่อนกลาดอยู่เป็น
พยานได้ดีในข้อนี้

จากการครองความเป็นเจ้าอากาศโดยสิ้นเชิง
อิสราเอลก็เข้ากระหน่ำรถถัง และขบวนสัมภาระของ
นัสเซอร์ที่แตกหนีจากสมรภูมิได้อย่างสบายมือ

ณ ช่องเขามิตลา เส้นทางผ่านสันเขาบริเวณ
ทะเลทรายซีนายที่จะพุ่งออกสู่คลองสุเอซเส้นเดียวทาง
ด้านนี้ ข้าพเจ้าได้เห็นขบวนยานยนต์อียิปต์นับร้อย
จอดเรียงกันไปชนติดกันชนต่อกันชน พังพินาศอยู่บน
เส้นทางผ่านช่องเขา

และก็จากการเป็นเจ้าอากาศอีกเช่นกัน ที่ฝ่าย
อิสราเอลสามารถเคลื่อนขบวนขนส่งเข้าสู่แนวหน้าเป็น
ขบวนสุดลุลกา ขนาดบางครั้งการจราจรในทะเลทราย
ถึงกับ “ติดขัด”

ความจริง อีกข้อหนึ่งที่น่า ไปสู่ชัยชนะ
อย่างเด็ดขาดของฝ่ายอิสราเอลก็คือ กองทัพอิสราเอลมีปริมาณ รถถังมากกว่า ที่ใครต่อใคร
คาดหมายเอาไว้ พวกผู้สื่อข่าวในสนามรบ
ย่อมเห็นความจริงนี้ด้วย สายตา ของตนเอง -
ความจริงซึ่งในเวลาต่อมา ก็ได้รับการยืนยัน

จากนายพลโหมเบ่ คายนัน รัฐมนตรีกลาโหม อิสราเอล

เจ้า เชินตูเรียน ที่ผลิตจากอังกฤษ เซอร์แมน และแพตตัน จากสหรัฐอเมริกา หรือแม้กระทั่งเจ้า AMXV-13 จากฝรั่งเศส ซึ่งมีขนาดย่อมกว่าเพื่อนฝูงอื่น ๆ เขาหน่วย ได้แสดงให้เห็นว่าฝีมือเหนือกว่าคู่ต่อสู้จากโซเวียต รัสเซียมากนัก

เรื่องของขบวนการก็เป็นอีกข้อหนึ่ง ในการตัดสินใจสงครามครั้งนี้

ข้าพเจ้าได้ฟังเรื่องทำนองนี้จากปากทหาร - อิสราเอลหลายต่อหลายคน เรื่องพวกทหารอียิปต์ถอดเกือกทิ้ง เพราะวิ่งหนีดินเปล่าคล่องกว่าในทะเลทราย!

พวกซีเรีย - จากปากคำของอิสราเอลเหมือนกัน - ก็ไม่ได้ไปกว่าพวกอียิปต์เลย

ส่วนจอร์แดนนั้น ในระยะต้นต่อสู้เหนียวแน่นมาก แต่ในที่สุดก็แตกทัพหนีข้ามแม่น้ำ ละทิ้งทั้งรถรบ รถบรรทุกประดาสัมภาระอื่น ๆ ล้วนแล้วแต่ยังใช้การได้ทั้งนั้น และงานใหม่ของพวกเขาอิสราเอลก็คือ พันสีเครื่องหมายกองทัพยิวที่ลงบนเครื่องหมายจอร์แดน แล้วก็นำมาขับปร้อไป

ณ กรุงเทล อวีฟ ภายหลังการสู้รบ นายพลกาวิช ผู้บัญชาการกองทัพอิสราเอลภาพพื้นซีนายได้ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 13 เดือนนี้ว่า ในช่วงระยะเวลา 4 วัน ของการรบพุ่งกองทัพอิสราเอลทำลายกำลังฝ่าย

อียิปต์ลงไปถึง 7 กองพล รถถังอียิปต์ประมาณ 500-600 ถูกทำลาย และอีกประมาณ 100 คันที่ถูกยึดไว้ยังใช้การได้ ทหารอียิปต์ประมาณ 7,000 ถึง 10,000 เสียชีวิต อีกหลายพันบาดเจ็บ และถูกจับเป็นเชลยประมาณ 3,000

ส่วนความเสียหายของฝ่ายอิสราเอล ทหารสมรภูมิตันยามีดงนี้ บาดเจ็บประมาณ 800 ตาย 275 เสียรถถังไป 61 คัน แต่บางคนยังอยู่ในสภาพพอที่จะซ่อมแซมได้

นายพลกาวิชยังเปิดเผยด้วยว่า ในบรรดาเครื่องมือสงครามของอียิปต์ที่อิสราเอล ยึดได้นั้นมีฐานยิงจรวดรวมอยู่ด้วย

“เป็นฐานยิงที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ พร้อมทั้งจะยิงได้ทันที เรายึดได้ในบริเวณช่องเขามิตลาและคลองสุเอซ”

นายพลซารอน ผู้บัญชาการหน่วยรถถังอิสราเอลด้านยุทธภูมิตันยามีดง ให้รายละเอียดเรื่องฐานยิงจรวดเพิ่มเติมว่า ฐานยิงจรวดแห่งนี้ ประกอบด้วยหอบังคับการยิง ฐานยิง พร้อมด้วยจรวด 6 ลูก และฝ่ายอิสราเอลยังจับจรวดได้อีก 3 ลูก ระหว่างที่จะขนส่งคลองสุเอซ จรวดลูกหนึ่งเสียหายจากลูกกระเบิดของเครื่องบินอิสราเอล

ในอีกส่วนหนึ่งของทะเลทรายซีนาย กองทัพอิสราเอลยังยึดได้โรงทดลองแก๊สสงครามสองโรง

[เรื่องแก๊สพิษ หรือไอพิษนี้เคยมีข่าวว่า กองทหารอียิปต์ในสมรภูมียะเมนเคย ใช้ทางฝ่าย อิสราเอลคงทราบข่าวนี้ เพราะเคยมีข่าวว่ากองทัพอิสราเอลสั่งซื้อหน้ากากป้องกันไอพิษจากประเทศเยอรมัน—ตะวันตกจำนวนมาก—ผู้เขียน]

นายพลกาวิชสรุปเหตุแห่งชัยชนะใน “สงครามทะเลทราย” ของอิสราเอลครั้งนี้ว่า ข้อแรกขึ้นอยู่กับการชุมนุมกำลังไว้ในที่เหมาะสม และถูกกละความรวดเร็วในการปฏิบัติการ ความอดทนในการต่อสู้ ทหารอิสราเอลรบอย่างเข้มแข็งตลอดระยะเวลาสี่วันสี่คืน การเจาะแนวข้าศึกเข้าไปได้ทั้งทางลึกและทางกว้าง และข้อสุดท้ายก็คือ ความเป็นเจ้าอากาศ

เขาแสดงความรู้สึกว่า กองทหารอียิปต์มีเครื่องมือรบดีเหลือเกิน รบได้ดีในที่มั่น ขาดความชำนาญในการรบเคลื่อนที่ โดยเฉพาะในเมื่อทางฝ่ายอิสราเอลเป็นผู้กำหนดแผนการรบ ทั้ง 7 กองพลใหญ่ของอียิปต์ที่ถูกทำลายใน “ยุทธการทะเลทราย” ครั้งนี้ ซึ่งมีกองพลยานเกราะรวมอยู่ด้วยสองกองพลนั้น เข้าที่ตม้นพร้อมอยู่แล้วตอนเช้าตรู่วันที่ 5 อันเป็นวันแรกของการรบพุ่ง

นายพลกาวิชยืนยันว่า สงครามระเบิดขึ้นจากการปฏิบัติการของเครื่องบินอียิปต์ เข้าโจมตีและยิงกราดใส่ทหารอิสราเอลในบริเวณฉนวนกาซา ติดตามด้วยการโจมตี ของกองทหารอียิปต์ขบวนใหญ่แถบตำบลมิตซ์เป รามอน

เขาแสดงด้วยว่า กองบัญชาการสูงสุดอิสราเอลออกคำสั่งให้เข้าตีได้เมื่อ 8.00 น. เช้าวันนั้น การรุกจริง ๆ เริ่มภายใน 15 นาทีหลังจากนั้น

จากนั้นขบวนยานเกราะ อิสราเอล สามขบวนก็พุ่งชนกันเข้าเจาะแนวอียิปต์ ขบวนแรกพุ่งเข้าสู่เมือง เอล อริช ชายฝั่งซ้ายเข้าตัดฉนวนกาซาขาดปิดล้อมไว้

ขบวนที่สองพุ่งออกจากบริเวณด้านใต้ของ — เมืองบิรซีบา เจาะเข้าสู่เมืองอบู อักลา ส่วนขบวนที่สามนั้นพุ่งจากเมืองควินเตลลา ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองอิลาร พุ่งเข้าสู่คลองสุเอซ

“จุดหมายของเรามีข้อเดียว เข้าทำลายศัตรู เพื่อที่จะไม่เป็นอันตรายต่อเราอีกต่อไป” เขาสรุป

“ยิ่งกว่านั้น เราต้องการเปิดอ่าวอาคาบาและเข้ายึดคาบสมุทรซีนายไว้ทั้งหมดเพื่อเป็นเครื่องประกันการเข้าคุมอ่าวอาคาบาของเรา”

“แผนยุทธการซีนาย” แบ่งออกได้เป็นสามขั้นดังนี้

ขั้นแรก — เจาะทะลุแนวหน้าของข้าศึก ตามพรหมแดนโอบล้อมทำลายข้าศึก เพื่อไม่ให้เป็นอันตรายต่ออิสราเอล

ขั้นสอง — บุกลึกเข้าในทะเลทรายซีนาย เข้ายึดที่มั่นข้าศึกในทะเลทรายซีนายตอนกลางไว้

และ ขั้นที่สาม — ทำลายยานเกราะของข้าศึกให้หมด

ในครั้งแรกการปลูกจะไม่เป็นไป ตามแผน
ยานเกราะของอียิปต์ ไม่ยอม ออกมา ประจันหน้า ด้วย
จนกระทั่งถึงวันพุธ ยานเกราะส่วนใหญ่ของอียิปต์ถูก
ล้อมไว้เกือบหมดจึงยอมออกประจัญบานด้วย การ
ประจัญบาน ดำเนินติดต่อกันไปจนถึง ค่ำวันพฤหัสบดี
กองทัพยานเกราะของอียิปต์ก็พินาศสิ้นเชิง ขบวนยาน
เกราะของอิสราเอลทั้งสามขบวน ก็สามารถ พุ่งถึงคลอง
สุเอซ ส่วนเมืองชาร์ม เอล ชีค นั้นยึดได้แต่ปลายวัน
พุธแล้ว โดยทหารราบอากาศจากเฮลิคอปเตอร์ สนับ
หนุนด้วยกำลังเรือตอร์ปิโดยนตร์

จากนั้นก็ถึงสงครามรถถังครั้งสุดท้าย ครั้ง
ใหญ่ยิ่งที่สุดในการรบยุคปัจจุบัน ยานเกราะทั้งฝ่าย
อิสราเอลและอียิปต์เกือบ 1,000 คัน เข้าประจันหน้า
กันในสงครามรถถังครั้งนี้ การรบสิ้นสุดเมื่อตีสามของ
คืนวันศุกร์ ฝ่ายอียิปต์ถูกทำลายยับเยิน

นายพลกาวิช ผู้บัญชาการสูงสุดกองทัพอิสรา
เอลด้านสมรภูมิซีนาย สรุปในตอนท้ายของการให้
สัมภาษณ์ว่า

“ชัยชนะของอิสราเอลในสงครามทะเลทราย
ครั้งนี้ ไม่ใช่ชัยชนะในแบบจู่โจม เรายืนยันได้แน
่ฝ่ายอียิปต์เป็นฝ่ายโจมตีเราก่อน ทหารอียิปต์นับหมื่น
ที่ถูกเราล้อมไว้ ยังตรึงตรึงเหี่ยวอยู่ในทะเลทราย มุง
หน้าจะให้ถึงคลองสุเอซ”

“เป็นการแน่นอนว่า กำลังสี่กองพลของอ
ียิปต์ถูกทำลายสิ้นเชิง อีกสามกองพลเสียหายขนาด

เรียกไม่ได้ว่าเป็นกองทหาร แม้ว่าบางส่วนจะหลบหนี
ไปได้สำเร็จ”

รายงานข่าวของนายวิลเลียม แม็คโคแคล แห่งนิตยสาร U.S. News and World Report

[ประจำอยู่ในกรุงเทล อวีฟ พอสสงคราม
ระเบิด ตามออกไปกับกองทหารอิสราเอลจนกระ
ทั่งสงครามยุติลง]

ร่างของทหารผู้เสียชีวิต นับด้วยร้อยเลียด
อยู่ในทะเลทรายซีนาย บนเส้นทางจากฉนวนกาซาสู่
คลองสุเอซ

ร่างของทหารเหล่านี้สังเกตได้ในทันทีว่าเป็น
ทหารอียิปต์ สวมเครื่องแบบสีเทาเครื่องแบบของ
กองทัพ “อียิปต์ ลิเบีย” ของนัสเซอร์ หลายคนไม่
สวมรองเท้า

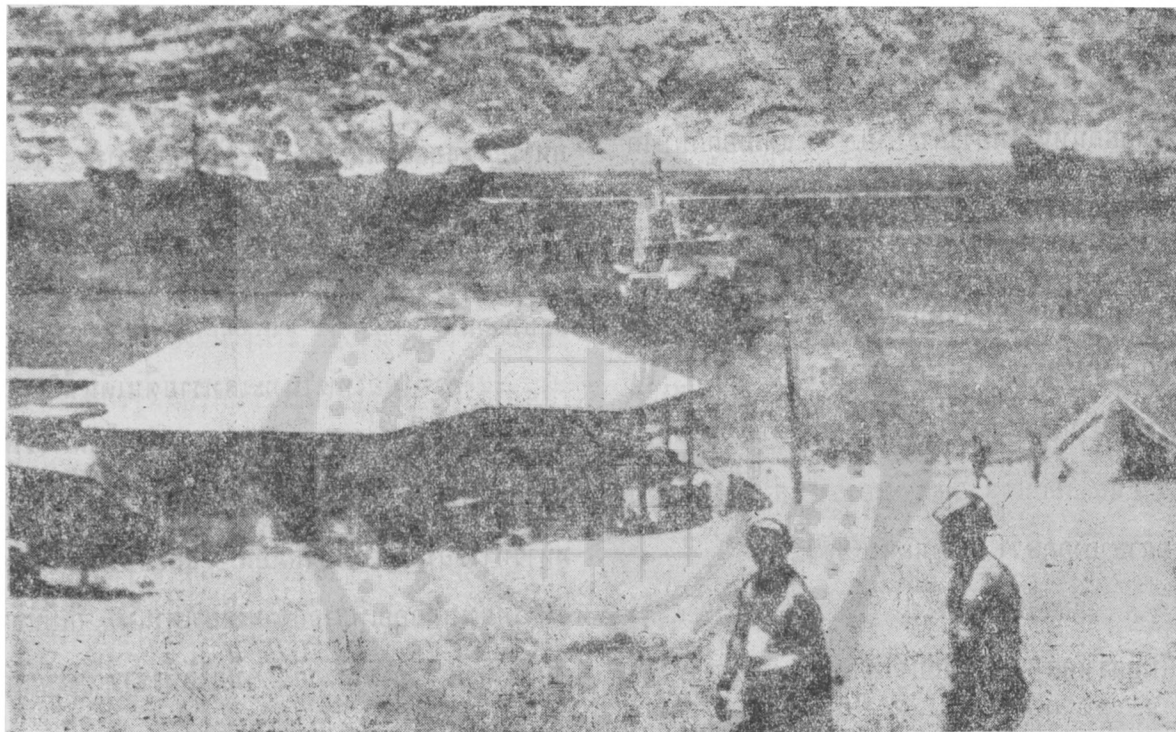
นี่คือภาพของสนามรบ ภายหลังที่กองทัพ
อิสราเอลบุกข้ามทะเลทราย เข้าทำลายกองทัพผสม
ของนัสเซอร์ด้วยความรวดเร็วในแบบเหลือเชื่อ ใน
การปะทะมีทหารอิสราเอลเสียชีวิตด้วย แต่ร่างของผู้
เคราะห์ร้ายก็ได้ถูกลำเลียงพันไปจากสนามรบอย่างรวดเร็ว
ยิ่ง ขนาดเมื่อข้าพเจ้าไปถึงนั้น ไม่ได้เห็นความ
เสียหายของฝ่ายอิสราเอลเลย

รถถังผลิตจากโซเวียตของอียิปต์ จำนวนนับ
ร้อย รถบรรทุก และรถจี๊ปถูกทอดทิ้งอยู่เกลื่อนกลาด
ไปทั่วบริเวณสันทรายและเชิงเนินที่ปกคลุมด้วยวัชพืช
ที่น่าแปลกใจที่สุดก็คือ รถถังโซเวียตเหล่านี้หลายต่อ

หลายคนเหลือเกิน ที่ถูกพวกทหารอียิปต์ชุดฝังลึกลงใน
พื้นทราย กลายเป็นบ่อหนึ่ง เคลื่อนที่ไม่ได้ แม้จะ
ออกดีได้ก็ทำไม่ได้

แม้ส่วนใหญ่ของเครื่องมือสงครามจากโซเวียต
ของอียิปต์จะพินาศลงด้วยการโจมตี ของเครื่องบินและ

เครื่องมือสงครามที่แลเห็นเลียดอยู่ในสมร
ภูมินั้นเป็นเครื่องยืนยันถึงความมั่นใจของนัสเซอร์ใน
ความเข้มแข็งของกองทัพที่จะต้องปราบอิสราเอล ศัตรู
ตัวกระจ่ายร้อยลงได้ในครั้งนี้ ประกายแห่งความ
ใหม่ของเครื่องมือย่อมจะประทับใจผู้ได้เห็น

เรืออิสราเอลลำแรกที่ผ่านอ่าวกาบาภายหลังที่ยึดคืนได้จากอียิปต์

การระดมยิงด้วยปืนใหญ่ แต่บรรดาครอบครัวเหล่านี้
จำนวนมากหายเหลือเกินที่ถูกยึดไว้ได้ โดยเกือบจะไม่
เสียหายอะไรเลย มีอยู่คนหนึ่งเห็นแปลก ทหาร
อียิปต์นอนตายพาดอยู่บนตัวรถในสภาพที่มีอย่างหนึ่ง
เกร็งอยู่เหนือศีรษะ คล้าย ๆ กับจะพยายามบดบัง
อันตราย

“รถขนนมเข้าสงคราม”

แต่ข้อที่นัสเซอร์คาดไม่ถึงก็คือ ความสามารถ
ในการเรียกระดมกองทัพทันสมัยอันมีสมรรถภาพ ใน
ชั่วเวลาข้ามคืนของกองทัพอิสราเอล ซึ่งไม่เพียงแต่
จะเพียบพร้อมด้วย รถถัง เครื่องบิน ปืนใหญ่ นับ
จำนวนพัน หากยังประกอบด้วย ยานยนตร์นาธานิด

นับด้วยหมื่น รดส่งนม รดบัล แม้จนกระทั่งรดแทรกเตอร์ต่างก็เข้าร่วมในปฏิบัติการสงครามด้วยทั้งสิ้น

แต่จากปากคำ ของพวก ผู้บัญชาการ หน่วยรบ ความเด็ดเดี่ยว ความชาญฉลาด และน้ำใจนักสู้ของบรรดาทหารและนักบินอิสราเอลต่างหากที่ปั่นเครื่องวัดผลแห่งสงคราม

“พวกอียิปต์รบเก่งในระยะแรก” พันตรีอิสราเอลคนหนึ่งให้บรรดาบรรยาย “แต่เมื่อถูกบีบได้ครู่เดียวก็มักจะพังทลาย มีหลายคนยังบอกหลักรัฐบาลส่วนใหญ่หันหลังหนีหมด”

เชลยศึกอียิปต์นับพัน ๆ ถูกอัดรวมเข้าไว้ในค่ายกักกันชั่วคราวที่กันด้วยลวดหนามหยาบ ๆ ในบริเวณสนามรบนั้นเอง ค่ายเชลยค่ายหนึ่งที่เมืองชาน ยูนิส ถูกกันชั้นใกล้ ๆ กับอาคารหลังหนึ่ง ซึ่งมีป้ายภาษาอังกฤษว่า “ร้านแห่งชัยชนะ”

เชลยอีกหลายร้อย ถูกบรรทุกกลับเข้าคุมขังไว้ในอิสราเอล ขบวนการบรรทุกเหล่านี้หลายต่อหลายคันเป็นรถรัสเซียที่เพิ่งยึดไว้ได้ และก็เพิ่งพ้นเครื่องหมายกองทัพอิสราเอลที่ลงบนเครื่องหมายอียิปต์หยกๆ

ไฟยังคงลุกอยู่ในเขตกลางเมืองกาซา และเมืองราฟาในขณะที่เราผ่านไป ในตอนนั้นเมืองเอล อริช ยังอยู่ในมือของทหารนัสเซอร์ แต่ในบริเวณสนามบินเอล อริช เครื่องบินมิกของรัสเซียและอื่น ๆ พังพินาศอยู่ริมทางวิ่ง

พวกนักบินอียิปต์ด้อยหนีไปอย่างรีบร้อนเหลือเกิน ขนาดอาหารยังไม่ทันเย็นในขณะที่กองทัพอิสราเอลบุกเข้ายึดสนามบินไว้ได้ พวกนักบินเหล่านี้ภายหลังก็ถูกจับเกือบหมด ในขณะที่ออกมาจากหลังเนินทรายที่ชุ่มชื้นเพื่อหาน้ำดื่ม

ความล้มเหลวของ “แผนยุทธการลับยิ่ง”

ในบรรดาเอกสารที่ยึดได้จากสนามบิน นายทหารอิสราเอลเปิดเผยว่า ยึดได้อีกสาร “ลับ-สุดยอด” ที่สุดชั้นหนึ่ง คำสั่งให้กองบินออกปฏิบัติการทำลายสนามบินทุกแห่งของอิสราเอล ในวันที่ 27 พฤษภาคม

ทั่วทั้งกองทัพในทะเลทรายต้นเต็นดีใจจนขนานใหญ่ เมื่อข่าวการยึดเขตนครเจรูซาเล็มเก่าไว้ได้แพร่สะพัดไปถึง นครศักดิ์สิทธิ์อันเป็นสถานที่ตั้งของมหาวิหารของพระเจ้าโซโลมอน และซากของกำแพงวิหารที่ยังเหลืออยู่เพียงอีกด้านเดียวเท่านั้น ก็เป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของศาสนายิว เมื่อได้ฟังข่าว นายสิบคนหนึ่งผู้ซึ่งกำลังกวาดซากสลักปรักพังในสนามบินเอล อริช ถอดหมวกเหล็กที่สวมออกก้มหน้าลงพิมพ์ออกมาว่า

“เพียงสิ่งนี้ก็คุ้มแล้วสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง”
“เจรูซาเล็ม - นครศักดิ์สิทธิ์”

การเดินทางอย่างด่วนจากสนามรบในทะเลทราย สู่นครเจรูซาเล็มทำให้เห็นภาพความรู้สึกของคนอิสราเอลต่อนครอันศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนี้ได้ชัดเจน

ข่าวการยึดเขต “เมืองเก่า” ของนครเจอร์ซาเล็มจากมือทหารจอร์แดนได้ภายหลังการสู้รบตะลุมบอน อันเป็นผลให้ชาวเจอร์ซาเล็มในเขต “เมืองใหม่” ต้องเสียชีวิตและบาดเจ็บไปเกือบ 500 คนนั้น ชาวยิวต้อนรับข่าวนี้ด้วยความโลดโผนขนาดบ้าคลั่ง รวากับนัดกันไว้ทุกคนหลังไหลออกมาจากที่หลบภัย จับกลุ่มเดินระบำไปตามท้องถนน บ้านทุกหลัง สถานที่ราชการทุกแห่งพรวไปด้วยสีน้ำเงิน-ขาว กับรูปดาวเดวิด-ธงชาติอิสราเอล

นายกรัฐมนตรีเอชคอล พร้อมด้วยนักบวชสองรูปรีบรุดไปยังมหาวิหาร และนายเลวี เอชคอล ก็เป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของพวกยิว ที่ได้ย่างเท้าลงบน “ดินแดนศักดิ์สิทธิ์” นอกครั้งหนึ่ง ภายหลังที่ถูกขับไล่พ้นออกไปเป็นเวลาถึง 1,897 ปีมาแล้ว

เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นบรรดาสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งของพวกอาหรับ ยิว และคริสเตียนไม่ได้รับความเสียหายจากการสู้รบรุนแรงอะไร

พวกทหารที่กลับจากการสู้รบในเขตเมืองเก่าซึ่งยังมีเสียงปืนดังอยู่ประปรายเป็นระยะๆ ทั้งอดีตไร้ยอดมอมแมม ได้รับการต้อนรับอย่างน่าปลื้ม

ในระหว่างศึกชิงกรุงเจอร์ซาเล็มนั้น กระสุนปืนใหญ่ขนาด 25 ปอนด์ของจอร์แดนจะถล่มใส่นครเจอร์ซาเล็ม “ใหม่” ในอัตราประมาณ 2-3 นัดต่อนาทีในเขตที่มีพลเมืองหนาแน่นที่สุด และมีอยู่ชั่วขณะหนึ่งที่กรุงเจอร์ซาเล็มถูกถล่มจากปืนใหญ่ของข้าศึก

ถึงสามด้าน ชาวเมืองต้องอยู่แต่เพียงในที่หลบภัยถึง 3 วันติดต่อกัน ใครที่กล้าหาญออกมาข้างนอกก็มักจะไม่พ้นเป็นเหยื่อกระสุน

“มรดกสำหรับลูกพ่อ”

ชายวัยชราเป็นผู้หนึ่งที่ถูกเป็นเหยื่อกระสุนครั้งนี้ เขาบาดเจ็บสาหัส เมื่อถูกส่งไปโรงพยาบาล เมื่อรู้ว่าจะไม่รอดแน่ก็ขอร้องกับหมอว่า ช่วยรับปากกับเขาด้วยว่าจะจัดการส่งมอบบ้านริวอลเวอร์ของเขาต่อไปให้ลูก มรดกชิ้นเดียวของเขา

ส่วนเมืองอื่น ๆ ในอิสราเอลนั้นเกือบจะไม่ได้แปลแห่งสงครามเลย และก็รับทราบข่าวชัยชนะของกองทัพอิสราเอลจากสมรภูมิด้านอื่น อาทิ เมืองซารัม

ทหารจิวปิดขโมยทองคำเป็นเชลยนักรบอิสราเอล ภายหลังจากต่อสู้กันดุเดือดที่ถนนกาซา

เอล ชิค กาซา เจริโค เบธเล เฮม โดยไม่แสดงความ
รู้สึกตื่นเต้นภายนอกมากนัก

ในนครเทล อวีฟ เมืองใหญ่ที่สุดของอิสรา
เอล นอกจากการประดับธงทิว ภาพของนายกรัฐมนตรี
และนายพลตายัน วีรบุรุษคนใหม่แล้ว อาคาร
แห่งความรื่นเริงอื่น ๆ ก็ไม่เห็นเด่นชัด

หญิงชราเจ้าของร้านขนมหวาน ในย่านถนน
สายใหญ่ของเมืองแสดงความรู้สึกว่า

“เราไม่พอใจกับสงครามนี้ เราเพียงแค่ชื่นชม
และขอบคุณพระเจ้าที่เราเป็นฝ่ายมีชัยเท่านั้น เราจะ
ตั้งหน้าอ้อนวอนพระเจ้าขอให้สงครามครั้งนี้จบเป็นครั้ง
สุดท้ายเถิด”

และใน ขณะที่ สงคราม ยังไม่ทัน จะสิ้นสุดลง
นั้น ก็ได้มีการวางแผนกันสำหรับอนาคตไว้แล้ว แผน
อันจะเป็นเครื่องป้องกันไม่ให้ชาว อิสราเอล ต้องเข้าทำ
สงครามกับอาหรับในเวลาข้างหน้า

ปัญหาใหญ่ที่เผชิญหน้ากับอิสราเอล ในขณะ
ก็คือ อิสราเอลจะจัดการอย่างใดกับดินแดนที่ยึดได้
ในสงครามสายฟ้าแลบครั้งนี้ และนั่นก็เป็นเรื่องของ
การเมือง รัฐมนตรีต่างประเทศ อับบา อิบัน ให้
สัญญาไว้ว่าอิสราเอล ไม่ต้องการดินแดนจากประเทศ
ข้างเคียง แต่รัฐมนตรีกลาโหมโมเช่ ดายัน ก็ออก
ประกาศในวาระที่ย่างเหยียบเข้าไปใน “ดินแดนศักดิ์
สิทธิ์” ว่า--เราได้กลับมาแล้ว เราจะไม่ยอมจาก
ไปอีก--

ชาวอิสราเอลจำนวนมากไม่ต้องการให้คืน -
ฉนวนกาซา และชาร์ม เอล ชิค หรือแม้แต่ในรูปภาย
ใต้การดูแลขององค์การนานาชาติ อิสราเอลทุกคน
เห็นพ้องต้องกันว่า สหประชาชาติแสดงให้เห็นถึงความ
อ่อนแอที่แล้ว ๆ มา แต่ในขณะเดียวกันชาวอิสราเอล
ก็ตระหนักถึงอิทธิพลที่จะถูกบีบบังคับจากนานาชาติในเรื่องนี้

และก็ไม่เป็นที่สงสัยเลย ว่าบุคคล ที่ได้รับการ
ชื่นชมที่สุด ได้รับความเคารพยกย่องที่สุดในปัจจุบัน
ก็คือ นายพลโมเช่ ดายัน ไม่ว่าเขาปรากฏกาย
ที่ไหนจะต้องได้รับการโห่ร้องต้อนรับขนาดหนัก หลาย
คนคิดเลยไปว่าเขาคือนายกรัฐมนตรีอิสราเอลในอนาคต
ผู้จะสรวมตำแหน่งแทนนายเอชคอลล

อิสราเอล ภายหลังจากชั่วโมงแห่งชัยชนะ
ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังจะคืนเข้าสู่ปกติ แต่อิสราเอลน้อย
คนนักที่ยังคงจะคิดว่า ทุกสิ่งทุกอย่างจะคงเดิมเช่น
เดียวกับเมื่อก่อนสงคราม

รายงานข่าวสงคราม ของนิตยสาร “ไทม์”

ใน “ศึกตะวันออกกลาง” ครั้งนี้ นิตยสาร
“ไทม์” ของสหรัฐอเมริกา จะเป็นรายงานข่าว
สงครามได้ลึกที่สุด อ่านได้รู้ได้ชาติ เกือบจะ
เหมือนอ่านเรื่องอ่านเล่น อันเป็นแบบแผนการเสนอ
ข่าวของ “ไทม์” ช่างภาพของ “ไทม์” [บริษัทเดียว

กับ “ไลฟ์”] คนหนึ่งเสียชีวิต “โหม่” เคยไว้ว่าส่ง
ผู้สื่อข่าวสงครามเข้าประจำในสมรภูมิทุกด้าน ผู้สื่อ
ข่าวคนหนึ่งชื่อ “โหม่” อยู่กับนายพลราบินในขณะ
ที่ได้รับข่าวอียิปต์ยอมแพ้ “โหม่” จึงทำ “ข่าวสด”
ได้ในทุกสมรภูมิ พร้อมกับออกตัวว่าข่าวทางด้าน
อาหารับ โดยเฉพาะทางด้านโคโรที่ไม่ค่อยได้รายงาน
นั้นเพราะส่วนใหญ่ผู้สื่อข่าวถูกรัฐบาลอียิปต์ “กักกัน”
ไว้เสียหมด [ดูใน “บันทึกจากอียิปต์”]

เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้เห็น “ภาพ” ของ
สงครามในสายตาของผู้สื่อข่าวสงคราม “โหม่”
จึงใคร่ขอ “ตัดตอน” ที่น่าสนใจมาเสนอ

□

— — เสียงจากวิทยุต่างหากหาใช่เสียงจาก
ไซเรนสัญญาณแจ้งภัยทางอากาศไม่ที่ทำให้ทั้งสองฝ่าย
ตระหนักว่าสงครามได้เริ่มขึ้นแล้ว หนึ่งชั่วโมงเต็ม
ภายหลังสัญญาณแจ้งภัยครั้งแรก หรือประมาณสี่
ชั่วโมงภายหลังการโจมตีทางอากาศ วิทยุโคโรก็ออก
ประกาศข่าวการโจมตีของอิสราเอล ติดตามด้วยเพลง
ปลุกใจและคำขวัญ “เรารอโอกาสเพื่อเข้าสู่สงครามนี้
มา 20 ปีแล้ว” วิทยุโคโรประกาศอีก “เราจะ
สอนบทเรียนที่อิสราเอลจะต้องจำไปจนตาย!”

“จุดนัดพบของกองทัพอหารับคืออิสราเอล!”

การรายงานข่าวสงคราม [ของสถานีวิทยุ
โคโร] ในวันแรกเต็มไปด้วยข่าวเท็จเกี่ยวกับชัยชนะ
รวมทั้ง อ้างถึงการ ทำลายเครื่องบิน อิสราเอลได้ 86

เครื่อง ชาวโคโรที่นั่งรุ่มล่อมเครื่องรับวิทยุทราน
ซิสเตอร์อยู่ทุกมุมถนนต่างก็โห่ร้องต้อนรับข่าวชัยชนะ
ที่กรอกหูแต่ละข่าวพร้อมกับเต้นรำทำเพลงไปบนท้อง
ถนน พร้อมกับตะโกนร้องว่า “เราจะรบ! เราจะ
รบ! นัสเซอร์ที่รัก! เราจะตามท่านไปยังกรุง
เทล อวีฟ!”

ในทุกครั้งที่กลุ่มควันสีดำจากการยิงของปืน
ต่อสู้อากาศยานปรากฏบนท้องฟ้า ผู้คนก็จะกระโดด
เกาะบรรดารถราที่วิ่งมุ่งหน้าไปทางนั้น เพื่อ “ดูหน้า”
นักบินอิสราเอลที่ “จับได้” มีตอนหนึ่งวิทยุโคโรถึง
กับประกาศว่า ที่เมืองซากาซิก บริเวณสามเหลี่ยม
ปากแม่น้ำไนล์ นักบินอิสราเอลที่ถูกยิงตกคนหนึ่ง
ถูกชาวนาคนหนึ่งเล่นงานด้วยขวานเสียแหลกลาญไป
เพราะศักดาชักปืนขึ้นมาจะสู้เมื่อตอนถูกจับ พอดตก้า
กรุงโคโรก็คร่ำครวญด้วยพวกเยาวชนอาสาสมัครในหน้า
ที่โหม่ ออกตรวจตราการพลางไฟทั่วนครหลวง

ในนครหลวงของรัฐอาหรับอื่น ๆ ปฏิบัติการ
ทำนองเดียวกันนี้ ความตื่นเต็นในชัยชนะผสมกับ
ความชิงชังครอบคลุมอยู่ทั่วบรรยากาศของสงครามใน
ระยะแรก “ฆ่าพวกยิว!” วิทยุแบบแดดประกาศ กอง
บัญชาการสูงสุดของซีเรียนั้น ถึงกับทำนายให้ผู้ฟังวิทยุ
ทราบไว้ล่วงหน้าทีเดียวว่า “เราจะปราบอิสราเอลให้
ราบภายใน 4 วัน!” ทางกรุงดามัสกัสถึงกับปิดโรงเรียน
ซึ่งจะเป็นการปิดเพื่อเตรียมฉลองชัยชนะมากกว่าเพื่อ
บ่อนักบินทางอากาศ แต่ในขณะเดียวกันพวกนัก

เรียนร้องเพลงปลุกใจไปพลางบรรจุกะสอบทรายแล้ว ก็ขึ้นไปตั้งไว้ตามที่ทำการสาธารณะไปพลาง เนื่องจากมิได้เตรียมที่หลบภัยทางอากาศไว้ ทางกรซีเรียจึงต้องดัดแปลงอาคารสำหรับให้ยืมและพึ่งแผ่นเสียงสาธารณะขึ้นเป็นที่หลบภัยชั่วคราวถึง 2 หลัง ในกรุงไบรุตทั้งผ้าห่มที่สถาบันสีน้ำเงินชาติตลาด พวกคนรกดวันซื้อไปหาหรือห่มโคมไฟหน้ารถจนหมด โรงแรมฟินิเซียชั้นหรุ ถึงกับหาหน้าต่างห้องพัก 5 ชั้นแรกด้วยสีน้ำเงินเพื่อแขกผู้พักจะได้เปิดไฟได้

รถบรรทุกไอส์ครีม

ชาวเมืองเทล อวีฟ ได้ฟังข่าวการรบหลังจากเสียงสัญญาณแจ้งภัยทางอากาศครั้งแรกเพียง 30 นาทีเท่านั้น สถานีวิทยุ คอล อิสราเอล ชัดแจ้งหวัะรายการปกติด้วยการประกาศข่าวว่าการสู้รบอย่างรุนแรงระเบิดขึ้นแล้ว “ขบวนยานเกราะและเครื่องบินอียิปต์เคลื่อนเข้าโจมตีอิสราเอล” จากนั้นก็ติดตามด้วยเพลงพื้นเมืองยิว เพลงของพวกบุกเบิกชาวอิสราเอล ต่อด้วยเพลงมาร์ช ซึ่งมีจนกระทั่งทำนองของ “สะพานข้ามแม่น้ำแคว” จนกระทั่งถึงคำปราศรัยของรัฐมนตรีกลาโหมโมเช่ ดายัน สันแต่ได้ความตามลักษณะชายชาติริของเขา โมเช่ ดายัน จบ “สารสงคราม” ฉบับแรกด้วยข้อความ “ทหารหาญของอิสราเอล เราฝากความหวัง และความมั่นคงไว้กับพวกท่าน!”

ในขณะสงครามระเบิดเช่นนั้น อิสราเอลเพิ่งเรียกกระดมพลได้สามในสี่เท่านั้น ในขณะนั้นสถานีวิทยุ

เริ่มแจ้งสัญญาณรหัสถึงหน่วยต่าง ๆ ที่ยังมีได้ถูกระดม “ความรักของไซอน” “กระแสลับ” “สหายรัก” ในวินาทีนั้นตลอดทั่วประเทศอันกระจัดย่อย บรรพทั้งวัยหนุ่ม และกลางคน บางคนเพิ่งจะสวมเครื่องแบบได้ครั้งก่อน ดุจสัมภาระอยู่บนบ่า ต่างก็มุ่งหน้าสู่จุดนัดพบกับพาหนะขนส่งที่กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว

พวกรถบรรทุกที่จะใช้ชั้นหน่วยที่เพิ่งเรียกกระดมใหม่เหล่านี้ออกสู่แนวรบ ก็เป็นพาหนะซึ่งเพิ่งเรียกกระดมในแบบเดียวกัน รถซักรีด รถบรรทุกไอส์ครีม แม้จนกระทั่งรถแท็กซี่และรถส่วนตัวต่างก็ขึ้นทะเบียนไว้เช่นเดียวกัน คนหนุ่มและคนสาวทั้งหมดนี้คือส่วนหนึ่งของแผนการที่วางไว้ และปฏิบัติได้ผลอย่างดีเยี่ยม ซึ่งนายพลดายันมีส่วนช่วยวางแผนไว้ในระหว่างที่เขาเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดอิสราเอล เมื่อ ค.ศ. 1953 ถึง 1956

รถถังอิสราเอลคันหนึ่งจะมีทหารประจำการอันมีจำนวน 50,000 เข้าประจำอยู่คนเดียวเท่านั้น จะจอดรอพลรถที่เรียกกระดมใหม่นี้อีกคันละสองถึงสามคนตามความต้องการ รถถังเหล่านี้จะอยู่ในสภาพพร้อมที่จะเคลื่อนพลได้ทุกขณะ หมวกเหล็ก แม้จนกระทั่งมีดโกนหนวด ยาสีฟันจะรอพร้อมแล้วอยู่ในรถ “พลรถ” ทุกคนจะได้รับมอบหมายไว้ล่วงหน้าแล้วถึงเขตปฏิบัติการในสนามรบจุดนัดพบและที่หมาย หน่วยสืบราชการลับของอิสราเอลนั้น เผ่าติดตามการเคลื่อนไหวของพวกอาหรับ ไม่ยอมให้คลาดสายตาไปได้แม้

จนกระทั่งเนินทรายสุดท้ายที่เข้าตม้นอยู่ แผนการปฏิบัติทั้งหมดดำเนินไปอย่างดียิ่ง เพียงในชั่วระยะเวลา 48 ชั่วโมงเท่านั้น อิสราเอลก็มีทหารพร้อมในสนามรบถึง 235,000 คน

สงครามยุคใหม่ในทะเลทรายก็คือ สงครามรถถัง สนับสนุนด้วยกำลังทางพื้นดินและอากาศในขณะสงครามระเบิดทั้งสองฝ่าย มีรถถังประมาณฝ่ายละ 1,000 คัน ของอิสราเอลส่วนใหญ่เป็นของอเมริกันและอังกฤษ ส่วนของอียิปต์นั้นก็เช่นเดียวกัน อาวุธอื่นๆเป็นของรัสเซีย ในจำนวนนี้ประมาณ 800 คัน เข้าประจันหน้ากันในศึกชิงคาบสมุทรซีนาย ลมรภูมินรก —

— เช่นเดียวกับการรบทางอากาศ แผนยุทธศาสตร์ของอิสราเอลก็คือ ความเร็ว และการจู่โจม แผนยุทธแผนเดิมที่นายพลดายันใช้ใน “ปฏิบัติการซีนาย” เมื่อ ค.ศ. 1956 ซึ่งทำให้ฝ่ายอียิปต์ต้องวิ่งเท้าเปล่าหนีกลับบ้านภายใน 100 ชั่วโมง

“จะต้องไม่ยินยอมให้ ข้าศึกมีเวลา ตั้งตัวได้ ภายหลังเข้าโจมตี จะต้องไม่มีการหยุดพักหลังจากการรบได้เริ่มขึ้น” นายพลดายันบรรยายไว้ในหนังสือ “บันทึกปฏิบัติการซีนาย” ที่เขาเขียนขึ้นภายหลังการสู้รบครั้งนั้น

“เราจะต้องแยกกำลังเป็นหน่วยอิสระ แต่ละหน่วยเพื่อเข้าตีที่หมายสำคัญแต่ละจุด และก็จะต้องเป็นหน้าที่ของหน่วยนั้น ๆ ที่จะต้องปฏิบัติให้ลุล่วงไป

ในการสู้รบครั้งเดียว โดยไม่ยอมให้หยุดยั้ง การเข้าตีต่อเนื่องกันในครั้งเดียว ตีกระหน่ำเข้าไป รุกเข้าไปจนกว่ายัดที่มันเข้าศึกได้ — —”

— — แดนส์เซอร์ ก็คงจะไม่ได้อ่านหนังสือ — เล่มนี้ของดายัน — —

□

[การศึกชิงนครเจอร์ซาเล็มนั้น “โหม” บรรยายไว้อย่างน่าฟัง “โหม” คอยไว้ว่า นายมาร์ลิน เลวิน ผู้สื่อข่าวพิเศษของเซาส์เกตการณส์รับ คือการดวลกันด้วยปืนใหญ่ ระหว่างฝ่ายจอร์แดนและอิสราเอล จากหน้าต่างห้องพักซึ่งอยู่เหนือ “หุบเขากางเซน” ซึ่งเขาบอกว่า ยิงกันในแบบ “ขวาตี ซ้ายตี” เหมือนตีลูกเทนนิส ในขณะที่ลูกชายอายุแปดขวบของเขาใช้เวลาที่ต้องหลบอยู่ในหลุมหลบภัยโดยเขียนจดหมายไปถึงญาติในเมืองอเมริกาว่า

“วันนี้โรงเรียนปิด ผมต้องอยู่ในหลุมหลบภัย ผมชอบไปโรงเรียน สนุกกว่ารบกัน”

ต่อไปนี้เป็นรายงานบางตอนใน “โหม” เกี่ยวกับศึกชิงนครเจอร์ซาเล็ม]

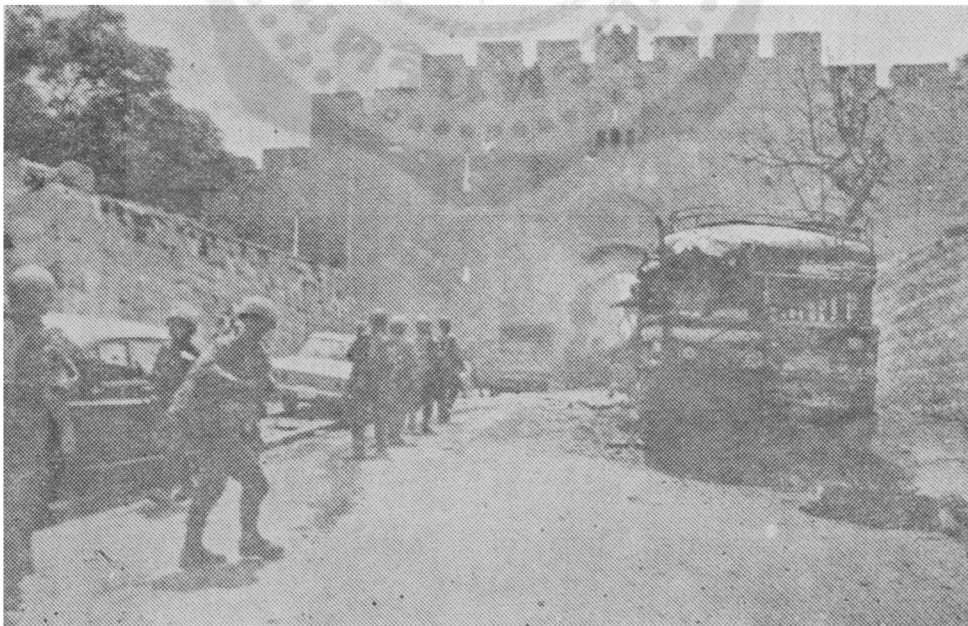
□

— — พอถึงห้าโมงเช้าของการสู้รบในวันแรก จอร์แดนก็เปิด “แนวรบที่สอง” ขึ้นตามคำเรียกร้องของประธานาธิบดีนัสเซอร์ ปืนครกและปืนใหญ่เริ่มกระหน่ำจาก ที่ราบสูงนครเจอร์ซาเล็ม ในเขตจอร์แดนลง ในเขตอิสราเอล ปืนใหญ่ระยะไกลถึงกับยิงข้ามส่วน

นายพล ราบินบ.บ. สุาสศ (ซ้าย) และนายพล คายันร.ม.ค.
กลาโหม ณ บริเวณมหาวิทยาลัยเยรูซาเล็ม ในขณะที่ยึดได้

ทหารอิสราเอล บุคโอมตันทนอาหรับ
ด้านประตูเมืองโบราณ เซนต์ สตีเฟน

แคบของอิสราเอลไปตกถึงชายเมืองเทล อวีฟ ในขณะที่เดียวกันกับที่ชนใหญ่ซีเรียก็เริ่มเปิดฉากการยิงหัวเมืองด้านเหนือของอิสราเอล จากบริเวณเนินเขาเหนือทะเลสาบกาลิลี แต่ดูเหมือนจะเป็นนครหลวงเจอร์ซาเล็มเท่านั้นที่ฝ่ายอาหรับสร้างความเสียหายให้แก่ฝ่ายยิวหนักเป็นพิเศษกว่าเมืองอื่นทั้งหมดในสงครามครั้งนี้ พลเมืองส่วนใหญ่ต้องอาศัยอยู่แต่ในที่หลบภัยใต้ดิน จากการระดมยิงอย่างไม่หยุดยั้งในระยะต่อมาอีกถึงสองวัน ทั้ง ๆ ที่ชาวเมืองจะโผล่ขึ้นมา บนถนน เพียงแต่เท่าที่จำเป็นเท่านั้น ชาวเมืองเจอร์ซาเล็มก็ต้องบาดเจ็บล้มตายถึง 500 คน จากการระดมยิงอย่างรุนแรงของปืนใหญ่จอร์แดนครั้งนี้

ไม่มีส่วนไหนของเมืองที่จะรอดพ้นกระสุนปืนใหญ่ไปได้ กระสุนหลายนัดระเบิดใกล้ ๆ บ้านนายกรัฐมนตรีไอชคอลล อีกหลายนัดตกในสวนของโรงแรมคิง เดวิด บานกระจกของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอิสราเอลแตกกระจายหมด แต่พวกอิสราเอลก็ยังไม่ล้มที่จะรีบขนย้าย “ม้วนคัมภีร์ของอิสราห์” อันสมบูรณ์ที่สุดใบบรรดา “ม้วนคัมภีร์จากทะเลแดง” ลงยังตุนิรียใต้ดินได้ทันทั่วทั้งที่ ภาพกระจกหน้าต่างสีอันเลื่องชื่อของชากาล ณ วิหารยิวในศูนย์การแพทย์ฮาดัสซาก็ถูกปลดลงมาทันทั่วทั้งที่ แต่กระจกสีชิ้นหนึ่งก็ยังคงถูกสูบขึ้นทะเลเป็นรูโหว่

“ข้าพเจ้าไม่เป็นห่วงภาพกระจกหน้าต่างหรือ ข้าพเจ้าห่วงแต่ความปลอดภัยของประเทศอิสราเอล ขอ

ให้อิสราเอลปลอดภัยเถิด ข้าพเจ้าจะสร้างกระจกหน้าต่างสวยงามให้ใหม่” ชากาล ศิลปินนามกระเดื่องเขียนมาจากประเทศฝรั่งเศส

พอความมืดเข้าปกคลุม บริเวณเนินเขาอยู่ตลิ่งกำลังฝ่ายอิสราเอลก็เคลื่อนเข้าโจมตีเครื่องบินปีกกลูหลังของฝรั่งเศส เครื่องหมายดาวเดวิดแลเด่นอยู่บนปีกสีน้ำเงินสลัขาวโดมเข้าใส่ที่มั่นฝ่ายจอร์แดน วาดลวดลายในการโจมตีเป้าหมาย ในเวลากลางคืนอย่างน่าตื่นเต้น แสงเพลิงแดงฉานจับท้องฟ้า ยานเกราะสองหน่วยเคลื่อนเข้าโอบล้อมเขตนครเก่าไว้โดยรอบ ภายในกำแพงนครเก่านี้และที่เป็นที่ตั้งสักการะสถานสูงสุดถึงสามศาสนา พลปืนและเครื่องบินทิ้งระเบิดอิสราเอลพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่จะต้องเป้าหมายเหล่านั้น ขบวนยานเกราะที่พุ่งขึ้นทางด้านเหนือพยายามบุกเข้ายึดเนินเขาเมาท์สคอปัส ที่มั่นสำคัญที่ตั้งคูมนครนี้ไว้ ส่วนขบวนที่มุ่งลงใต้ก็เข้าบุกกระหน่ำอย่างไม่ไว้ชีวิตเช่นกัน เข้ายึดที่มั่นเนินแล้วเนินเล่าจากมือทหารจอร์แดน ทั้งที่พยายามต่อต้านอย่างเหนียวแน่น ในที่สุดเขตนครเก่าก็ตกอยู่ในวงล้อมโดยสิ้นเชิง

ตกค่ำของคืนวันรุ่งขึ้น หน่วยคอมมานโดอิสราเอล ก็วางแผนที่จะบุกเข้า ยึดตัวเมือง ตอนเช้าตรู แต่ส่วนใหญ่ทหารจอร์แดนหน่วยป้องกันเมือง พากันทิ้งเมืองไปแล้ว คงเหลือไว้เพียงพวกคอยซุ่มดักยิงเท่านั้น ในขณะที่ทหารอิสราเอลหน่วยแรกผ่านเข้าประตูเซนต์ สตีเฟ่น และหน่วยที่สองพุ่งเข้าเมือง

ทางด้านประตูตามัสกัส พอสิบโมงเช้าผู้ชนะก็มายืนอยู่เบื้องกำแพงใหญ่ “Wailing Wall” อันเป็นซากส่วนที่เหลืออยู่อีกเพียงชิ้นเดียวของมหาวิหารพระเจ้าโซโลมอน สถานหล่อหลอมวิญญาณแห่งชาติยิว — และอนุสรณ์แห่งความสิ้นหวังในอดีตของชาวยิว นับมาได้ 1,897 ปีมาแล้ว การยึดนครอันศักดิ์สิทธิ์ตามคัมภีร์ไบเบิลได้ในครั้งนี้ นับเป็นชัยชนะที่ไม่มีครั้งใดเทียบเท่าในชีวิตของชาวอิสราเอล มีความสำคัญทางจิตใจ ยิ่งกว่าชัยชนะด้านทะเลทรายซีนายหรือการยึดได้เมืองบ่อมชาร์ม เอล ซีค—ความสำเร็จครั้งใหญ่ทางด้านยุทธศาสตร์

“ในชีวิตของเรา จะไม่เคยมีใครได้เห็นและได้สร้างความสำเร็จยิ่งใหญ่กว่าที่พวกเราได้กระทำในวันนี้” ผู้บังคับหน่วยคอมมานโดร่างบึกบึนผู้เข้ายึดกำแพงศักดิ์สิทธิ์ไว้ได้กล่าว และ ณ ริมกำแพงศักดิ์สิทธิ์แห่งนั้นเขาก็ทุ่มตัวลงร้องไห้ —

6

บันทึกจากอียิปต์

[ในขณะที่การรบพุ่งระหว่างอิสราเอลกับฝ่ายอาหรับย่างเข้าวันที่สอง คือวันที่ 6 มิถุนายน นั้นเหตุการณ์เริ่มแลเห็นได้อย่างแจ่มชัดแล้วว่า อาหรับโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางแนว รบด้านอียิปต์เป็น รบมากในตอนบ่ายวันที่ 6 นั้นเอง ประธานาธิบดีนัสเซอร์ก็ประกาศตัดสัมพันธ์ทาง การทูต กับ สหรัฐ อเมริกาและ

อังกฤษ ในข้อกล่าวหาว่าทั้งสองประเทศส่งเสริมบินรบเข้าร่วมทำการกับฝ่ายอิสราเอล จากนั้นพวกอเมริกันในกรุงโคโรก็ถูกควบคุมตัว และถูกขับออกนอกประเทศในวันต่อมา “ชาวอเมริกัน” ผู้หนึ่งได้บันทึกเหตุการณ์ความเป็นไปใน กรุงโคโร ก่อน หน้าและระหว่างการรบพุ่งจนกระทั่งถูกขับออกมา สำนักข่าว เอ. พี. เป็นผู้รายงานข่าวนี้]

-- และต่อไปนี้เป็น “บันทึกเหตุการณ์จากอียิปต์” ของ “ชาวอเมริกัน” ผู้ --

อาการของ “ไข้สงคราม” ซึ่งเพิ่มทวีขึ้นแต่ละชั่วโมงที่ผ่านพ้นไปจนระเบิด ออกเป็นการ ปะทะกันและลงท้ายด้วยความย่อยยับนั้น ความจริงก็เพิ่งเริ่มขึ้นเมื่อสามสัปดาห์มานี้เอง -- ภายในช่วงเวลา ซึ่งบัดนี้รู้สึกว่ามันแสนนานเสียเหลือเกิน

บัดนี้เป็นที่เห็นแจ้งแล้วว่า อันประธานาธิบดีนัสเซอร์นั้นไม่ได้คาดหมายไว้ ว่าเรื่องจะถึง ขนาดสงคราม และก็ตกใจเอามาก ๆ เมื่อทางอิสราเอลประกาศแต่งตั้งนายพลโมเช่ ดายัน เป็นรัฐมนตรีกลาโหม เมื่อวันที่ 1 มิถุนายนนี้

ทูตจาก ประเทศอาหรับผู้หนึ่งผู้ซึ่งขอไม่ให้เราเปิดเผยชื่อ ผู้ได้เข้าพบประธานาธิบดีนัสเซอร์เป็นเวลาถึง 90 นาที ก่อนหน้าที่จะการรบพุ่งจะเกิดขึ้นใช้เวลา 3 วัน เปิดเผยว่า นัสเซอร์บอกกับเขาว่าจะไม่มีสงครามเกิดขึ้น

“เราคิดว่าเขาได้รับชัยชนะแล้ว และอิสรา-

เอลจะไม่กล้าเสี่ยงโดยเป็นฝ่ายเปิดฉากก่อน

ในขณะเดียวกันกับที่เครื่อง มือโฆษณาชวนเชื่อของอียิปต์ ก็ประกาศเรียกร้อง สงครามอยู่อย่างไม่ขาดสาย บ้ายชวนขนาดใหญ่เรียกร้องให้เข้าทำลายอิสราเอลห้อยขวางอยู่บนถนนทุกสาย พวกหนังสือพิมพ์ต่างก็ระดมพาดหัว “สงครามเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น”

ในระหว่างที่เสียงเรียก หาสคราม หนาหูขึ้นทุกวันนั้น ทางการอียิปต์ยังคงให้ความร่วมมือกับพวกผู้สื่อข่าวอเมริกันเป็นอย่างดี ได้มีการจัดให้พวกผู้สื่อข่าวได้ออกไปเยี่ยมแนวหน้าด้านทะเลทรายซีนาย ซึ่งมีการเสริมสร้างกำลังอย่างแข็งแกร่งและรายงานข่าวเหล่านี้ก็ส่งออกมาได้โดยสะดวก

พวกนักข่าวได้มีโอกาสชมหน่วยทหารที่เมืองเอล อริส—จุดยุทธศาสตร์สำคัญบนคาบสมุทรซีนาย—ที่กองทหาร อิสราเอลเข้ายึดไว้ได้ใน วันที่สอง ของการรบพุ่ง และพวกผู้สื่อข่าวเหล่านั้นก็ยังได้ไปชมหน่วยทหารแห่ง “กองทัพลดปล่อยปาเลสไตน์” อันมีชื่อย่อว่า พี.แอล.โอ. ซึ่งกำลังฝึกซ้อมอยู่ในบริเวณฉนวนกาซา — ซึ่งก็ถูกกองทัพอิสราเอลยึดได้ในระยะแรกของการรุกรแบบสายฟ้าแลบ

ในวันอาทิตย์ที่ 4 — ชั่วโมงหนึ่งวันก่อนที่สงคราม จะระเบิด — นัสเซอร์ออก ประกาศ ที่จะส่งรองประธานาธิบดีของเขาสองนายเดินทางไปกรุงวอชิง

ตัน เพื่ออธิบายพรรคนะของประเทศอียิปต์ในวิกฤติการณ์ครั้งนี้

ทั้งรองประธานาธิบดีซากาเรีย โมเฮดดินและมาหมุด เฟซี ทั้งคู่ต่างก็ไม่ใช้คนหัวรุนแรง ตอนนั้นเหตุการณ์จะช่วยให้อิสราเอลจะไม่ขึ้น ถึงจุดอันตราย การเจรจากำลังจะเริ่มขึ้น แต่แล้วมันก็ยังไม่น่าจะได้เริ่มต้น

วันจันทร์ที่ 5 มิถุนายน เวลาเก้าโมงเช้าสิบห้า นาที เครื่องบินอิสราเอลเครื่องแรกก็ปรากฏขึ้นเหนือท้องฟ้ากรุงไคโร ปืนแอก—แอกของอียิปต์เริ่มเปิดฉากการยิง ผู้คนต่างก็ปรีดาปราโมทย์เป็นการใหญ่

“อิสราเอลพินาศแล้ว” พวกเขาพากันตะโกน

ในตอนนั้นพวกเขาก็ยังเป็นมิตรดีกับชาวอเมริกัน ถึงแม้ว่าบนกำแพงทั่วกรุงไคโรจะมีโปสเตอร์แอนตี้อเมริกันปิดอยู่เกลื่อน และในหนังสือพิมพ์ทั้งหมดที่อยู่ในการควบคุมของรัฐบาล จะเริ่มลง ข้อความโจมตีสหรัฐอเมริกาอย่างรุนแรงแล้วก็ตาม

สำนักข่าว เอ.พี. ก็ยังทำงานได้ตามปกติ และก็ยังไม่มีทำให้เห็นว่าจะมีข้อ ห้ามเกิน กว่าระดับ ปกติธรรมดา “การปิดตาเซ็นเซอร์” คือข่าวทั้งหมดที่จะส่งออกจะต้องส่งผ่านเครื่องมือ สื่อสารของรัฐบาลนั้นเป็นเรื่องที่ผู้สื่อข่าวต่างประเทศต้องประสบอยู่เสมอ

วิทยุกระจายเสียง ของ รัฐบาล ก็ยัง ประโคมข่าวเครื่องบินอิสราเอลถูกยิงตก — — — สรุปได้ในตอน

สิ้นสุดของวันว่า นักบินอียิปต์ทำลายเครื่องบินไอพ่น
อิสราเอลได้รวมทั้งสิ้น 86 เครื่อง

จากกระเบื้องสำนักงาน [ของผู้บันทึก] อันอยู่
ย่านกลางกรุงโคโร เป็นที่เห็นได้ชัดว่าการกล่าวอ้าง
นั้นไม่จริง พวกนักข่าวแลเห็นเครื่องบินอิสราเอลโฉบ
ไปเฉียดมาเหนือท้องฟ้ากรุงโคโรได้ตามใจชอบ ตั้ง
แต่ตอนบ่ายสามโมงไปจนถึงกลางคืน เครื่องบินเข้า
ทิ้งระเบิดสนามบินทหารและทำความเสียหายให้แก่ทาง
วิ่งของสนามบินโคโรอินเตอร์เนชันแนล แอร์พอร์ต

ขณะนี้เป็นที่เห็นกันแจ่มแจ้งแล้วว่า จะต้อง
มีอะไรผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงทางฝ่ายอียิปต์

วิทยุโคโร ยังคงประกาศก้อง ถึงชัยชนะ ของ
กองทัพอียิปต์ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้อ่านแถลงการณ์รายละเอียด
แห่งการรบพุ่งเลย น่าแปลกใจมาก

วันอังคารที่ 6 เวลา 14.30 น. ในตอนนั้น
ความหายนะของกองทัพอียิปต์เป็นที่แจ่มชัดแล้ว มีข่าว
แพร่สะพัดว่า ฝ่ายอิสราเอลได้ทำลายเครื่องบินอียิปต์
เสียมากต่อมาก ในชั่วเวลาเพียง 3 ชม.เท่านั้น ส่วน
ใหญ่ของเครื่องบินถูกทำลายบนพื้นดิน

จากนั้นก็ถึงการตีโต้ของนัสเซอร์

สถานีวิทยุโคโร เริ่มออกประกาศ ตั้งแต่ตอน
เช้านั้นแล้วว่า การรบพุ่งได้เปลี่ยน “ทิศทาง” ไป
แล้วเนื่องจากการสนับสนุนของ อังกฤษ และสหรัฐ—
อเมริกา ที่ให้แก่ฝ่ายอิสราเอล

และในตอนบ่ายรัฐบาลอียิปต์ ก็ออกประกาศ

ว่าได้ตัดสัมพันธ์ทางการทูตกับสหรัฐอเมริกาแล้ว

กำลังของหน่วยรักษาความปลอดภัย ของกระ
ทรวงมหาดไทยก็เริ่มออกควบคุมบรรดาผู้สื่อข่าวอเมริ
กันั้นามากักรวมกันไว้ในโรงแรมเล็กๆ ย่านกลางกรุงโค
โร

เวลายิ่งล่วงไป คน อเมริกัน ก็ถูกนำ ตัวมากัก
รวมกันไว้ที่โฮเต็ลแห่งนั้นมากยิ่งขึ้น อเมริกันั้นที่มาอยู่
ในกรุงโคโรนานแล้ว ผู้หญิง เด็ก พวกครู พวก
หมอสอนศาสนา พวกนักท่องเที่ยวบางคนที่ยังตกค้าง
อยู่ รวมถึงพวกคนงานในโรงกลั่นน้ำมัน

สามวันเต็ม ๆ ที่พวกอเมริกันถูกควบคุมไว้ใน
โรงแรมเล็กๆ แห่งนี้ ซึ่งมีทางเข้าทางด้านหน้าทางเดียว
ทางออกด้านหลังไม่มี

พวกเจ้าหน้าที่ ในโรงแรม ตกใจแทบสิ้น สติ
เมื่อได้ฟังข่าวการรบพุ่งที่รายงานโดยสถานีวิทยุบี.บี.ซี.
จากวิทยุทรานซิสเตอร์ซึ่งพวกนักข่าวนำติดตัวมาด้วย

ในระหว่างนี้จากการเจรจา กระทรวงมหาด—
ไทยอียิปต์และสถานทูตอเมริกันในโคโร ยินยอมให้
คนอเมริกันทั้งหมดออกนอกประเทศได้ โดยเรือเดิน
สมุทรของกรีก ซึ่งเข้ามาเป็นพิเศษกำหนดเรือจะออก
จากท่าเมืองอเล็กซานเดรียในวันเสาร์

และในวันศุกร์นัสเซอร์ก็เริ่มออกโรงปราศรัย
ที่รอคอยกันมานานแล้ว การปราศรัยครั้งแรกนับแต่
การสู้รบปะทุขึ้น... และจากนั้นเขาก็ประกาศลาออก
จากตำแหน่งประธานาธิบดี

ภายในไม่กี่นาทีหลังคำประกาศ ท้องถนน
ในกรุงโคโรก็เต็มแน่นไปด้วยฝูงชน รู้สึกว่าการเดิน
ขบวนได้จัดวางกันไว้เป็นอย่างดี พวกเดินขบวนบาง
พวกมารวมกันที่ จตุรัส ตาหิร จตุรัสใหญ่และสำคัญ
ของกรุงโคโรโดยรุดทหารและรถบัส จากนั้นก็แยก
ย้ายกันออกตระเวนไปทั่วกรุงโคโร

สัญญาณแจ้งภัยทางอากาศดังขึ้น กรุงโคโร
ตกอยู่ในความมืด แต่ฝูงชนก็ยังหนาแน่นขึ้น

[ตรึงผู้อ่านอย่าลืมว่า พอนัสเซอร์ประกาศ
รับความผิดและขอลาออกจากตำแหน่ง ฝูงชนซึ่งผู้
บันทึกผู้นี้บอกว่ารู้สึกว่าได้จัดไว้อย่างดีเยี่ยมก็ออกตระ
เวนในกรุงโคโร ประกาศไม่ยอมให้นัสเซอร์ลาออก
และนัสเซอร์ก็เลย “ไม่ออก” ตามคำเรียกร้องนั้น—
ผู้แปล]

พวกเดินขบวนกลุ่มหนึ่งบุกมาที่โฮเต็ล ที่พวก
อเมริกัน 250 คนถูกควบคุมอยู่ พยายามจะพังประตูที่
ลงกลอนอย่างแข็งแรงเข้าไป ในตอนแรกพวกอเมริ
กันทั้ง 250 คนยึดกันแน่นอยู่ในห้องใต้ดินตึก เสียง
ลูกระเบิดมือ เสียงปืนกล และเสียงกระแทกประตู
ได้ยินเข้ามาถึงข้างใน ในที่สุดพวกอเมริกันก็แหวก
วงล้อมของ หน่วยรักษาความปลอดภัย ออกมาข้างนอก
ห้องใต้ดินตึกได้ ดันออกมาจนถึงห้องโถงของโรงแรม
ซึ่งยังกว้างขวาง พอที่จะทำอะไรลงไปได้ ถ้าพวกนั้นพัง
ประตูโรงแรมเข้ามาได้

หลังจากที่ใช้ความ พยายาม ที่จะพังเข้ามาใน
โรงแรมได้ 2 ช.ม.ครึ่ง พวกนั้นก็ถูกขับไล่กระจายไป
โดยเจ้าหน้าที่หน่วยรักษาความปลอดภัยพิเศษ ซึ่งมีทั้ง
ระเบิดมือและปืนกลเป็นอาวุธ เสียงตะโกนโห่ร้อง
ของฝูงชนกลุ่มอื่นยังคงได้ยินมาแต่ไกล

ที่โรงแรมฮิลตัน ซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไปนักคน
อังกฤษผู้หนึ่งถูกเจ้าพนักงานของโรงแรมทำร้าย ในข้อ
อ้างว่าชาวอังกฤษผู้นี้ พยายามส่งสัญญาณให้เครื่องบิน
โดยอาศัยแสงกันบูทรี คนงานโรงกลั่นน้ำมันชาว—
อเมริกันเห็นเหตุการณ์จึงเข้าไปช่วย ผลก็คือถูกกระ
แทกหน้าและถูกเตะออกมา ทางฝ่ายบริหารชั้นสูงของ
โรงแรมพยายามช่วยคนทั้งคู่ออกมาจากถูกข้อมได้

พอถึงเที่ยงคืน อย่างกะทันหันกระทรวง
มหาดไทยก็ประกาศว่าอเมริกันทุกคนจะต้องย้ายไปยัง
เมืองท่าอเล็กซานเดรียในตอนตีสองคืนนี้ พอถึงเวลา
พวกอเมริกันก็ถูกจับยัดเข้าไปในรถกระบะไม้ของตำรวจ
วิ่งฝ่าความมืดของท้องถนนในกรุงโคโร มายังสถานีรถ
ไฟ โดยมีหน่วยรักษาความปลอดภัยคุ้มกันมาด้วย ที่
สถานีรถไฟโคโร อเมริกันพวกนี้เข้าสมทบกับอเมริกัน
อีกประมาณ 300 คนที่ถูกกักกันไว้ตามโรงแรมอื่น ๆ
ทุกคนขึ้นรถไฟ

รถไฟวิ่งโดยไม่หยุดจนถึงอเล็กซานเดรีย เข้า
เทียบสถานีเมื่อวันเสาร์ที่ 10 พวกคนงานรถไฟและ
คนงานท่าเรือตะโกนด่าและถ่มน้ำลายใส่รถไฟ พวก
ก๊ลิชของไม่ยอมขนกระเป๋ามาให้ พวกอเมริกันซึ่งตอน

นี้เพิ่มจำนวนเป็น 577 คน ขนถ่ายกระเป๋าค้างยังบริเวณโรงภาษีท่ามกลางทหารอียิปต์ซึ่งยืนดูอยู่เฉยๆ

ในโรงภาษีพวกอเมริกัน ก็ยังถูกรบกวจากพวกศุลการักษียิปต์เป็นครั้งสุดท้าย กระเป๋าทุกใบจดหมายส่วนตัว ถูกตรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วน รูปถ่ายและฟิล์มดูโยนทิ้งลงบนพื้น มีการตรวจค้นตัวคนอเมริกันบางคนรวมทั้งผู้หญิง

พวก อเมริกันไม่ได้รับอนุญาต ให้กินอาหารและดื่มน้ำตลอดเวลา 7 ชั่วโมงในโรงภาษี

เวลา 5 โมงเย็นของวันเสาร์ที่ 10 อเมริกันคนสุดท้ายก็ขึ้นบนเรือเดินสมุทร “คาร์ินา” ของกรีค 5.30 น. เรือก็เคลื่อนลำออกจากท่า เจ้าหน้าที่สถานทูตอเมริกันทั้งชุดรวมอยู่ด้วยกับพวกอเมริกันอื่นๆ ที่ถูกส่งให้ออกนอกประเทศ...

--และเมื่อเรือ “คาร์ินา” พ้นน่านน้ำ 12 ไมล์จากฝั่งอียิปต์ เรือลาดตระเวนของกองเรือที่ 6 สหรัฐก็เข้าทำหน้าที่คุ้มกันมาตลอด

7

ภายหลังสงคราม

“สายฟ้าแลบ”

ด้วยการปฏิบัติกรอย่างห้าวหาญ โดยเฉพาะกองทัพอากาศและกองทัพยานเกราะ อิสราเอลใช้เวลาเพียงชั่วสามวันเท่านั้น สำหรับ “ปราบ” บรรดากองทัพอาหรับจนกลายเป็น “อัมพาท” จาก

นั้นมาจนถึงการหยุดยิงอย่างเด็ดขาดตลอดทั่วสมรภูมิในวันเสาร์ที่ 10 [กับกองทัพซีเรีย] ผลแห่งการสงครามไม่มีข้อสงสัยแล้ว อิสราเอลชนะอย่างเด็ดขาด และต่อไปนี่คือความเสียหายที่ทั้งสองฝ่ายได้รับใน “สงครามสายฟ้าแลบ” ครั้งใหม่ในประวัติศาสตร์ของการรบพุ่ง

ทหารบาดเจ็บ-ตาย

อิสราเอล ตาย 679 คน บาดเจ็บ 2,563 ถูกจับเป็นเชลย 16 คน

ฝ่ายอาหรับ ตาย 15,000 คน บาดเจ็บ 50,000 ถูกจับเป็นเชลย 11,500 คน เฉพาะอียิปต์ ประมาณว่าเสียชีวิตระหว่าง 7,000 ถึง 10,000 บาดเจ็บอีกหลายพัน ถูกจับเป็นเชลย 10,500 จอร์แดนทั้งบาดเจ็บทั้งตาย ประมาณ 15,000 คน และซีเรียนั้น บาดเจ็บและตาย และถูกจับเป็นเชลย รวม 35,000

เครื่องบินรบ

อิสราเอล เสียเครื่องบินไป 21 เครื่อง
ฝ่ายอาหรับ 441 เครื่อง

รถถัง

อิสราเอล ถูกทำลาย 61 คัน
ฝ่ายอาหรับ ถูกทำลาย 670 คัน ถูกยึดไว้โดยไม่เสียหายอีกประมาณ 100 ถึง 300 คัน

คาดว่า จัปรดงอียิปต์ที่ยังใช้การได้ถึง 300 คันแล้ว
ฝ่ายอิสราเอลยังยึดได้

- ฐานทัพจรวดที่ไม่เสียหายเลยของอียิปต์
- ปืนใหญ่สนามหลายร้อยกระบอก กระสุนปืนและวัตถุระเบิดกว่า 70,000 ตัน
- รถทหารและยานยนต์อื่น ๆ หลายพัน
- เสบียงกรังและอุปกรณ์อื่น ๆ เพียงพอสำหรับทหาร 7 กองพลใหญ่

ความสูญเสียทางเครื่องบินของรัสเซีย

ที่อิสราเอลทำลายได้ยังแยกประเภทออกได้ดังนี้

เรือรบ

อิสราเอล ไม่มีรายงานถึงความเสียหาย
ฝ่ายอาหรับ เรือใต้น้ำอียิปต์ 2 หรือ 3 ลำ ถูกจม
เรือยนต์เร็ว ติด จรวดเสียหายจำนวน
หนึ่ง

ความสูญเสียทางเศรษฐกิจ

อิสราเอล เสียหายประมาณ 100 ล้านเหรียญ
ฝ่ายอาหรับ 700 ล้าน สำหรับอาวุธยุทโธปกรณ์ที่
เสียหาย ยังไม่รวมความเสียหายเนื่อง
จากขาดรายได้จากการงดจำหน่าย น้ำมัน
และค่าธรรมเนียมผ่านคลองสุเอซ

เพิ่มเติม

ในระหว่างสงครามนอกจากอิสราเอลจะประ

เครื่องบินทิ้งระเบิดหนักแบบ

Tu-16 31 เครื่อง

เครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดกลาง

Ilyushin 28 29 เครื่อง

เครื่องบินทิ้งระเบิดประจัญบานแบบ

Sukhoi 7s 14 เครื่อง

เครื่องบินขับไล่-ต่อต้านแบบ

Mig 21 145 เครื่อง

Mig 19 27 เครื่อง

Mig 17 105 เครื่อง

[แหล่งการณัของรัฐบาลอิสราเอลประจำวันที7มีย.]

[ตัวเลขจากนิตสาร U.S. News and World

Report ฉบับวันที่ 26 มิถุนายน 1967]

โมเช่ ดายัน ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ครั้งแรกภายหลังชัยชนะ

อิสราเอลได้กลับกลายเป็นสิ่งร้ายโดยมีชัยอย่างใหญ่หลวงในสมรภูมิ และบุรุษผู้เป็นตัวจักรใหญ่ในศึกประวัติศาสตร์ครั้งนั้นคือ โมเช่ ดายัน นักรบผู้ตาเพียงข้างเดียวมีหน้าชาชาที่ยังหักเสียอีก

ชาวอิสราเอลเรียกขุนพลผู้ท้าวหาญของเขาว่า “โมเช่ ของเรา” การแสดงออกถึงความเคารพอย่างสูงต่อบุคคลที่ก้าวก้าวกรรมของประเทศไว้ผู้นี้ ความเคารพที่บุคคลเช่นเขาสมควรที่สุดที่จะได้รับ ก็มีใช้เขาดอกหรือที่ใช้เวลาเพียง 100 ชั่วโมง เพื่อปราบแสนยานุภาพ ของนัสเซอร์ ผู้ยอมลงได้เมื่อ 11 ปี ก่อนโน้นความสำเร็จที่แม้แต่สหรัฐอเมริกา ยังต้องส่งผู้เชี่ยวชาญ “คิรกดถึง” มาศึกษากลยุทธ์จากเขา และก็มีใช้เขาอีกดอกหรือ ที่ใช้เวลาเพียง 72 ชั่วโมง เพื่อปราบ “กองทัพ 2,000 ล้านเหรียญ” ของคูตอสูคนเดิม ผู้สร้างยุทธศิลป์ของสงครามในแบบคลาสสิกไว้

กุญแจแห่งความสำเร็จของเขาก็คือ การถ่ายทอดบุคลิกของเขาลงบนแผ่นหนัง ในกองทัพอิสราเอลเมื่อหลายต่อหลายปีมาแล้ว เขาพำนักแต่ปลุกปลอบทหารให้ตระหนักรู้ว่า

- ท่านกำลังต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของทั้งตัวท่านและประเทศชาติที่ท่านรัก
- ประเทศของท่านเล็กมาก ท่านจะต้องเอา

ชนะในแบบเด็ดขาดและรวดเร็วที่สุด

- จะได้ชัยชนะเด็ดขาด ก็ด้วยการรบที่เร็วกว่าและหนักกว่าศัตรู

“ยุทธศิลป์” ของเขานั่นง่ายและมีเพียงสองข้อเท่านั้น ขั้นแรกทำลายกำลังทางฟ้าของข้าศึกเพื่อครองความเป็นเจ้าอากาศ และขั้นที่สองก็คือตะลุยเข้าในแดนศัตรูด้วยความเร็วสูง โดยขบวนยานเกราะอันสนับสนุนด้วยกำลังทหารราบ เขาใช้ “ยุทธศิลป์” เช่นนี้ในการศึกทะเลทรายทั้งสองครั้ง เป็นแผนยุทธที่มาจากแบบพิมพ์เขียวเดียวกันแท้ ๆ และได้ผลทั้งสองครั้งกับศัตรูคนเดิม!

สำหรับประวัติของเขานั้นหรือ เรารู้้น้อยมาก เขาจะพำนักเดือนพฤษภาคมหนังสือพิมพ์อยู่เสมอว่า โปรดอย่าเขียนเรื่องราวความเก่งกล้าของเขา ให้มาก จนเกินไป เขาไม่ชอบทำตนเป็นวีรบุรุษทั้ง ๆ ที่เขาพร้อมด้วยคุณสมบัติทุกอย่างที่จะพึงเป็น

เรารู้ชีวะประวัติของเขาแต่เพียงว่า บรรพบุรุษของเขาเป็น ยิว - รัสเซีย เป็นผู้อพยพชุดแรกชุดหนึ่งเข้าสู่ “แผ่นดินสัญญา” ต้นตระกูลมีอาชีพทำนาและแม้จนกระทั่งบัดนี้ เขาก็ยังถือตัวอยู่เสมอว่าเป็นชาวนา เขาเกิดเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 1915 ในชุมชนของพวกยิวแห่งแรกในปาเลสไตน์ พออายุย่างเข้า 12 ขวบ โมเช่ ดายัน ก็เริ่มรู้จักกับกลิ่นไอของสงคราม

เขาต้องรับ หน้าที่ เป็นยาม รักษาการณ์ จากการ รุกราน โดยพวกอาหรับเร่ร่อน “เบดูอิน” และอีกเพียงสองปี ต่อมา เมื่ออายุ 14 ขวบ เขาก็เข้าร่วมกับ “ขบวนการ พิเศษ-ฮากานาห์” หน่วยใต้ดินของยิวที่รวบรวมกำลัง กันขึ้นเพื่อต่อสู้กับพวกอาหรับ เพื่อเอกราชของยิว

พออายุย่างเข้า 22 ก็เข้าร่วมกับหน่วยคอม มานโดของอังกฤษ และเมื่อตอนที่สงครามโลกครั้งที่ สองระเบิดขึ้น ก็ได้เข้าร่วมกับกองทหารอังกฤษต่อสู้ กับกำลังทหารฝรั่งเศสภายใต้รัฐบาลวิชี ซึ่งในตอนนั้น กลับมาเข้าเป็นฝักเป็นฝ่ายกับเยอรมันในซีเรีย และ ในสงครามครั้งนี้แหละที่เขาเสียตาข้างซ้าย กลายเป็น “ขุนพลตาเดียว” มาจนบัดนี้

ใน “สงครามสร้างชาติ” ค.ศ. 1948 เขา ได้รับตำแหน่งผู้บัญชาการสนามในแนวรบด้าน ปาเลส- ไตน์ และนับแต่วาระนั้นมา โลกก็รู้จักประเทศเกิด ใหม่อีกประเทศหนึ่ง—ประเทศอิสราเอล

ในปี ค.ศ. 1953 “ดวง” ทหารของ เขาก็เริ่มพุ่งขึ้นสูงสุด เขาได้รับตำแหน่งประธานเสนาธิการทหารกองทัพอิสราเอล และเขาก็เริ่มสร้าง “กอง ทัพอิสราเอลใหม่” ขึ้นมา เขาเน้นถึงประสิทธิภาพของ หน่วยทหารเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง นายทหารทุกคนจะต้อง ชำนาญกับการเข้าจู่โจมในแบบคอมมานโด หรือไม่ก็ ต้องเชี่ยวชาญในการโดดร่ม และก็ด้วยการ “ต้อง เป็นผู้เชี่ยวชาญ” นี้เอง เขาก็กลายเป็น “นายพลตา เดียวและขาหัก” เขาเสียขาข้างหนึ่งในการกระโดดร่ม

ในปี 1955 เขามีหลักในการกระทำสงครามอยู่ว่า ในการรบนายทหารจะต้องออกหน้าเสมอ นายทหาร จะต้องเป็น “ผู้นำ” ในสมรภูมิ

จากการหล่อหลอม กองทัพอิสราเอลขึ้นใหม่ โมเช่ ดายัน ก็ได้มีโอกาสพิชิตจุดยุทธศาสตร์ทางทหารของ เขาในปี 1956 กับกำลังของฝ่ายอียิปต์ ซึ่งผลก็เป็นที่รู้กันอยู่แล้ว การปราบอียิปต์ลงในครั้งนี้ หลายต่อ หลายคนมิได้ให้ “เครดิต” แก่กองทัพอิสราเอลเต็มที่ อ้างว่าในครั้งนั้นอิสราเอลมีพันธมิตรช่วย คืออังกฤษ และฝรั่งเศส แต่หลายต่อหลายคนเหล่านั้นลืมนึกไปว่า อิสราเอลนั้นเข้ารบก่อนแต่เพียงคนเดียว ภายในสี่ วันก็ปราบกองทัพอียิปต์ลงได้ จนบุกเข้าถึงคลองสุเอซ และจากนั้นอังกฤษและฝรั่งเศสจึงส่งพลร่มลงบริเวณตัว คลอง หลังจากที่ยิงสงครามใหญ่ระหว่างอิสราเอล-อียิปต์ สำเร็จเด็ดขาดลงไปแล้ว

การเข้า รับ ตำแหน่ง รัฐมนตรีกลา โหม ของ “ขุนพลตาเดียวและขาหัก” ในการต่อสู้เพื่อความอยู่ รอดของ อิสราเอล ครั้งนี้ ก็น่า สนใจ และชี้ให้เห็นถึง บุคลิกอันแท้จริงของ โมเช่ ดายัน อีกครั้งหนึ่ง นาย- เคอร์ติส เบ๊ปเปอร์ ผู้สื่อข่าวสงครามของนิตยสาร “นิวสวีค” รายงานตามคำสัมภาษณ์ ดายัน ไว้ดังนี้

“ [นายกรัฐมนตรี] เอชคอลลเขาไม่ต้อง การผมหรอก ประชาชนต่างหากที่ต้องการผม เอช คอลลถูกบังคับให้ รับผมเข้า ไว้ ในคณะ รัฐมนตรีของเขา ในขณะที่วิกฤติการณ์กำลังฟักตัวขึ้นอย่างแรงนั้น

พวกเขาเสนอตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีให้ผม ผมก็เลยตอบไปว่า ผมไม่เคยสนใจเรื่องตำแหน่งอะไรทั้งนั้น แต่ถ้าจะให้ตำแหน่งรัฐมนตรีแล้ว ก็ต้องเป็นรัฐมนตรีกลาโหม ตำแหน่งเดียวเท่านั้น ถ้าไม่ได้ก็เกณฑ์ผมเข้าสนามรบ มอบกองทัพละเลทรายเนเกฟให้ผม ให้ผมได้รับกับอียิปต์ ผมบอกพวกนั้นไปด้วยว่า ผมรู้จักพวกอียิปต์และก็รู้จักวิธีที่จะรบกับพวกนั้น ข้อเสนอของผมถูกใจเอชคอลลมาก เขาไม่ต้องการให้ผม เข้าร่วมใน คณะ รัฐมนตรีของเขา เขาอยากได้ จิกาล อัลลอน [รัฐมนตรีกรรมาการ] เป็นรัฐมนตรีกลาโหมมากกว่า แต่เมื่อตอนที่เขาเสนอ อัลลอน ให้เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหมต่อเลขาธิการพรรคของเขา เขาก็ได้รับคำตอบว่า “ไปนรกกัน...เออะ เราต้องการดายัน!”

เพื่อให้เข้าใจเรื่องตอนนั้น เราจำต้องย้อนหลังกลับไปดูชีวิตของ “ขุนพลดายัน” หลังจากที่เขาเผด็จศึกสุเอซลงแล้ว ในปีต่อมาหลังจากนั้น เขาก็ถอดเครื่องแบบ ทั้ง ลาออก จากตำแหน่ง ประธาน คณะ เสนาธิการ เข้าศึกษา วิชา โบราณคดี ในมหา วิทยาลัยฮิบรูในนคร เจริญซาเล็ม แต่เขาศึกษาได้เพียงพักเดียวก็เปลี่ยนความสนใจมาทางการเมืองเต็มที เขาสมัครเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภา ในนามของพรรคมาปายซึ่งตอนนั้นนายเดวิด เป็น กูเรียน “บิดาอิสราเอลใหม่” เป็นหัวหน้าพรรค เขารับตำแหน่งรัฐมนตรีเกษตรที่ถูกใจเขา “ดายัน ลูกชาวนา” เขาทุ่มความสนใจทางเกษตรเช่น

เดียวกับกิจการด้านการทหาร เขาพยายามปลูกปลั้เอาชนะธรรมชาติโดยการปลูกข้าวในทะเลทราย เขาเลิกล้มโครงการ โรง นมสหกรณ์ ที่เขาเห็น ว่าได้ ไม่คุ้มเสียทั้ง ๆ ที่มีผู้คัดค้านและโจมตีเขาอย่างหนัก แต่เขาก็กล้าทำ รายงานสั้นๆแจ้งว่า “ดวง” ทางการเมืองรุ่งโรจน์ไม่แพ้ดวงทางทหาร ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี “หายาก” ผู้จะสืบมรดกแทนเดวิด เป็น กูเรียน อยู่แค่เอื้อม แต่ในระหว่างนั้น เป็น กูเรียน แตกกับพรรคมาปาย พรรคการเมืองใหญ่ที่สุดในอิสราเอล ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ดายันก็แสดงบุคลิกของเขาอีกครั้งหนึ่ง ลาออกตามมาด้วย เข้าร่วมพรรคใหม่ของอดีตนายก เป็น กูเรียน พรรคราฟี่ ส่วนเอชคอลลก็ยังคงคุมพรรคมาปายอยู่ และขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี

ความสำเร็จทางการเมืองทั้งสอง ครั้งของเขานั้น เรียกเสียงสรรเสริญจากบุคคลในเครื่องแบบร่วมอาชีพได้จากทุกสารทิศ ทุกคนลงความเห็นว่าเป็นแผนการยุทธในทะเลทรายที่ดีที่สุดในโลก พลโทลูอิสวอลล์ แม้ทัพหน่วยกองหนึ่งของสหรัฐในเวียดนามคนก่อนวิจารณ์ว่า “เขาเป็นทั้งนักยุทธศาสตร์และนักยุทธวิธีที่เชี่ยวชาญที่สุดคนหนึ่ง ถ้าผมจะรบกับใครก็ขออย่าให้มีเขาอยู่ฝ่ายตรงข้ามเลย” หนังสือพิมพ์ “ซันเดย์ ไทมส์” กรุงลอนดอนให้ฉายาเขาว่า “เจ้าแห่งสงครามเคลื่อนที่” ผู้เชี่ยวชาญทางทหารของอังกฤษมอบให้เขาได้รับตำแหน่ง “ลูกผสม” ระหว่างจอมพล

เออร์วิน รอมเมล ยอดนักรบทะเลทรายของเยอรมัน กับ เสอร์อาชิบอล์ด วอร์เวล ยอดนักเสนาธิการของ อังกฤษ

แต่สิ่งซึ่งเขาได้รับความสรรเสริญเป็นพิเศษคือ เขาให้ความสนใจเป็นพิเศษกับรายละเอียด ซึ่งแม้จะถือกันว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยที่สุดก็ตาม แต่สำหรับ โมเซ ดายัน แล้วเขาจะไม่ยอมให้หลุดไปได้เลย “นิวส์วีค” ให้ตัวอย่างที่น่าสนใจดังนี้ ใน “ปฏิบัติการชีนัย” เมื่อครั้ง ค.ศ. 1956 เขาออกคำสั่งให้พลตระเวนทะเลทรายของเขาทุกคนสวมรองเท้าแบบพวกเบดูอิน-อาหรับผู้ร่อนในทะเลทราย—เพื่อมิให้ข้าศึกจับสังเกตรอยเท้าได้ “นิวส์วีค” ยังให้รายละเอียดไปถึงว่า ในสงครามครั้งนั้นเช่นกัน โมเซ ดายัน ได้ประดิษฐ์ตะขอเหล็กพิเศษติดไปกับหางเครื่องบิน เพื่อเกี่ยวทำลายสายโทรศัพท์ สายโทรเลข ของศัตรู “นิวส์วีค” รายงานไว้ว่า ถึงแม้ “ตะขอพิเศษ” นี้จะทำงานไม่ได้ผล แต่นักบินอิสราเอลก็ยังแสดงความสามารถใช้ปลาย “ปีก” เครื่องบินตัดสายโทรเลข เป็นผลสำเร็จ อันนี้จริงเท็จแค่ไหนขอให้เป็นเรื่องของ “นิวส์วีค” ก็แล้วกัน ที่ยกมาเล่าเห็นว่าสนุกดี

“นิวส์วีค” ฉบับเดียวกันนี้ [19 มิย.] โดยการรายงานข่าวของนายเคอร์ติส เบปเปอร์ อังการสัมภาษณ์ นายพลตายัน ถึงการเตรียมพร้อมของเขา ก่อนหน้าที่สงครามจะระเบิด

“เป็นที่เห็นได้ชัดว่านัสเซอร์เตรียมพร้อมที่

จะเปิดฉากสงครามก่อนที่จะมีการปิด อ่าวอากาบาเสียด้วยซ้ำไป เมื่อข้าพเจ้าเห็นดังนี้ ทางเลือกของเรามีเพียงแต่จะเรารอรับความกรุณาจากข้าศึก หรือว่าเราพร้อมที่จะตีโต้ ผมจึงตกลงใจที่จะวิเคราะห์ที่คู่สภาพการป้องกันของเรา และขออำนาจจากเอชคอลดูแผนการป้องกัน พร้อมกับขอตรวจดูบรรดาข่าวกรองที่เราเก็บได้จากฝ่ายตรงข้ามเท่าที่จะหาได้ ผมต้องการตรวจสอบสภาพของกองทหาร ต้องการได้พบพวกแม่ทัพสนาม เมื่อเอชคอลอนุญาตผมก็เริ่มออกสำรวจทั่วประเทศ ได้พบกับทหารและพวกหน่วยอาสาป้องกันชายแดน พิจารณาว่าเราจะพึงพวกเขาได้แค่ไหน หลังจากที่ผมตระเวนอยู่สองอาทิตย์ ผมก็ได้ข้อสรุปว่า เราจะรบอย่างไร ผมจึงไม่ประหลาดในทุกอย่างที่บังเกิดขึ้น ผมแน่ใจว่าประเทศอาหรับทุกประเทศจะเข้าโจมตีเรา แต่ตอนนั้นผมก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าพวกแอลจีเรียจะส่งเครื่องบินมิกมาร่วมด้วย เช่นที่ปฏิบัติไปแล้ว และผมก็ยังประหลาดใจที่ กษัตริย์อูสเซนยินยอม ยกกองทัพให้อยู่ในบังคับบัญชาของพวกอียิปต์ พระองค์ทำผิดอย่างมากที่รับวังเข้าสู่อ้อมแขนของนัสเซอร์ ถ้าพระองค์จะอยู่เฉยๆ ก็จะได้ดีกว่านี้”

ในเช้าวันที่ 5 มิถุนายนนั่นเอง สงครามได้ระเบิดขึ้น และในระยะ 8 ชั่วโมงแรกของสงคราม เขาเพิ่งถูก ตามตัวไปทำพิธี สาบานตน เข้ารับ ตำแหน่ง รัฐมนตรีกลาโหมในสภาผู้แทนราษฎรที่กรุงเจรูซาเล็ม

เขาทำพิธีในขณะที่ข้าศึกกำลังโหมกระหน่ำระเบิดนคร
เจอร์ซาเล็มด้วยท่ากระสุนปืนใหญ่ พวกสมาชิกหลาย
คนต้องเผ่นเข้าไปหลุมหลบภัย แม้กระนั้นก็ยังร้อง
เพลง ‘ยาดิกรัท’ เพลงชาติอิสราเอลกันกึกก้อง

สองวันแรกของสงคราม ดายัน อยู่แต่ในห้อง
สงครามของเขา เผื่ออยู่กับโต๊ะทำงานที่ปูด้วยผ้าห่ม
ทหารสีมะกอก เรียกแผนการรบมาดูอยู่เรื่อยๆ ปรีก
ษาแผนการรบร่วมกับพลตรี อิตซ์ฮัก ราบิน ประ
ธานเสนาธิการทหาร พลจัตวาฮาอิม บาร์เลฟ, อีเซอร์
ไวช์มันน์ และนายพลจัตวาอิสราเอล ทาล ผู้
บัญชาการหน่วยยานเกราะผู้มีบทบาทสำคัญในยุทธภูมิต
ชีนาย

ดายันมอบเกียรติแห่งชัยชนะแก่บรรดาชนศึก
เหล่านี้โดยทั่วถึง โดยเฉพาะนายพลทาล “ชนพล
ยานเกราะ”

บรรยาการ 30 ชั่วโมงแรกของการรบ ภาย
ในกองบัญชาการตึงเครียดมาก และเป็นไปอย่างไม่มี
พิธีรีตรอง บรรดานายทหารชั้นสูงเรียกเขาว่า ‘โมเช่’
เฉยๆ ส่วนตัวดายันเองนั้นก็แทบจะไม่ได้หลับนอน
เอาเลย ถ้าหากเขาจะนอนสัก 10 นาที เขาจะขอ
อนุญาตราบิน หรือ ไวช์มันน์ก่อนว่า ‘ผมนอนสัก
10 นาทีจะได้ไหม?’

ข่าวของชัยชนะได้หลั่งไหลเข้าสู่กองบัญชา
การอยู่เรื่อยๆ และเป็นไปตามแผนที่โมเช่ ดายัน วาง
ไว้เป็นอย่างดี แต่ก็น่าแปลก แผนสงครามครั้งนี้ไม่

ผิดกับสงครามเมื่อปี 1956 ซึ่งอิสราเอลสามารถพิชิต
อียิปต์ได้ เพียง 100 ชั่วโมง แผนการรบครั้งนั้น
โมเช่ ดายัน ก็เคยเขียนไว้ หนังสือเรื่อง “บันทึก
ปฏิบัติการชีนาย” ซึ่งบรรยายถึงยุทธวิธีทั้งของอิสรา
เอลและอาหรับไว้อย่างละเอียด เขายังได้ชี้ให้เห็น
ข้อบกพร่องทั้งของอิสราเอล และอาหรับไว้อย่างพร้อม
มูล มันก็น่าแปลก นัสเซอร์คงไม่ได้เฉลียวใจแผน
ศึกครั้งนั้นเลย แม้ว่าจะได้ถูกนำกลับมาใช้อีก ผลก็
คือ นัสเซอร์ ได้พ่ายยับเยินอีกครั้งหนึ่ง

ในวัยอายุ 52 ปีของเขา โมเช่ ดายัน
อยู่ในเครื่องแบบถึง 40 ปี ตลอดทุกครั้งที่เขานำทัพ
จะอยู่น้ำรวดจีบ และบุคลิกภาพการรบของเขาเอง
เมื่อทหารอิสราเอลบุกโจมตีไม่ว่าครั้งใด นายทหาร
จะต้องนำหน้าทุกครั้งไปมิใช่บัญชาการอยู่ข้างหลัง

ดายันถือตัวเขาเป็นเด็กชาวนาตลอดเวลา เขา
กล่าวอยู่บ่อยๆ ว่า เขาอยากจะไปนอนเกลือกกลิ้ง
อยู่กับพื้นดิน นอกจากทำไร่เขายังชอบอ่านหนังสือ
อยู่ตลอดเวลา เขาเป็นทั้งนักรบและนักอ่านหนังสือตัว
ฉกาจ

ครั้งหนึ่งเขาเคยทำนายว่า อียิปต์จะมีอาวุธ
นิวเคลียร์และกระตุ้นให้อิสราเอลทำอย่างเดียวกันบ้าง

ดายัน เป็นคนสนใจหลายสิ่งหลายอย่างนอก
เหนือจากการทหารและการเกษตร เขายังสนใจโบราณ
คดีจนกระทั่งถึงการขุดขี้เครื่องบิน เมื่อปีกลายนี้เขา

ทหารอิสราเอลหน่วยทหารที่ นายพลดายัน ปากความหวังไว้ในการให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ครั้งแรกภายหลังที่เข้ารับตำแหน่ง รมต.กลาโหม “...เราจะป้องกันประเทศเราเอง เราไม่ต้องการให้ใครต้องมาตายแทนเรา...”

มาเวียดนาม ในฐานะผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์อิสราเอล
หลายฉบับ

เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ อยู่ในสนามกับหน่วยลาดตระเวนอเมริกัน เขาสวมหมวกเก่าๆ แผ่นหนังปิดตาสีดำ และถือเพียงไม้เท้าและกระตักน้ำเท่านั้น นายพลดายันวิจารณ์สงครามเวียดนามไว้ว่า ทหารสหรัฐเป็นนักรบที่ดีและมีเครื่องมือเหนือกว่า แต่บางทียุทธวิธีของสหรัฐก็ผิด เขายังให้ความนับถือในความกล้าหาญของกองโจรคอมมิวนิสต์ด้วย

โมเช่ ดายัน แต่งงานกับ รูธ ชวารีช มีบุตรด้วยกัน 3 คน เขาไม่สูบบุหรี่และดื่มเหล้า พุดได้อย่างแคล่วคล่องทั้งภาษาอาหรับ ฮีบรูและอังกฤษ และยังชอบใช้เวลาว่างสำรวจโบราณคดีตามที่ต่างๆ

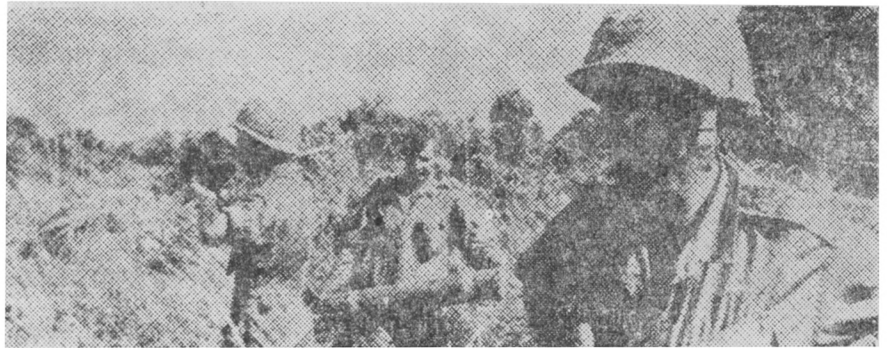
โมเช่ ดายัน “ชนพลตาเดียวและขาหัก” ต้องกลับมาสู้สนามรบอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเสียงประชาชนได้เรียกร้อง ‘เราต้องการดายัน’ ดังกัมวาลขึ้น เขาคิดคนเดียวเท่านั้นเป็นความปรารถนาของชาติ

และในเมื่อเขาปฏิบัติภารกิจครั้งใหม่ที่สุดให้แก่ชาติสำเร็จลง ในวาระแรกที่เขาเหยียบย่างเข้าสู่ The Temple มหาวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ สถานหลอหลอมวิญญาณยวนับแต่อดีตกาลโพ้น ณ นครเยรูซาเล็มซึ่งทหารหาญของเขาเข้ายึดได้ภายใน 60 ชั่วโมงของสงครามนั้นเขาสวดอ้อนวอนว่า “ขอสันติจงเกิดแก่ชาวอิสราเอลทุกคนเถิด”

□

บทที่ 6

ขุนพลตาเดียว ในสงคราม เวียดนาม

1

โมเช่ ดายัน-ในสมรภูมิเวียดนามในฐานะผู้สื่อข่าวสงคราม

ในสมรภูมิเวียดนาม

ร่างที่บึกบึนในชุดสีเขียวขี้ม้า พร้อมด้วยแผ่นหนังสือคำสนธิที่ปักอยู่บนดวงตาด้านซ้ายกำลังยืนจมอยู่ในทะเลโคลนที่สูงชันมาถึงตะโพก เผ่าดูเหล่าทหารที่อยู่รอบ ๆ เขากำลังคุบคุบไปไปเบื้องหน้า

“นี่เป็นครั้งแรกที่ผมเข้ามาอยู่ในป่า” เขาเอ่ยขึ้น “ดูไปก็เหมือนกับที่เคยเห็นในหนังสือไม่ผิดกันเลย”

ถูกแล้วเขาเป็นบุรุษแปลกหน้าสำหรับชีวิตป่า แต่สำหรับชีวิตของทหารในสนามรบแล้วไม่ใช่ของใหม่สำหรับเขาเลย เขากำลังดูการปฏิบัติงานของกองลาดตระเวนสหรัฐที่กำลังกัดฟัน ต่อสู้กับเจ้า โคลนที่สูงท่วมขึ้นมาเหนือเขาและเจ้าดงไม้ที่ขนาดที่ ต้องแทรกตัวเข้าไปด้วยสายตาของทหารอาชีพแท้ๆ

สถานที่—ป่าหิบบแห่งหนึ่งในสมรภูมิเวียดนาม

เวลา—เดือนสิงหาคม ค.ศ. 1966

และบุรุษผู้นี้ก็คือ นายพลโมเช่ ดายัน อดีตเลขาธิการทหารสูงสุดของกองทัพอิสราเอล วีรบุรุษในสงครามทะเลทรายยุคใหม่ ผู้ปราบข้าศึกที่มีกำลัง

มหาศาลกว่าราบคาบลงไปได้ ด้วยความรวดเร็วเป็นประวัติการณ์ถึงสองครั้งสองหนในช่วงระยะเวลา 11 ปี

นายพลดายันมาสู่สมรภูมิแห่งนี้ไม่ใช่ในฐานะทหารอาชีพ หากแต่ในฐานะ “ผู้สื่อข่าวสงคราม” สำหรับหนังสือพิมพ์ในอิสราเอล เขาใช้เวลาสังเกตการณ์ในสมรภูมินี้เป็นเวลาสองสัปดาห์

แต่เขายังเข้าสู่สมรภูมินี้พร้อม ด้วยตำแหน่งนายพลของเขา และก็เพราะเจ้าตำแหน่งนายพลที่ติดมากับเขาดังนี้แหละที่ทำให้เขาต้อง พบกับการรับรองในแบบ VIP— ในฐานะแขกเกียรติยศในทุกแห่งที่เขาอย่างกรายเข้าไป ซึ่งก็ไม่ใช่สิ่งที่ถูกอารมณ์เขา ต้องการใช้เวลาคลุก อยู่กับหน่วยทหาร ในสนามรบให้มากที่สุดที่จะทำได้

ในวันพิเศษ^๕ นายพลดายันกำลังร่วมไปกับกองร้อยลาดตระเวนของ กองพลทหารราบอากาศที่ 1 ในบริเวณที่ราบสูงเวียดนามภาคกลาง ซึ่งกำลังเข้าจู่โจมตีข้าศึกด้วยกำลังจากเฮลิคอปเตอร์ กองร้อยลาดตระเวนกองนี้มีหน้าที่ออกจู่โจมศัตรูตอนดำน^๖ บน

เส้นทางที่คาดว่าพวกเวียดกงจะใช้เป็นเส้นทาง

และก็เช่นเดียวกับแผนการอื่น ๆ ที่แม้จะได้จัดวางไว้อย่างรอบคอบเพียงใด ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมกลับหน้ามือเป็นหลังมือได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะในสมรภูมิเช่นเวียตนามนี้ ผู้บังคับกองร้อยได้เลือกจุดปฏิบัติการอย่างรอบคอบที่สุด ถ้าพิจารณาจากแผนที่แล้ว จุดปฏิบัติการที่เลือกไว้นั้นช่างเหมาะสมกับงานจู่โจมเสียเหลือเกิน

หลังจากที่ตัดสินใจผ่านแนวป่าที่รกชัฏขนาดพวกทหารต้องใช้มีดสนามบากเข้าไปได้ประมาณ 3,000 เมตร ก็ถึงจุดปฏิบัติการที่หมายไว้ในแผนที่ แต่กลับพบว่าจุดนั้นอยู่ใจกลางหนอง ขนาดใหญ่ ที่เต็มไปด้วยน้ำ หนองน้ำนั้นไม่ได้มีเครื่องหมายอยู่ในแผนที่!

การเดินทางทำได้ช้าเสียเหลือเกิน และตอนนั้นก็ใกล้ค่ำเต็มทีแล้ว ไม่มีเวลาพอที่จะศึกษาภูมิประเทศเพื่อแสวงหาชัยภูมิปฏิบัติงานใหม่ ทุกคนในกองร้อย แม้แต่ตัวนายพลตายันเอง ไม่มีผู้ใดที่จะหาพื้นที่แห่งขนาดพอจะหย่อนกันได้เลย

ที่ร้ายยิ่งขึ้นไปอีกก็คือ หนานเป็นหน้าฝน และฝนเจ้ากรรมก็พรำลงมาตลอดเวลา

นายพลตายันกับผู้บังคับกองร้อย หันหน้าเข้าปรึกษากันถึงเรื่องว่าจะเชื่อแผนที่ทหาร แผนที่ได้นักไหน ผู้บังคับกองร้อยยกความผิดพลาดให้เป็นเรื่องของการทำแผนที่ แผนที่ทหารในเวียตนามได้ส่วนมากใช้โครงจากแผนที่เก่า ครึ่งพวกฝรั่งเศสทำไว้ประกอบ

กับภาพถ่ายทางอากาศ และก็เป็นเรื่องนี้ ภาพถ่ายจากอากาศ ไม่สามารถเจาะทะลุ ความหนาของ ใบไม้ลงมาเห็นถึงบึงนี้ได้ ผู้บังคับกองร้อยสรุป ซึ่งนายพลตายันก็เห็นด้วย

ในที่ลุ่มกองร้อยก็สามารถระเลื่อกระแสน — พ้นออกมาจากบริเวณบึง มายึดชัยภูมิได้ที่ชายเนินแห่งหนึ่ง เลือกใช้จุดนี้เป็นจุดปฏิบัติการ ขณะนั้นมืดสนิทแล้ว พวกกองร้อยเข้าที่ตั้งได้เรียบร้อยก็พบว่าที่แถบนี้ชุกชุมไปด้วยหาค

กองร้อยทั้งกองร้อย ต่างก็ซบเขี้ยวเคี้ยวฟัน สบดสาบานเป็นการใหญ่ ผู้แทนหน่วยประชาสัมพันธ์ที่ทางการจัดให้เป็นผู้ติดตามนายพลตายันมาด้วยถึงกับร้องทุกข์ แต่สำหรับเลือดทหารเก่าเช่นตายันนั้นเพียงแต่คลั่งทุ่ทะเลือก แทรกตัวเข้าในนั้น หลับปุ๋ยไป

คืนนั้นทั้งหนาวทั้งชื้นและ เป็นคืนแห่งความทรมานโดยแท้ ไม่มีเวียดกงผ่านเข้ามาเลย จะมีที่ตื่นเต้นหน่อยก็ตรงที่ว่า กระสุนส่องแสงของพวกเราเองหลงเข้ามาในบริเวณสองนัด แต่เคราะห์ดี ไม่มีใครเป็นอะไร

นี่คือภาพการ “ท่องสมรภูมิเวียตนาม” ครั้งหนึ่งของนายพลตายัน นอกเหนือไปจากนี้ “ขุนพลตาเดียว” ยังได้ไปเยือนเกือบทุกสมรภูมิในเวียตนามได้ ได้สนทนากับเหล่าทหารและผู้บังคับบัญชา ได้ฟังทรรศนะในสงครามเวียตนามจากพวกเขาเหล่านั้น

ในขณะเดียวกันพวกนายพล นายทหารเหล่าทหารประจำการ หรือแม้แต่พวกผู้สื่อข่าวสงคราม

ก็พยายามถามถึงความรู้สึกของเขา การกระทำสงคราม
ของพวกอเมริกันในสมรภูมิเวียดนาม ซึ่งพอสรุปได้
ดังนี้ เขาจะตอบกับทุกคนว่า เรื่องสมรรถภาพของ
เครื่องมือสงคราม ความเชี่ยวชาญในการวางแผน
ยุทธวิธีนั้นฝ่ายอเมริกันเหนือกว่าข้าศึกนั้นแน่นอน แต่
การที่จะเอาชนะสงครามเวียดนามนั้น ฝ่ายอเมริกัน
จะต้องมี “สิ่งอื่น” มากกว่านั้น

นายพลคายน์ให้ความเห็นว่า พวกเวียดนาม
ไม่มีความหวังที่จะจับอเมริกัน “โยน” ออกไปจากสมร
ภูมิ แต่ในขณะที่เดียวกันพวกอเมริกันก็ไม่มีหนทางที่
จะกวาดล้างเวียดนามออกไปให้สิ้นซาก อันเวียดนาม
นั้นยิ่งรากลึกลงในหมู่ชาวนวน เกินกว่าที่จะลบล้าง
ออกไปได้

**นายพล คายน์ สรุป ความ เห็น สำหรับ
ทหารอเมริกันในแง่การทหารโดยเฉพาะ-ถอน
ตัวออกจากเวียดนาม**

[จากสำนักข่าว ยู.พี.ไอ. ประจำวันที่ 27 มิ.ย. 1967]

โมเช่ คายน์ กับผู้สื่อข่าวซี.บี.เอส.

ภายหลังจากที่กองทัพอิสราเอล ตีทัพอียิปต์
แตกพ่ายไปจากทะเลทรายซีนายได้หนึ่งวัน ผู้สื่อข่าว
ซีบีเอส. ของสหรัฐอเมริกาได้มีโอกาสเข้าสัมภาษณ์
พิเศษ “ขุนศึกตาเดียว” แห่งสมรภูมิซีนายครั้งนี้ เพื่อ
นำไปออกรายการ Face the Nation อันมีชื่อเสียง
ของสหรัฐอเมริกา

ใจความของการสัมภาษณ์เกี่ยวข้องกับเรื่อง
สงครามเวียดนามที่คนอเมริกัน [และแม้แต่คนไทย]

“สิ่งที่” ยุคใหม่ของอียิปต์

สนใจเป็นอย่างมาก ถึงลูทงและกลวิธีที่สหรัฐควรจะ
ปฏิบัติในเวียดนาม ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อปีก่อน นายพล
“ตาเดียว” ผู้เคยใช้เวลาถึงสองสัปดาห์สังเกตการณ์
การรบพุ่งในเวียดนาม

คำถาม ท่านนายพลจะสามารถเปรียบเทียบ
การยุทธ์ในเวียดนามกับการรบพุ่ง ซึ่งท่านเพิ่งได้รับ
ชัยชนะไปหยก ๆ ได้แค่ไหน

คำตอบ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปฏิบัติได้ใน
สมรภูมิตั้งนี้จะไม่สามารถนำไปใช้ในสมรภูมิเวียดนาม
ได้เลย

นายพลคายน์สรุปอย่างแจ่มชัดว่า “กลยุทธ์”
ของสงครามสายฟ้าแลบนั้น จะไม่สามารถนำไปปฏิบัติ

ได้เลยในสงครามเวียดนาม สงครามที่พันธุประเทศ
เต็มไปด้วยป่า เขา ห้วย หนอง สงครามที่ไม่มีแนวรบ
แน่นอน ไม่มีจุดยุทธศาสตร์มากจุดให้ยึด จริงอยู่
“แผนยุทธศาสตร์เฮลิคอปเตอร์” นั้นนับว่าเหมาะสม
และเป็นประโยชน์มากในสงครามสายฟ้า “...แต่ใน
แบบที่ใช้กันในเวียดนามในปัจจุบันนั้นไร้ประโยชน์...”
นายพลดาอันสรุป

หลังจากที่นายพลดาอันกลับจากสมรภูมิเวียดนาม
แล้วก็ได้เขียนบทความแสดงทรรศนะของเขาต่อสงคราม
ในสมรภูมินั้นลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์เดลี เทเล-
กราฟของอังกฤษ และหนังสือพิมพ์ ลอสแอนเจลิส
ไทมส์-วอชิงตันโพสต์หลายบท

การรบพุ่งหลายต่อหลายครั้งที่เขามีโอกาสได้
ไปเห็น นายพลดาอันรู้สึกพิศวงในกำลังยิงและความ
คล่องตัวในการเคลื่อนย้ายของทหารอเมริกันเป็นอย่างดี
ยิ่ง “สิ่งเหล่านี้ดูจะเป็นความฝันสำหรับของพวกแม่ทัพ
นายกองมากกว่าที่จะเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาได้”

ในการรบพุ่งครั้งหนึ่งนั้นเขาจำได้ว่า ทหาร
อเมริกันกองหนึ่งถล่มข้าศึกด้วยปืนใหญ่ถึง 21,000
นัด และก็ในการรบครั้งเดียวกันนี้ทั่วๆ ที่ทหารอเมริกัน
ใช้กระสุนมากกว่าที่ทหาร อิสราเอลใน สงครามปราบ-
พวกอาหรับใช้รวมทั้งหมดแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเมื่อ
ครั้ง คศ. 1948 หรือ เมื่อปี 1956 ก็ตาม ในขณะที่
เดียวกันเขาก็ออมรับว่า ทหารอเมริกันนั้นกล้าหาญ
ว่องไวในการรบ เข้าทำการกวาดล้างและค้นหาข้าศึก
ความชำนาญชั้นเยี่ยม

แต่เขาก็เสริมว่า

“ถึงแม้ทหารอเมริกันเพียบพร้อมไปด้วยอุปกรณ์
และคุณสมบัติเหล่านี้ ก็ยังไม่สามารถปราบเวียดนาม
ได้ ยิ่งกว่านั้นพวกอเมริกันจะไม่ประสบความสำเร็จ
ในสงครามขึ้นแตกหักกับพวกเวียดนาม พวกอเมริกันไม่
เคยมีความแน่ใจเลยว่า กองกำลังของข้าศึกอยู่ที่ไหน
และเมื่อเผชิญต้องเข้าพบกับข้าศึก - ก็มักจะเป็นใน
โอกาสและในสภาพที่เหมาะสมกับพวกเวียดนามมากกว่า
จากนั้นพวกเวียดนาม ก็จะ หลบรอด จากวงล้อมของพวก
อเมริกันไปหลังจากที่ได้จู่โจมในโอกาสแรกแล้ว พร้อม
กับสร้างความล้มเหลวในแผนกวาดล้างข้าศึก ของทหาร
อเมริกันลงไปด้วย”

และสำหรับชัยชนะในขั้นสุดท้ายของ ทั้งสอง
ฝ่าย โมเซ่ ดาอัน “ขุนศึกดาเดียว” ของอิสรา
เอลมีความเห็นดังนี้

“รูปเรื่องก็จะมาลงตรงที่ว่า อเมริกันมีความ
หวังแค่นั้นที่จะเผด็จพวกเวียดนามลงไปในช่วงระยะ
เวลาที่ไม่ห่างไกลนัก เอละ สมมุติว่าเป็นภายใน
เวลาปีหนึ่งหรือสองปีก็ได้”

“เป็นข้อสรุปของพวกอเมริกันที่ว่า การทิ้ง
ระเบิดเวียดนามเหนือ จะเป็นเครื่องบังคับให้รัฐบาล
ฮานอยให้ยอมเข้าร่วมโต๊ะเจรจาด้วย-เอละ สมมุติ
อีกว่า ถ้าทั้งๆ ที่อเมริกันทิ้งระเบิดเวียดนามเหนืออย่าง
หนักแล้ว ทางฝ่ายเวียดนามเหนือก็ยังไม่ยอมเข้าเจรจา
ด้วยแล้ว ยังไม่ยอมที่จะยุติการรบพุ่ง คราวนี้ เรื่อง
จะไปในรูปไหน ”

“ถ้าเรื่องเป็นไปในรูปนี้ ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า แบบแผนของการรบพุ่งจะต้องเปลี่ยนไป”

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า ทางฝ่ายฮานอยจะทนทำสงครามในแบบซึ่งหน้ากับฝ่ายอเมริกันไปได้นานนัก แผนการรบพุ่งในระยะยาวของเวียดนามจะต้องเปลี่ยนกลับไปแบบสงครามกองโจร การลอบทำร้าย การข่มขู่ทำลายขวัญ เป็นรูปการรบพุ่งที่ทำให้อเมริกันไม่สามารถใช้ความเป็นต่อในด้านกำลังเข้าต่อสู้ หรือความเป็นต่อในด้านเครื่องมือสงคราม”

“เวียดนามนั้นเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง สำหรับสงครามกองโจร ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้พบพันภูมิประเทศที่ไหนที่จะมีเส้นทางแม่น้ำลำคลองตัดทับกันมากเท่าที่นี่ การก่อวินาศกรรมจึงเป็นเรื่องง่ายมาก”

“พันภูมิประเทศของเวียดนาม เป็นเครื่องส่งเสริมสงครามแบบกองโจรอย่างดีที่สุด ธรรมชาติเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับข่มขู่กดดัน มีทั้งป่าทึบทั้งดงไม้หนาในบริเวณพื้นที่สามเหลี่ยมลุ่มแม่น้ำโขง แล้วยังมีพรมแดนลาวและเขมรไว้หลบภัยอีกด้วย มีหน้าดินฟ้าอากาศของเขตเมืองร้อนก็ยิ่งช่วยให้ พวกนี้ออกมาอยู่ภายนอกสถานที่ได้นานเท่าที่ต้องการได้อีกด้วย”

“น้ำสำหรับกินสำหรับใช้ก็แสนจะอุดมสมบูรณ์ มีพื้นมากมายสำหรับเป็นเชื้อเพลิง พวกนี้ยังสามารถจับปลาจากห้วยหนองเป็นอาหารโดยไม่ยากลำบากอะไรอีกด้วย”

“ถ้าพวกเวียดนามเลิกจากการทำสงครามในรูปแบบธรรมดา หันเข้าหาสงครามแบบกองโจรอีกแล้ว

ข้าพเจ้ามองไม่เห็นช่องทางเลยว่าอเมริกันจะปราบพวกนี้ลงได้อย่างไร และการเข้าเผชิญกับสงครามกองโจรนั้น พวกอเมริกันก็ไม่สามารถใช้ประโยชน์ทั้งในด้านกำลังคน และในด้านความทันสมัยของเครื่องมือสงครามได้อีกด้วย”

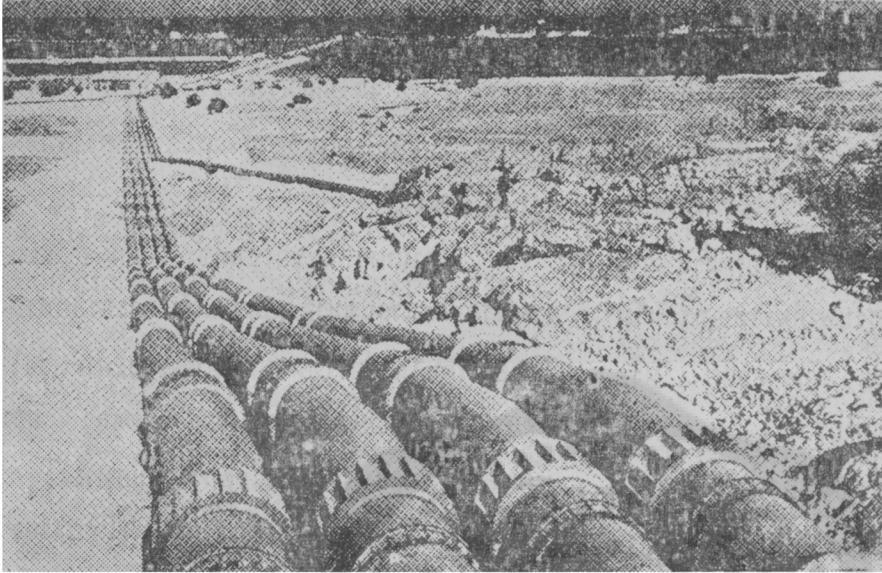
“ตามทรรศนะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าอเมริกันจะนำสันติมาสู่เวียดนามได้ การครอบครองโดยอเมริกันในแง่การทหารแล้วอาจจะกระทำสำเร็จได้ แต่การครอบครองโดยอเมริกันในแง่สันติแล้ว ย่อมเป็นเครื่องส่งเสริมให้พวกเวียดนาม เร่งมือทางด้านก่อการร้ายได้ และก็ยังจะเป็นอาหารทางโฆษณาชวนเชื่อเป็นอย่างดีสำหรับพวกเวียดนามในรูป ว่า...อเมริกันเข้าครอบครองเวียดนามอีกด้วย...”

“พวกอเมริกันเข้าสู่รบกับเวียดนามด้วยความเป็นต่อในเครื่องมือสงคราม ด้วยขุมกำลังเช่นนี้เป็นของแน่ที่ อเมริกัน ย่อมจะต้องปราบเอา ชนะหรือ พวกเวียดนามได้ในหลาย ๆ ครั้ง และนี่ไม่ใช่เรื่องไม่สำคัญ แต่เพียงเท่านั้นนั่นหาเพียงพอไม่”

และข้อสรุปสุดท้ายของนายพลไมเช่ ดายัน ก็อยู่ที่ว่า

“เวียดนามจะไม่สามารถขับไล่อเมริกันออกไปได้ ในขณะเดียวกัน จากการเปลี่ยนเทคนิคการรบพุ่ง เวียดนามก็จะทำให้อเมริกันไม่สามารถขับไล่พวกตนออกไปจากเวียดนามได้ได้เหมือนกัน”

[จาก U.S. News and World Report ฉบับวันที่ 26 มิถุนายน 1967]

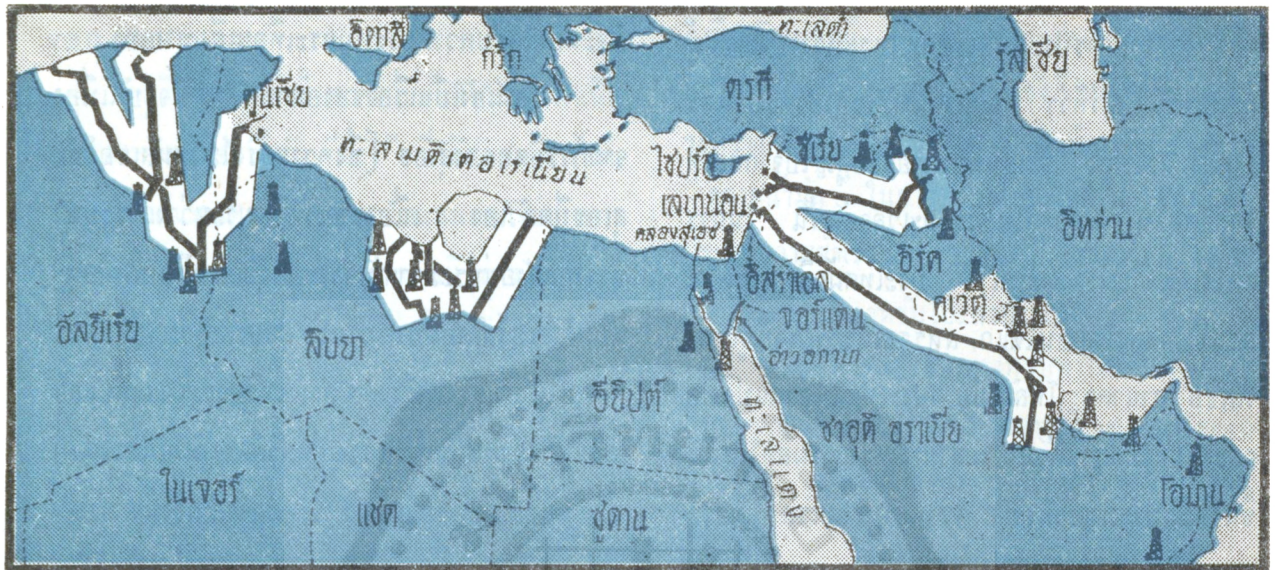

บทที่ 7 น้ำมันอาหรับ

- ท่อส่งน้ำมันของอิหร่าน-ประเทศตะวันออกกลางประเทศเดียว
ที่ยังคงส่งน้ำมันในขณะที่เกิดการรบกวน

ใน “ศึกตะวันออกกลาง” ระหว่างอิสราเอลกับกลุ่มประเทศอาหรับครั้งนี้ ตามความที่ทราบอยู่แล้วว่า พอลการรบกวนอย่างเข้าวันที่สอง ทางฝ่ายอาหรับ โดยเฉพาะอียิปต์ก็เริ่มแลเห็นช่องทางแห่งความปราชัยชัดและก็เนื่องจาก ก่อนหน้านั้นเพียงหนึ่งวันสถานีวิหุโคโรของประธานาธิบดีนัลเซอร์ รายงานผลการรบในวันแรกในแบบ “อวดอ้าง” ชัยชนะของฝ่ายอียิปต์แก่ประชาชนอียิปต์และแก่โลกไว้มาก แต่เมื่อการณัปรากฎว่ากระแสของสงครามเปลี่ยนไปอย่างแรง และเร็วเช่นนี้ อียิปต์ก็ต้องหา “แพะรับบาป” ที่จะโยนความผิดให้ว่า ที่อียิปต์มีชัยอย่างมากมายในวันแรกพอถึงวันที่สองกลับต้องถอยร่นไม่เป็นขบวนนั้น หา

ใช่อียิปต์รบไม่เก่ง หากแต่อิสราเอลมี “ผู้ช่วย” และ “ผู้ช่วย” อิสราเอล หรือ “แพะรับบาป” ตัวนี้ ก็ไม่มีอะไรเหมาะสมกว่าเจ้าตัว “จักรวรรดินิยม” เมื่อคุดูบายนี่ได้ นัลเซอร์ก็เรียกสมัครพรรคพวก รวมทั้งกันประณามจักรวรรดินิยม อังกฤษและสหรัฐอเมริกาในวันที่สอง แห่งการรบกวน กล่าวหาว่าส่งเครื่องบินขึ้นช่วยอิสราเอล ประกาศตัดสัมพันธ์ทางการทูต ประกาศไม่ยอมให้ใช้คลองสุเอซ [ซึ่งก็ใช้ไม่ได้อยู่แล้วในตอนนั้น เรือจมขวางคลองอยู่หลายลำ] และที่สุดก็นำอาวุธลับของตนออกมาใช้ รวมทั้งกันประกาศจะงดไม่จ่ายน้ำมันให้อังกฤษและอเมริกา และเรื่องทั้งหมดนี้ก็รู้กันอยู่แล้ว

● แผนผังท่อส่งน้ำมันในตะวันออกกลางที่ส่วนใหญ่หยุดการส่งระหว่างรอบพุ่ง

ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า การงดไม่จำหน่ายน้ำมันให้อังกฤษและสหรัฐอเมริกานั้นจะเป็นอาวุธลับที่ฝ่ายประเทศอาหรับใช้ได้ผลจริงหรือ สหรัฐอเมริกาและอังกฤษจะได้รับความเดือดร้อนลำบากจากการนี้จริงหรือ ถ้าลำบากจะลำบากขนาดไหน หรือว่า “อาวุธลับ” ของอาหรับชั้นนี้กลับจะกลายเป็นประโยชน์บวมเมอร์แรง วิ่งวกกลับมาเป็นอันตรายแก่ประเทศอาหรับ และโดยเฉพาะแก่ประเทศอียิปต์ ผู้ต้นคิดอุบายนี้เอง

และคำตอบในขั้นนี้ก็อยู่ตรง “ภาพ” การผลิตและการจำหน่ายน้ำมันในตะวันออกกลาง

ก่อนหน้าการรบบพุ่ง บรรดาประเทศผลิตน้ำ

มันในตะวันออกกลางส่งน้ำมันออกสู่ตลาดโลกรวมประมาณวันละ 10 ล้านแบริลหรือถัง [1 แบริลมีความจุ 36 แกลลอน] ทวีปยุโรปทั้งหมดต้องพึ่งน้ำมันจากตะวันออกกลาง 2 ใน 3 ของน้ำมันทั้งหมดที่ใช้ ญี่ปุ่นนั้นใช้น้ำมันจากตะวันออกกลาง 60 เปอร์เซ็นต์ สหรัฐอเมริกานั้น พึ่งน้ำมันจากแหล่งนี้เพียงวันละประมาณ 400,000 แบริลเท่านั้น และเพิ่มพิเศษอีกวันละ 20,000 แบริล เพื่อใช้ในสงครามเวียดนาม ส่วนอังกฤษนั้นโดยปกติแล้ว ใช้น้ำมันจากแหล่งผลิตตะวันออกกลางเพียงวันละ 900,000 แบริล

ถ้าดูจากสถิติอันนี้ ถ้ากลุ่มประเทศอาหรับเพียงแต่จะ ไม่ขายน้ำมันให้เพียงเฉพาะแก่อังกฤษ

และสหรัฐอเมริกาจริงๆ เท่านั้น โลกเราก็ไม่เดือดร้อนจากการขาดแคลนน้ำมันมากเท่าไรนัก

จากการประชุมหารือกันระหว่างประเทศผู้ผลิตน้ำมันในแง่ที่ว่า ถ้าหากน้ำมันของอาหรับวันละ 10 ล้านแบริลนี้ ให้มีอันต้องหายสาบสูญไปจากตลาดโลกโดยสิ้นเชิงแล้ว ในช่วงระยะเวลาอันสั้น ในการแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้า ประเทศผู้ผลิตน้ำมันในส่วนอื่นๆ ของโลกอันได้แก่ สหรัฐอเมริกา เวียดนาม รัสเซีย คานาดา โคลัมเบีย ประเทศในย่านแปซิฟิก และรวมทั้งอิหร่านด้วย จะสามารถเร่งการผลิตให้เพิ่มขึ้นได้อีกประมาณวันละ 3,470,000 แบริล คือจะชดเชยขึ้นมาได้ประมาณหนึ่งในสาม ของน้ำมันจากบรรดาประเทศอาหรับ ยิ่งกว่านั้นประเทศผู้ผลิตน้ำมันนอกกลุ่มอาหรับเหล่านี้ยังประมาณไว้ด้วยว่า ถ้าเร่งลงทุนให้มาก พยายามเสาะหาแหล่งและเปิดบ่อน้ำมันใหม่ อาทิ ในบริเวณแถบตะวันตกของคานาดา ในทวีปหรือประเทศออสเตรเลีย ในดินแดนอัลลัสกา และในแถบทะเลเหนือ ขยายการขนส่งน้ำมัน อาทิ เพิ่มท่อส่งน้ำมัน เพิ่มท่าจอดเรือ และเพิ่มจำนวนเรือบรรทุกน้ำมัน แล้วเพียงอีกไม่กี่ปีก็จะสามารถผลิตน้ำมันได้เท่าจำนวนที่อาหรับเคยผลิตได้

ถ้ารูปเรื่องเป็นเช่นนี้จริง ถ้าโลกทั้งโลกไม่สามารถทนราคาแพง ต่อความไม่แน่นอนที่ จะต้องพึ่งน้ำมันจากประเทศ กลุ่ม อาหรับ อีกต่อไป ใน อนาคตและพยายามเสาะหาค้นคว้า แหล่งน้ำมัน แหล่งใหม่ ขึ้นอีก

แล้ว อุตสาหกรรมน้ำมันในบรรดาารัฐอาหรับอันเป็นเส้นเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดสำคัญ ที่สุด ของพวกอาหรับ ก็จะต้องได้รับความกระทบกระเทือนเสียหายเอง

นั่นยังเป็นเรื่องของอนาคต ปัจจุบันเนื่องจากการปิดคลองสุเอซ [ซึ่งความจริงไม่ใช่สนัเซอร์ปิดสุเอซปิดตัวเอง เนื่องจากเรือที่จมระหว่างการรบพุ่งขวางคลองอยู่ประมาณกันว่าจะต้องปิดถึงเกือบ 6 เดือน] นั้น สนัเซอร์ ก็ต้อง ขาด รายได้ จากค่า ธรรมเนียมผ่านคลอง ไป ถึง สัปดาห์ ละ 4 ล้าน เหรียญ อเมริ กัน แล้วเศรษฐกิจอียิปต์ที่ยอบเยบอยู่แล้วก็จะตกหนักลงไปอีก

ถ้าจะพิจารณาเฉพาะเหตุการณ์ครั้งนี้ ประเทศอาหรับประเทศแรกที่ประกาศงด จำหน่ายน้ำมันให้แก่สหรัฐอเมริกาและอังกฤษก็คือ อลียีเรีย อลียีเรีย เริ่มเข้าคุมกิจการน้ำมันซึ่งบริษัทอังกฤษและอเมริกันได้สัมปทานตั้งแต่วันที่ 5 พอถึงวันที่ 6 ก็เริ่ม เข้ากระบวน “สนัเซอร์” บอกจะไม่ขายน้ำมันให้แก่สองประเทศเป็นทางการ จากนั้น อีรัก คูเวต ลิเบีย บาห์เรน เซาดี-อาเรเบียก็เข้าร่วมขบวนด้วย

ต่อจากนั้นมีรายงานจากประเทศอีรัก ลิเบีย บาห์เรน และ เซาดี อาเรเบียว่า การผลิตน้ำมันยุติลงโดยสิ้นเชิงในประเทศเหล่านี้ ในอาเรเบียนั้น บริษัทที่ได้สัมปทานน้ำมันชื่ออาเรเบียนอเมริกันออยล์ คัมปะนีถึงกับมีข่าวว่า ถูกพวกอาหรับชาตินิยมก่อความวุ่นวาย เข้าทำลายบ้านช่องของพนักงานน้ำมัน “ฝรั่ง”

วิทยุไคโรยังคงแสดงบทบาทอีกตามเคย ออก

อากาศให้ก่อวินาศกรรมท่อส่งน้ำมัน มีการเผาลังน้ำมันของบริษัทเชลล์ที่เมืองไบรุต น้ำมันพินาศไป 750,000 บาร์เรล

พฤติกรรมเหล่านี้ ความไม่มั่นใจในการดำเนินการของพวกบริษัทน้ำมัน “ฝรั่ง” ที่ได้สัมปทานน้ำมันในอาณาบริเวณเหล่านี้ ความไม่แน่นอนใจว่ากิจการอาจจะถูกโอนเข้าเป็นของรัฐ การดำเนินการไม่สะดวก การถูกลอบก่อวินาศกรรม เหล่านี้ย่อมไม่เป็นเครื่องส่งเสริมให้บริษัท “ฝรั่ง” อายากมาลงทุนขยายกิจการในอนาคต กิจการที่มีอยู่แล้วก็ไม่อยากปรับปรุงให้ดีขึ้น เพราะตลอดระยะ 20 ปีมานี้ บริษัทน้ำมัน “ฝรั่ง” เคยพบกับเหตุการณ์ทำนองนี้มาหลายครั้งแล้ว

ถ้ารูปเรื่องเป็นเช่นนี้ก็ ย่อมไม่ เป็นผลดีแก่ — ประเทศอาหรับผู้เป็นเจ้าของบ่อน้ำมันเอง อาหรับไม่มีความรู้ ความชำนาญ ไม่มีเงินทุนในกิจการน้ำมัน ซึ่งจะต้องใช้การลงทุนมากมายเหลือเกิน โดยเฉพาะสำหรับบ่อน้ำมันที่เริ่มสำรวจหาแหล่งน้ำมันใหม่ๆ ถ้าพวกฝรั่งเซ็ดเซียว ไม่ยอมมาลงทุน และพยายามไปหาแหล่งน้ำมันจากประเทศอื่นๆ ดังกล่าวแล้ว ผลเสียหายในระยะไกลก็จะตกแก่ประเทศอาหรับเอง ประเทศอาหรับเหล่านี้งบประมาณส่วนใหญ่ ก็มาจากค่าสัมปทานน้ำมัน แต่ถ้าพวกอาหรับคิดจะหันหน้าไปพึ่งโซเวียต รัสเซีย ซึ่งมีความชำนาญในเรื่องน้ำมันก็เห็นจะต้อง “ผิตหัว” อีก โซเวียต รัสเซียนั้นขณะนี้ชุดน้ำมันในประเทศได้จนเหลือใช้ พยายามหา

ตลาดนอกประเทศอยู่แล้วก็คงไม่อยากจะมาผลิตน้ำมันแข่งกับประเทศตนเองเป็นแน่ ชาวสุดท้ายที่ได้รับยืนยันในข้อนี้ ในขณะที่พวกประเทศอาหรับแข็งข้อไม่ทำงานให้บริษัทน้ำมัน “ฝรั่ง” จนต้องปิดกิจการระหว่างการรพ่งนั้น โซเวียต รัสเซีย ก็เริ่มออกหา “ตลาดน้ำมัน” ในยุโรป ชาวแฉ่งต่อไปว่า รัสเซียประสบความสำเร็จในการขายน้ำมันให้สเปน ซึ่งเคยเป็นลูกค้าน้ำมันอาหรับไปแล้วประเทศหนึ่ง

เมื่อพิจารณาจากข่าวที่รับฟังได้เช่นนี้ทำให้รู้สึกว่ น้ำมัน—อาวุธลับที่พวกอาหรับจะเอามาใช้เพื่อ “แกล้งเผด็จ” ฝรั่งชาติตะวันตกเห็นจะเป็นกระสุนดำนในที่สุด

อียิปต์หัวเรือใหญ่เองนั้นจะไม่เดือดร้อนในเรื่องนี้นักทั้ง ๆ ที่เที่ยวชักชวนใครต่อใครให้ทำยุ่ง อียิปต์ยังผลิตน้ำมันได้น้อยมาก ยังเพ่งจะว่าจ้าง “ฝรั่ง” จากสหรัฐอเมริกามาสืบหาแหล่งน้ำมันให้ ยิ่งกว่านั้นในระหว่างที่ใครต่อใครแอนตี้ฝรั่งตามคำชวนของอียิปต์เองนั้น อียิปต์ยังอุตส่าห์ “เก็บ” ฝรั่งสำรวจน้ำมันพวกนี้ไว้ในประเทศ หาได้เนรเทศออกไปพร้อมกับอเมริกันอื่น ๆ ในตอนสงครามไม่ ข้อที่น่ารู้อีกข้อหนึ่งก็คือ แหล่งที่คาดว่าจะมีน้ำมันของอียิปต์และบ่อน้ำมันอียิปต์ในปัจจุบันอยู่ในเขตทหารอิสราเอลครอบครองอยู่เกือบครึ่งของทั้งหมด

และชาวสุดท้ายที่เราได้รับก็แจ้งว่า บัดนี้การผลิตน้ำมันในกลุ่ม ประเทศ อาหรับ คืบเข้าสู่ภาวะปกติแล้ว เซาดี อาเรเบีย คูเวต อียิปต์ และอื่นๆ ก็เริ่มจำหน่ายน้ำมันตามปกติแล้ว แต่ก็ยังคงยืนยันว่า

จะยังไม่ยอมขายให้แก่อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา

ในระหว่างอาหรับตะวันออกกลางยังไม่ผลิต
ไม่ขายน้ำมันนั้น ประเทศที่ได้กำไรที่สุดในบริเวณนี้
ก็คืออิหร่าน ซึ่งยังคงทำและขายน้ำมันตามปกติ
อิหร่านไม่ใช่อาหรับเป็นพวกเปอร์เซียจึงไม่เข้ายุ่งด้วย
และก็ขายน้ำมันคนเดียวได้สบายใจไป

เรื่องคลองสุเอซกับ การขนส่งน้ำมัน ก็ไม่มี
ปัญหาอะไรมากมายนัก คลองสุเอซปิดเรื่อน้ำมันก็วิ่ง
ผ่านอ้อมแหลมกู๊ด โฮป ค่าระวางแพงขึ้นอีกเล็กน้อย
ราคาน้ำมันในยุโรปแพงขึ้นอีก 1 เซ็นต์ ต่อแกลลอน

ตรงนี้โปรดอย่าลืมว่า เมื่อครั้งศึก ค.ศ.
1956 คลองสุเอซก็ปิดมาครั้งหนึ่ง ครั้นนั้นในระยะ
แรกการขนส่งน้ำมันลำบากมาก พวกผู้ขายน้ำมันจึง
หาทางแก้ไข เร่งต่อเรื่อน้ำมันขนาดใหญ่ “ซูเปอร์
แท๊งเกอร์” ขนาดเก้าหมื่นถึงแสนกว่าตันขึ้นไป และ
โดยปกติ เรื่อน้ำมันขนาดใหญ่พิเศษนี้ก็เดินผ่านคลอง
สุเอซได้เที่ยวเดียว คือเที่ยวที่ไม่ได้บรรทุกน้ำมัน
เที่ยวที่บรรทุกน้ำมันผ่าน คลองยากเพราะคลองไม่ลึก
พอ ชาวเคยได้รับฟังว่า นั้สเซอร์พยายามขุดลอก
คลองให้ลึกขึ้น แต่ต่อมาชาวนั้นก็ไม่ได้รับฟังอีกว่า
ขณะนั้นเรือซูเปอร์ แท๊งเกอร์ ผ่านสุเอซได้ทั้งสอง
เที่ยวหรือไม่ พี่ยกมาเล่าไว้ก็เพื่อให้เห็นว่า พวก
บริษัทขายน้ำมัน ก็เตรียมการ เรื่อนนี้ไว้ ตั้งแต่นั้น แล้ว
เรื่องคลองสุเอซครั้ง ค.ศ. 1956 เป็นบทเรียน
สำหรับพวกขายน้ำมัน

ถ่าน้ำมันอาหรับ

หายไปจากโลก

กลุ่มประเทศอาหรับทั้งหมด ผลิตน้ำมันได้
วันละ 10 ล้านแบริล แยกได้ดังนี้

อิรัก	1,000,000	แบริล
คูเวต	2,700,000	แบริล
นิวทรัล โซน	450,000	แบริล
บาห์เรน	66,000	แบริล
ควาตา	325,000	แบริล
เซาดี อเรเบีย	3,000,000	แบริล
อียิปต์	125,000	แบริล
ลิเบีย	1,650	แบริล
อัลจีเรีย	750,000	แบริล
ตูนีเซีย	25,000	แบริล

กำลังผลิตรวมของกลุ่มประเทศอาหรับ

10,090,000 แบริล

ถ่าน้ำมันจากกลุ่มอาหรับหายไปจากโลกทั้งหมด
ประเทศผลิตน้ำมันเหล่านี้จะเร่งการผลิตได้ในทันที

	จำนวนแบริลที่เพิ่ม	
สหรัฐอเมริกา	2,000,000	แบริล
เวเนซุเอล่า	750,000	แบริล
อิหร่าน	400,000	แบริล
โซเวียต	200,000	แบริล
คานาดา	70,000	แบริล
โคลัมเบีย	50,000	แบริล

รวมผลิตเพิ่มได้ทั้งหมดในทันที 3,470,000 แบริล

[ตัวเลขจาก U.S. Bureau of Mines และแหล่งอื่นๆ]

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า สหประชาชาติ โดย คณะมนตรีความมั่นคง เป็นเครื่องมือสำคัญในการยุติ คีตกตะวันออกกลางครั้งนี้ สหรัฐอเมริกา และโซเวียต รัสเซีย มหาอำนาจนิวเคลียร์ใหญ่ของโลก เผอิญมี ทรศนะตรงกัน ให้คู่กรณียุติสงครามตะวันออกกลาง ในทันที และจากนั้นสงคราม 6 วันในตะวันออกกลาง ก็เริ่มกลายเป็นสงครามการเมือง ซึ่งจะต้องกระทำกันที่ องค์การสหประชาชาติ กรุงนิวยอร์ก จะเป็นสงคราม ที่ยาวนานกว่า ลงเอยได้ยากกว่า ใช้ความอดทนทาง ประสาทไม่ยิ่งหย่อน “สงครามยิง” ที่กระทำกันมาแล้ว ในสมรภูมิ

ที่ว่าการหยุดยิงครั้งนี้เป็นผลโดยตรงจากมติ— ของคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งเผอิญสองมหาอำนาจมา เห็นตรงกันนั้นที่ถูกต้องแล้ว สหรัฐอเมริกา กับ โซเวียต รัสเซียแลเห็นตรงกันในข้อแรกข้อเดียวคือ การหยุดยิง ในทันที แต่ข้ออื่นๆมหาอำนาจทั้งสองแลเห็นแตกต่างกัน มาก และความแตกต่างกันครั้งนี้ก็จะเป็นเรื่องที่จะต้องโต้เถียงกันในสหประชาชาติอีกนานนับเดือนๆ

ญาติติวณที่โซเวียต เสนอสู่คณะมนตรีความ มั่นคงนั้นมิใช่ความสำคัญอยู่ที่ว่า โซเวียต รัสเซีย ถือว่าอิสราเอลเป็นผู้รุกราน ดังนั้นนอกจากจะให้หยุด ยิงแล้ว อิสราเอลยังจะต้องถูกตราหน้าว่ารุกรานเขา และจะต้องถอนทหารออกจากดินแดน ที่ครอบครองอยู่ “ในทันที และ โดยปราศจากเงื่อนไข”

ส่วนญาติติของสหรัฐอเมริกา มิได้ระบุว่าใคร รุกรานใคร ให้หยุดยิงแล้วก็ให้พิจารณาแสวงหาเส้นทาง “ในอันที่จะนำมาซึ่งสันติภาพอันถาวรในภูมิภาคนี้”

ส่วนทางด้านอิสราเอล “ผู้ชนะ” นั้น “ประ เมินค่า” ความมีชัยของตนไว้แค่ไหน

จากกระแสน้ำว ทางทหารของอิสราเอล
นั้น อิสราเอลจะยินยอมถอนทหารออกจากที่ ยึดครองก็ต่อเมื่อได้รับสิ่งเหล่านี้

1. สิทธิในการผ่านคลองสุเอซโดยเรือชัก ธงชาติอิสราเอล

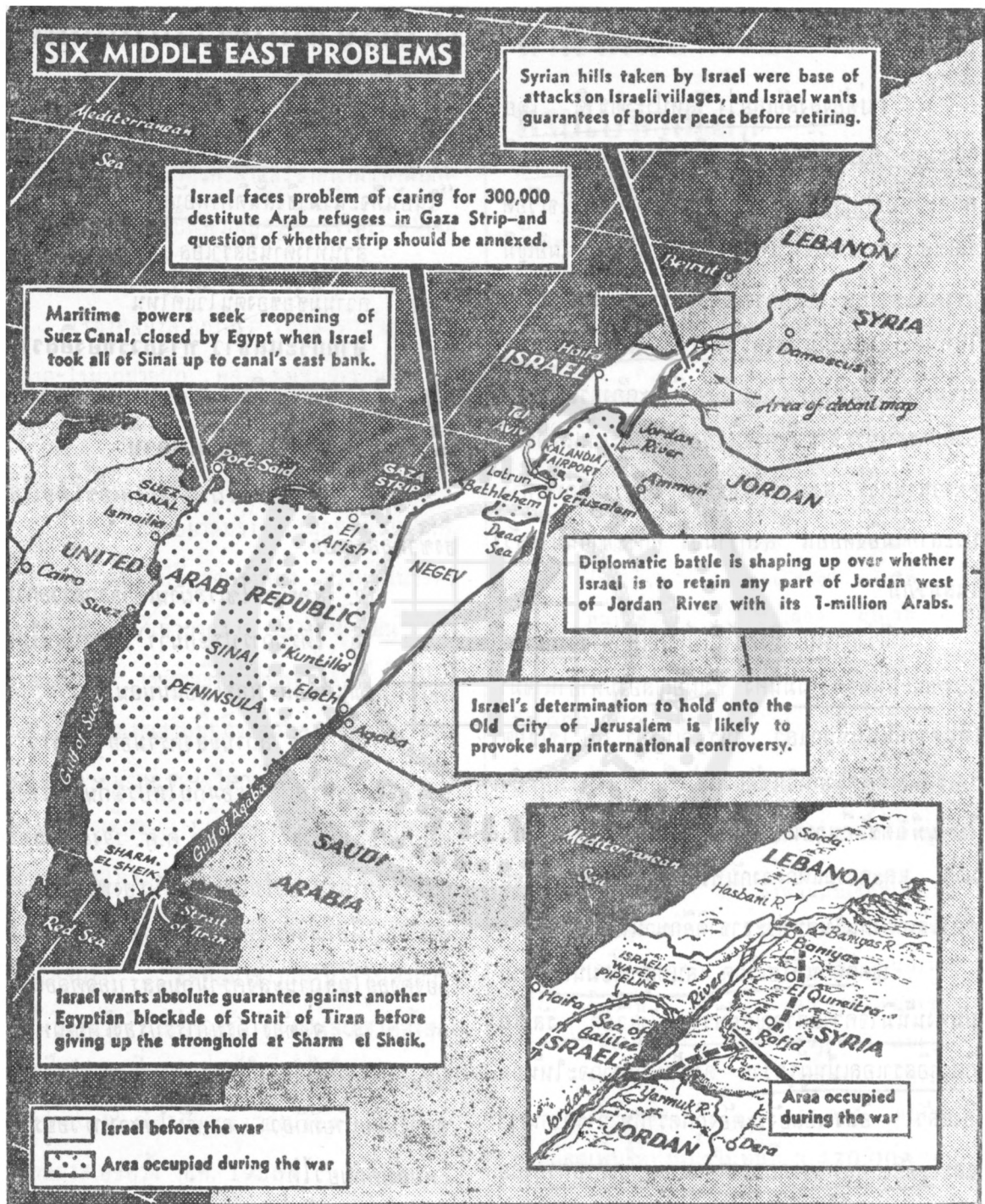
2. สิทธิการใช้เรือผ่านเข้าออกอ่าวอาคาบา

3. ได้รับการประกันว่า อาหรับจะไม่ล่ง ละเอียดพรมแดนอิสราเอลโดยแน่นอน

4. ยุติ “สถานะสงครามอย่างถาวร” กับ บรรดารัฐอาหรับ พร้อมกับให้ประกันในเรื่องแข่ง ขันกันสะสมอาวุธ [นับแต่ ค.ศ. 1948 เป็นต้นมา ประเทศอาหรับ ยังไม่เคยยอมรับรองพรมแดนอิสรา เอลเลย คือไม่ยอมรับว่ามีประเทศอิสราเอล และ ก็ยังคงอยู่ในสถานะสงครามกับอิสราเอลตลอดมา]

5. จะต้องได้รับการรับรองโดยเฉพาะจาก ประเทศอียิปต์ และรัฐอาหรับอื่นๆว่า จะยอม ละทิ้งนโยบายที่ถือว่า อาหรับไม่สามารถอยู่ร่วมกัน โดยสันติกับยิวได้

เหล่านี้เป็นหลักสำคัญที่ อิสราเอลถือว่าตนจะ

อิสราเอล ภายหลัง “สงครามสายฟ้าแลบ” บริเวณจุดไข่น้ำคือดินแดนที่กำลังยึดไว้เป็น “เดิมพัน” ในการต่อรอง ณ องค์การสหประชาชาติ

ต้องได้รับ ก่อนที่จะยอมถอนทหารออกจากดินแดนที่ยึดครองไว้ได้ ยิ่งกว่านั้น อิสราเอลก็ยังแสดงที่เห็นว่า ดินแดนบางส่วนนั้นตนจะไม่ยอม “คืน” กลับให้ฝ่ายอาหรับอีกโดยเด็ดขาด ดินแดนดังกล่าวได้แก่

1. พื้นที่บริเวณฉนวนกาซา

2. ได้ครอบครองดินแดนบางส่วนบนทะเลทรายซีนาย อันจะเป็นเครื่องคุ้มกันความปลอดภัยของอ่าวอาคาบา

และ 3. ส่วนของนครเยรูซาเล็มที่ยึดไว้ได้ คณะมนตรีความมั่นคง พิจารณาญัตติของโซเวียต รัสเซีย เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน และผลที่สุดของการพิจารณา ญัตติให้ประณามอิสราเอล และให้อิสราเอลถอนทหารออกจากดินแดนที่ยึดครองได้โดยปราศจากเงื่อนไขและในทันที ก็ตกไปจากคณะมนตรีความมั่นคง อิสราเอลก็พอใจสบายใจไปได้ในยกแรก ของสงครามการเมืองว่า หยาดเลือดที่ตนทุ่มลงไป ในสงครามครั้งนี้คงจะไม่เสียเปล่าคงจะได้อะไรตอบแทนกลับมาบ้าง

เมื่อโซเวียต “เสียท่า” ในสงครามการเมืองแรก ก็เบนเข็มจากคณะมนตรีความมั่นคง นำเรื่องเข้าสู่สมัชชาใหญ่ ก่อนที่คณะมนตรีความมั่นคงจะทันได้พิจารณาญัตติของสหรัฐอเมริกา ญัตติของสหรัฐจึงยังคงตกค้างอยู่ในคณะมนตรีความมั่นคง

จากนั้นก็ถึงปัญหาที่ว่า ถ้าสมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติลงมติให้ประณามอิสราเอล หรือให้อิสราเอลถอนทหารแล้ว จะมีผลบังคับหรือไม่

และเรื่องนี้ก็เกี่ยวพันไปถึงเรื่องหน้าที่และความรับผิดชอบขององค์การสหประชาชาติ หน้าที่และความรับผิดชอบของสมัชชาใหญ่ ซึ่งแยกออกจาก คณะมนตรีความมั่นคงโดยเด็ดขาด

ผู้สนใจในกิจการต่างประเทศ ในเรื่องราวของสหประชาชาติ จะต้องเคยผ่านชื่อสมัชชาใหญ่ General Assembly และ คณะมนตรีความมั่นคง—Security Council—อยู่เสมอ ตามกฎบัตรสหประชาชาตินั้น แยกหน้าที่และความรับผิดชอบของสมัชชาใหญ่กับคณะมนตรีความมั่นคงไว้ออกจากกันอย่างเด็ดขาด ดังนี้

สมัชชาใหญ่ มีหน้าที่โดยสรุปคือ มีหน้าที่เพียงอภิปรายปัญหาใด ๆ ภายในกรอบแห่งกฎบัตรได้ และอาจให้คำแนะนำ [Recommendation] ไปยังสมาชิกแห่งสหประชาชาติ หรือต่อคณะมนตรีความมั่นคงได้ หรือพร้อมกันทั้งสองแห่ง เว้นแต่ที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 12

หน้าที่และความรับผิดชอบของสมัชชาใหญ่ มีเพียงแค่นี้เอง คือภายในที่ประชุมใหญ่ของบรรดาประเทศสมาชิกแห่งองค์การสหประชาชาติทั้งหมดนี้มีอำนาจหน้าที่ เพียงอภิปรายและเสนอแนะเท่านั้น กฎบัตรมิได้ให้อำนาจในทางปฏิบัติไว้ ยิ่งกว่านั้น อำนาจในการแนะนำก็ยังถูกจำกัดไว้โดยมาตรา 12 ของกฎบัตรอีก

อันมาตรา 12 ของกฎบัตรมีใจความดังนี้ ญัตติ

ใดหรือปัญหาใดๆ ยังคงค้างอยู่ในคณะกรรมการความมั่นคง ยังคงถูกบรรจุอยู่ในระเบียบวาระของคณะกรรมการความมั่นคง สมัชชาใหญ่มีอำนาจเพียงแต่การอภิปรายเท่านั้น อำนาจในการเสนอแนะก็ยังไม่ได้

ส่วนหน้าที่ และความรับผิดชอบของคณะกรรมการความมั่นคงนั้น กฎบัตรไนโวย่างกว้างขวางมาก คณะมนตรีความมั่นคงมีหน้าที่พิทักษ์สันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ บังคับการกระทบกระทั่งกัน — ระหว่างชาติ และเมื่อคณะกรรมการความมั่นคงพิจารณาและลงมติเรื่องใดๆ ไป สมาชิกสหประชาชาติก็ต้องยอมรับและปฏิบัติตาม คณะมนตรีความมั่นคงอาจแทรกแซงเข้าไปในสถานการณ์ใดๆ ซึ่งถ้าพิจารณาเห็นแล้วว่า ชี้นปล่อยไว้จะเป็นอันตรายต่อการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศได้

นั่นคือคณะกรรมการความมั่นคงมีอำนาจที่จะใช้ผิดกับสมัชชาใหญ่ ซึ่งมีอำนาจเพียงแต่เสนอแนะ Recommendation—เท่านั้น

ยิ่งกว่านั้น คณะมนตรีความมั่นคง ยังมีคณะกรรมการทางทหารประจำเรียก Military Staff Committee มีหน้าที่คอยให้คำแนะนำปรึกษาทางทหาร และคณะกรรมการยังเรียกกองทหารมาใช้ได้ด้วย นอกเหนือไปจากมาตรการใช้บังคับทางอื่น ๆ อาทิกการแซงคั่นทางเศรษฐกิจ การคว่ำสัมพันธ์ทางการทูต

พิจารณาตามนี้จะเห็นว่า คณะมนตรีความ

มั่นคงนั้น “คุม” สมัชชาใหญ่อยู่ และถ้าเจตนาตั้งเดิมของการก่อตั้ง องค์การ สหประชาชาติก็เพื่อที่จะให้เป็นคล้ายๆ กับรัฐบาลโลก แล้ว คณะมนตรีความมั่นคงก็คือ “รัฐบาลโลก” ที่ตั้งขึ้นอยู่ภายในรัฐบาลโลกอีกทีหนึ่งนั่นเอง การพิจารณาปัญหาอะไร การตัดสินใจจะปฏิบัติอย่างไร อยู่ภายในขอบเขตของ คณะมนตรีความมั่นคงทั้งสิ้น ถ้าคณะมนตรีไม่ยอมทำอะไร ใครๆ ก็ทำอะไรไม่ได้ เรื่องก็จบเพียงแค่นั้น

คราวนี้ยิ่งกว่านั้น ภายในองค์ประกอบของ คณะมนตรีความมั่นคงเองก็ยังช่วยให้คณะมนตรี ไม่ยอมทำอะไร หรือ ทำอะไรไม่ได้ ได้มากอีกเหลือเกิน

สมาชิกของคณะกรรมการความมั่นคงแบ่งเป็น 2 ประเภท สมาชิกถาวรและสมาชิกหมุนเวียน ซึ่งเลือกกันสองปีต่อครั้ง สมาชิกถาวรมันได้แก่พวกมหาอำนาจในขณะชนะสงครามโลก ครั้งที่สองใหม่ ๆ ได้แก่ โซเวียต รัสเซีย อังกฤษ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และจีนชาติ [ตรงนี้โปรดอย่าลืมว่า ในขณะก่อตั้ง องค์การสหประชาชาตินั้น จีนชาติยังปกครองอยู่บนแผ่นดินใหญ่ จีนคอมมิวนิสต์ยังไม่ปรากฏตัวตนออกมา] เมื่อองค์การสหประชาชาติก่อตั้งโดยพวกที่ถือตนว่าเป็นมหาอำนาจ ก็ต้องพยายามรักษา อำนาจของตนไว้ จึงบรรจุข้อบังคับสำคัญลงในกฎบัตรว่า มติใดๆ ก็ตามในคณะกรรมการความมั่นคง นั้นจะต้องได้คะแนนเสียงจากสมาชิกถาวร 5 ชาตินี้เป็น เอกฉันท์ ซึ่งแปลว่าสมาชิกถาวรชาติใด ชาติหนึ่ง อาจลงมติดัง

ที่เรา รู้จักกันว่า Veto ได้ ถ้าคำวินิจฉัยนั้น ๆ เป็น เรื่องการ ดำเนิน กระบวน การเพื่อ บังคับหรือ เกี่ยวกับ การละเมิดสันติภาพ ถ้ามีการ Veto เกิดขึ้น ญัตตินั้น ก็ใช้บังคับไม่ได้คือ ไม่มีการลงมติ

[ตรงนี้โปรดเข้าใจว่า การ Veto คือการ ออกเสียงคัดค้าน การงดไม่ออกเสียงไม่ถือว่าเป็น Veto ตัวอย่างในการพิจารณาญัตติของโซเวียต เกี่ยวกับ เรื่องอิสราเอล ให้คณะมนตรีประณามอิสราเอลว่า รุกรานและให้อิสราเอลถอนทหารจากเขตที่ยึดครองไว้ โดยปราศจากเงื่อนไขนั้น อังกฤษ ฝรั่งเศส และ สหรัฐอเมริกา มิได้ วิโต้ คือ มิได้ออกเสียงยับยั้ง มติ หากแต่งดไม่ออกเสียงมตินี้จึงตกไป หมายความว่าตกไปหลังจากที่อภิปรายกันแล้วและลงคะแนน มิใช่ตกไปเพราะการยับยั้ง]

เมื่อคณะมนตรีความมั่นคงมีอำนาจมากเช่นนั้น และอำนาจก็ยังถูกบีบอยู่ตามความพอใจ ของสมาชิก – ถาวรเช่นนั้น การดำเนินงวนขององค์การสหประชาชาติ ก็เกือบจะเรียกได้ว่าเป็น อัมพาต ภายใน 21 ปีที่ ก่อตั้งองค์การสหประชาชาติมา โซเวียต รัสเซีย ใช้ สิทธิยับยั้งหรือวิโต้ถึง 104 ครั้งแล้ว

ดังนั้นเมื่อคณะมนตรีความมั่นคงไม่รับมติของ โซเวียต รัสเซียแล้ว และโซเวียตก็นำญัตตินี้เสนอ ในที่ประชุมใหญ่ของสมัชชาในครั้งนั้น ถ้าหากอิสราเอลถูกประณาม หรือให้ถอนทหารออกจากดินแดนที่ยึดครองอยู่แล้ว จะมีผลบังคับหรือไม่

พอถึงตรงนี้เรื่องก็เกี่ยวโยงไปถึง เรื่องการ แก้ไขปรับปรุงกฎบัตรสหประชาชาติ คือ เมื่อบรรดา สมาชิกประเทศขององค์การสหประชาชาติ แลเห็นความ ไม่สามารถขององค์การในการเข้าแก้ไข เช้าพิทักษ์ สันติภาพอันเป็นหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงเนื่องจากต้องประสบกับการวิโต้ของ สมาชิก ถาวร ของคณะมนตรี และในระยะ 21 ปีที่องค์การสหประชาชาติ ก่อตั้งมา เพียงโซเวียต รัสเซีย ประเทศเดียว ก็กระทำ การวิโต้ไปถึง 104 ครั้งแล้วเช่นนี้ จึงได้พร้อมใจกัน “ปรับปรุง” อำนาจของสมัชชาใหญ่ ให้มีอำนาจทั้ง ในการเสนอแนะ [Recommendation] และอำนาจ การใช้บังคับ “ภายในขอบเขตจำกัด” และ “ภายใน เรื่องที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับข้อเสนอนั้นๆ” [หนังสือ Politics among Nations — หน้า 488 และ 493] ในกรณีเปิดประชุมพิเศษในหัวข้อ “การรวมกำลังเพื่อสันติภาพ” Uniting for Peace Resolution คือสมัชชาใหญ่อาจเข้าแก้ปัญหาโดยฉับพลัน ด้วยการเรียกประชุมฉุกเฉินพิเศษ ให้ที่ประชุมเสนอ การใช้มาตรการร่วมกันต่าง ๆ รวมทั้งการใช้กำลัง [ใน ลักษณะจำกัด] ในกรณีที่มีการละเมิดสันติภาพ หรือ การกระทำที่เป็นการรุกราน และมตินี้จะต้องใช้เสียง 2 ใน 3 ของสมาชิกทั้งหมด

ญัตติที่โซเวียตเสนอเข้าสู่สมัชชาใหญ่ครั้งนี้ เสนอในรูปนี้

แต่ในขณะเดียวกัน สหรัฐอเมริกาก็ยังถือ

ว่าเรื่องของอิสราเอลยังคงค้างอยู่ในระเบียบวาระของคณะมนตรีความมั่นคง สมัชชาใหญ่จึงไม่มีทางที่จะใช้อำนาจบังคับ หรือแม้แต่จะให้ข้อเสนอแนะ ทำได้เพียงแค่อภิปรายเท่านั้น ตามมาตรา 12 ของกฎบัตรสหประชาชาติสหรัฐอเมริกาและอิสราเอล จึงไม่ยอมออกเสียงให้สมัชชาใหญ่เปิดประชุม

รูปเรื่องในขณะนี้เป็นเช่นนี้ ผลจะออกในรูปใดจะต้องคอยดูกันต่อไป

แต่ถ้าหากว่าสมัชชาลงมติ ไปตามข้อเสนอของโซเวียต รัสเซียโดยได้เสียงข้างมากถึง 2 ใน 3 แล้วผลจาก “การใช้กำลังอันจำกัด” ของสมัชชาใหญ่มีแค่นี้ ซึ่งเรื่องทำนองนี้ก็เคยเกิดมาแล้วเคยมีตัวอย่างมาแล้ว

จะบอกตัวอย่างเรื่องฮังการี

ใน ค.ศ. 1956 กำลังอันมหาศาลของโซเวียต รัสเซียบุกเข้าบดขยี้ฝ่ายปฏิวัติในฮังการี เพื่อจะได้โค่นล้มรัฐบาลหุ่นของโซเวียต การปราบปรามเป็นไปอย่างทารุณ มีการใช้รถถังเข้าบดขยี้ประชาชนฮังการี

สมัชชาใหญ่ เรียกประชุมฉุกเฉินในแบบข้างต้น เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 1956 และผ่านมติในวันเดียวให้โซเวียต รัสเซียหยุดยั้งการรุกรานต่อฮังการี และเรียกร้องให้เลขาธิการสหประชาชาติ ลงมือสืบสวนเรื่องราวและรายงานต่อสมัชชาใหญ่ถึงลู่วางดำเนินการในเรื่องนี้ต่อไป เรื่องก็ไม่เป็นผล โซเวียตไม่ยอม

ร่วมมือด้วย ยังคงบดขยี้ชาวฮังการีผู้โชคร้ายต่อไป สมัชชาใหญ่ลงมติในเรื่องนี้อีกหลายครั้ง เรื่องก็ไม่คืบหน้าเรื่องยืดเยื้อมาจนกระทั่งวันที่ 30 พฤศจิกายนเดียวกัน และวันที่ 5 มกราคม 1957 เลขาธิการสหประชาชาติจึงรายงานสมัชชาใหญ่ว่า ไม่สามารถสืบสวนได้ เรื่องราวพอที่จะเสนอให้สมัชชาใหญ่ทราบได้ โซเวียต รัสเซียไม่ยอมร่วมมือด้วย ในที่สุดสมัชชาใหญ่ก็แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นอีกชุดหนึ่ง เมื่อวันที่ 12 มกราคม 1957 ให้ทำหน้าที่ไต่สวนความเป็นไปในฮังการี และในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ ปีเดียวกัน คณะกรรมการชุดใหม่นี้ ก็รายงานต่อสมัชชาใหญ่ว่า จากการสืบสวนที่กระทำได้จากภายนอกประเทศฮังการี [โซเวียต รัสเซียไม่ยอมให้เข้าไปในประเทศ] ได้ความว่าการปฏิวัติครั้งนั้น เป็นเรื่องภายในของฮังการีโดยแท้ ประชาชนฮังการีไม่พอใจในรัฐบาลก็ลุกขึ้นกระทำการปฏิวัติ และรัฐบาลฮังการีก็ไม่เคยเรียกร้องให้กองทัพโซเวียตเข้าปราบปรามพวกปฏิวัติ โซเวียต รัสเซียกลัวจะเสียประโยชน์จึงแทรกแซงเข้าไปเองโดยพลการ และสิทธิอันชอบธรรมของประชาชนฮังการีก็ถูกข่มขู่อย่างทารุณ

เรื่องก็มีแค่นี้เอง ทั้ง ๆ ที่สมัชชาใหญ่เปิดประชุมฉุกเฉินในญัตติ “การรวมกำลังเพื่อสันติภาพ” เมื่อโซเวียต รัสเซีย “พีแบ้ม” ไม่ยอมร่วมมือด้วย สหรัฐอเมริกาก็ไม่กล้าทำอะไร โครงการปะทะกับโซเวียต รัสเซียโดยตรง และจะกลายเป็นสงคราม

โลก ชาวฮังการีก็ต้องเป็นผู้เคราะห์ร้ายแต่ฝ่ายเดียว
สหประชาชาติก็ช่วยอะไรไม่ได้

“กรณีคลองสุเอซ” ค.ศ. 1956 ก็เช่นเดียวกัน ก่อนหน้าที่จะเกิด “ศึกสุเอซ” นั้น เป็นที่รู้จักกันอยู่แล้วว่า อียิปต์ เริ่มกวัดขັນเอากับเรื่องที่ชักธงชาติอิสราเอลไม่ยอมให้ผ่านคลอง มีหนายังใช้อำนาจยึดสินค้าที่บรรทุกมาขึ้นเสียด้วย และยังเข้มงวดตรวจตราเรือสินค้า ของ ชาตินอื่นที่อียิปต์สงสัยว่า จะบรรทุกอาวุธไปให้อิสราเอล อิสราเอลนำเรื่องขึ้นร้องเรียนต่อคณะมนตรีความมั่นคงเมื่อ เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1951 ภายหลังที่อดทนต่อการกระทำของอียิปต์มาถึงเกือบสองปี คณะมนตรีความมั่นคงลงมติในเดือนกันยายนปีเดียวกันให้อียิปต์งดเว้นการกระทำนี้ ให้อียิปต์เคารพในอนุสัญญาว่าด้วยการใช้คลองค.ศ. 1888 ซึ่งในขณะนั้นก็ยังบังคับให้อยู่ตรงนี้โปรดสังเกตว่า โซเวียต รัสเซีย มิได้ใช้อำนาจวิโต้ เพียงแต่ตั้งไม่ออกเสียงเท่านั้น คณะมนตรีความมั่นคงจึงมีมติได้ แต่อียิปต์ก็มีได้เชื่อฟังอย่างไร ยังคงเข้มงวดกับเรืออิสราเอลอยู่เช่นเดิม เรื่องก็ไม่เห็นมีใครทำอะไรอียิปต์ได้ในครั้งนั้น

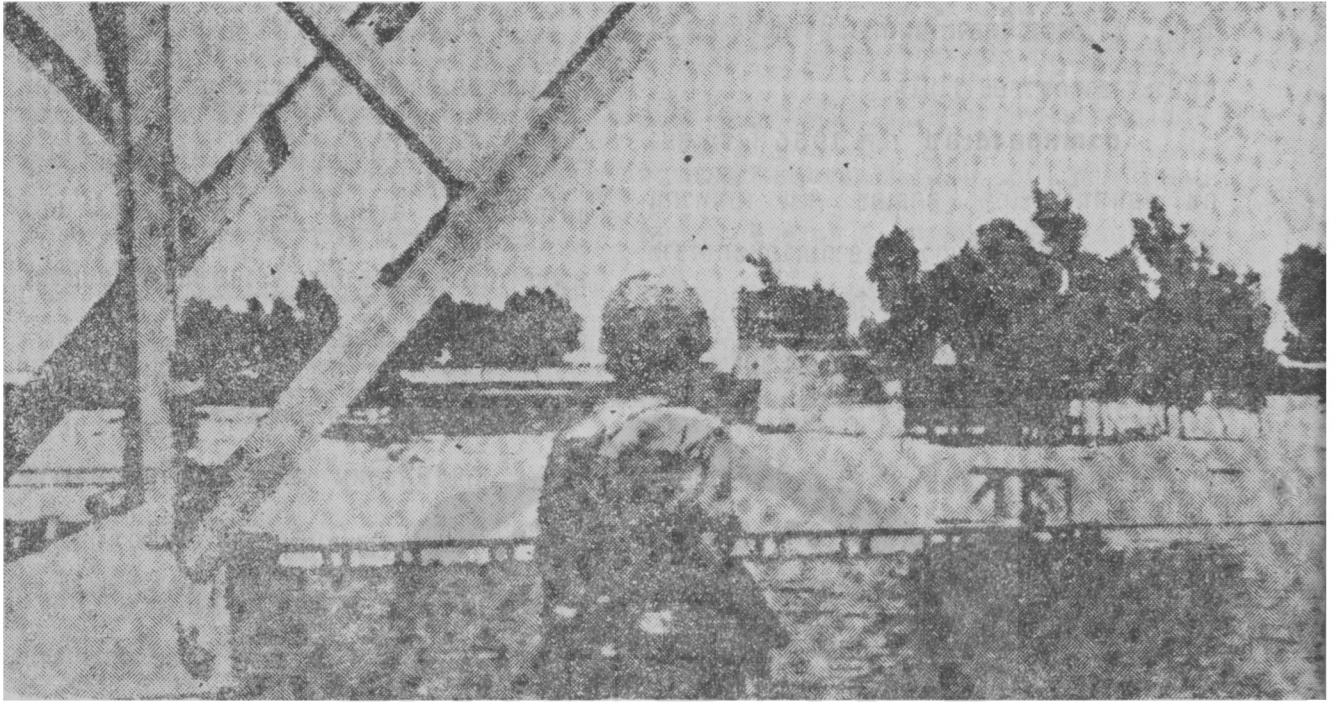
อิสราเอลนั้นทนมาอีกสองปี จึงนำเรื่องขึ้นร้องเรียนต่อคณะมนตรีอีกครั้ง เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 1954 คราวนี้โซเวียต รัสเซีย ซึ่งเริ่มดำเนินนโยบายเอาใจพวกอาหรับ วิโต้ ญัตติของอิสราเอล ญัตติก็ตกไปจาก คณะมนตรีความมั่นคง อิสราเอลก็ใช้คลองสุเอซอีกไม่ได้ตามเคย

อำนาจ การ ปฏิบัติ หน้าที่ ของสห ประชาชาติ หรือแม้แต่ของคณะมนตรีความมั่นคงเอง เป็นเช่นนั้นแหละ กฎจะวางไว้อย่างไรก็ตาม แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วก็ขึ้นอยู่กับ “อารมณ์” และ “ผลประโยชน์” ของพวกมหาประเทศเป็นสำคัญ จะรักษาผลประโยชน์ของตนเองไว้แค่ไหน หรือว่าในขณะนั้นตนมี “อารมณ์” ในเรื่องนั้น ๆ อย่างไร

การปฏิบัติหน้าที่ของสหประชาชาติ หลังจากเกิด “ศึกสุเอซ” ค.ศ. 1956 แล้ว ก็นับว่าเป็นเรื่องน่าสนใจ สมัชชาใหญ่ใช้ญัตติฉุกเฉินพิเศษนี้ ภายหลังจากอังกฤษและฝรั่งเศส ‘วิโต้’ ในคณะมนตรีความมั่นคง สมัชชาใหญ่ให้อิสราเอล อังกฤษ และฝรั่งเศส ถอนทหารจากดินแดนอียิปต์ ทั้งสามประเทศยอมถอน หลังจาก อียิปต์ยอมรับ ต่อสห ประชาชาติ เรื่องการเปิดคลองสุเอซเป็นน่านน้ำเสรีตามเดิม และยินยอมให้ “กองตำรวจ” สหประชาชาติเข้าตั้งในบริเวณพรมแดนฉนวนกาซาและเมืองบ่อม ชาร์ม เอล ชีค เพื่อให้เรืออิสราเอลเข้าออกอ่าวอากาบาได้

ในกรณีเรื่องนี้ เป็นผลเพราะโซเวียต รัสเซีย กับสหรัฐอเมริกาเกิดลงรอยกัน เนื่องจากความกังวลสงครามโลก

ความล้มเหลวของสหประชาชาติในอดีต [และอาจจะในอนาคตอันใกล้] ที่แล้วๆ มาสรุปได้สั้น ๆ ดังนี้ ถ้าโซเวียต รัสเซียกับสหรัฐอเมริกามีความเห็นไม่

เผชิญหน้าทคลองสุเอซ:

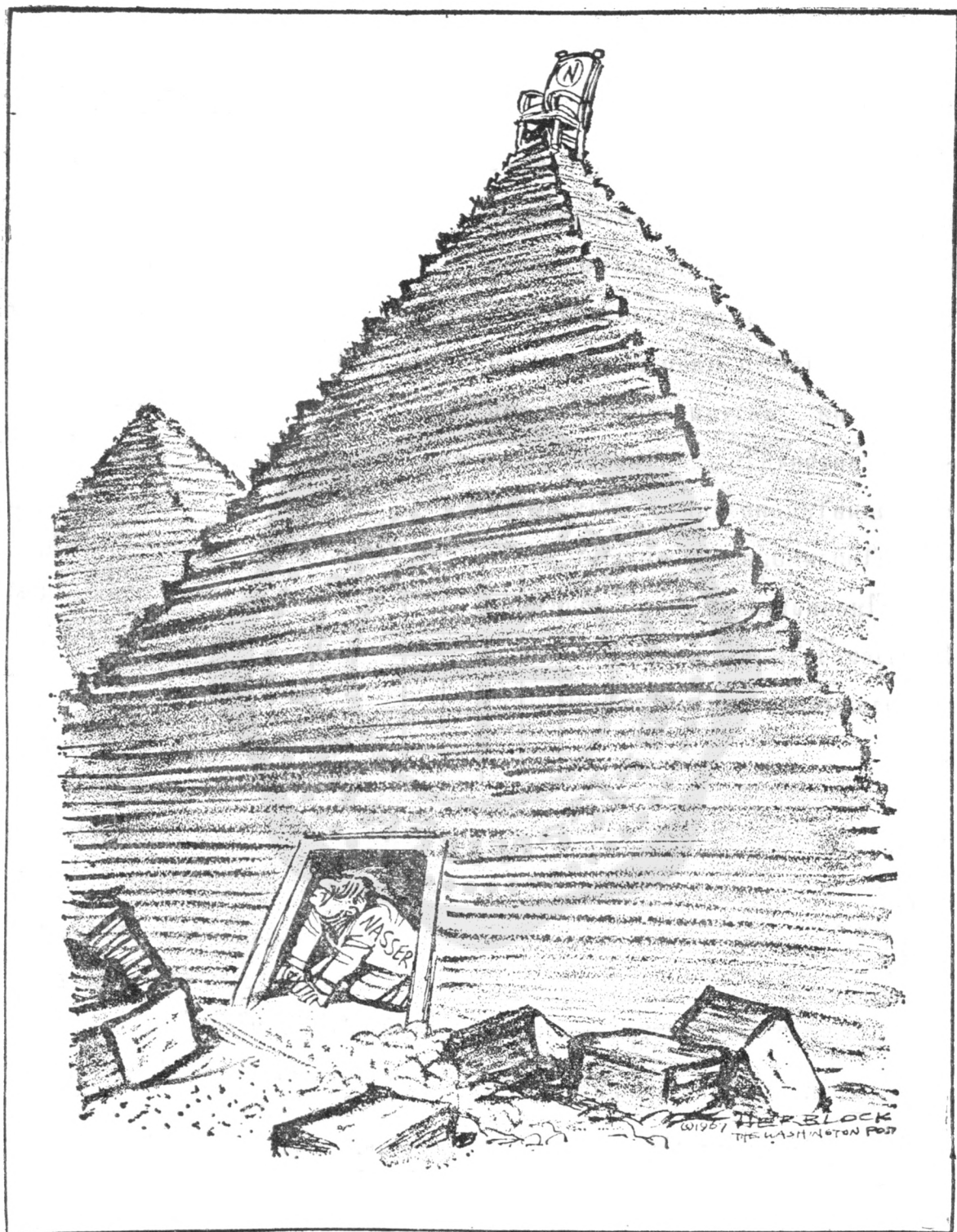
ทหารอิสราเอลกำลังยืนรักษาการณ์อยู่บน ผังตะวันออกของ
คลองสุเอซ ตรงข้ามคือทมนัอียิปต์ ใกล้ๆเมืองอิลไมเลีย

ตรงกันแล้ว องค์การสหประชาชาติไม่เคยทำงานได้
ผลเลย [ยกเว้นเรื่องของเกาหลี ซึ่งในตอนนั้นโซเวียต
รัสเซียกำลัง “บอยคอตต์” สหประชาชาติ ผู้แทน
ของโซเวียตไม่มีในคณะมนตรีความมั่นคง ญาติประ
ณามเกาหลีเหนือเป็นผู้รุกรานเลยผ่านคณะมนตรีความ
มั่นคงไปได้โดยราบรื่น ไม่มีใครโต้ และหลังจากที่
โซเวียตได้บทเรียนในครั้งนั้นโซเวียตก็ไม่เคยขาดประ

ชุมในคณะมนตรีความมั่นคงเลย]

ความอ่อนแอขององค์การสหประชาชาติ การ
เป็นอัมพาตของคณะมนตรีความมั่นคง จึงขึ้นอยู่กับ
ความพอใจของสองมหาประเทศชั้นหนึ่งเท่านั้น

และขณะนี้ ญาติของโซเวียตที่เสนอ
เข้าสู่สมัชชาใหญ่ก็กำลังทดลองความศักดิ์สิทธิ์
ของสหประชาชาติอยู่อีกครั้ง

นัสเซอร์ ผู้อยากได้ สงคราม

อนาคต-ประวัติศาสตร์ขำรอย?

เราได้เรียนรู้ หรือ ได้เห็นอะไร จาก -
 วิกฤติการณ์ตะวันออกกลางครั้งที่สี่ที่ค้อมย
 พัก ตัว บน จนกระทั่ง ระเบิดออกเป็น สงคราม
 ใหญ่ในที่สุด การสงครามซึ่งถึงแม้ว่าจะใช้
 เวลารบพุ่งเพียง 6 วัน แต่ผลกระทบอย่างรุนแรง
 ทั่วยุโรป ทหารนับด้วยแสนเข้าประจัน
 หน้ากัน ศักดิ์สิทธิ์ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์
 สงครามสมัยใหม่อีกครั้งหนึ่ง ได้เห็นการยิง
 ถล่มเข้าในย่านที่อยู่อาศัยของพลเรือน ได้
 เห็นการไม่ยอมจับเชลยนักโทษ นอกจากการ
 ปลดอาวุธแล้วก็ให้ทหารตุนปืนไปในทะเลทราย
 อันร้อนระอุกับควันปืนไรต์โคโยไม่มีแม่น้ำ
 ที่จะดื่ม

ภาพเหล่านี้ คือภาพของปลายเหตุ-ต้นเหตุ
 นั้นเกิดจากอะไร ? เกิดจากความผิดของอังกฤษ [ร่วม
 ด้วยสหรัฐอเมริกา] ในอดีตหรือที่ไปจัดการให้เกิดอนา
 เขตของยิวขึ้นท่ามกลางทะเลอาหรับ ? เกิดจากความ
 ไม่ยินยอมที่จะอยู่ร่วมกันฉันเพื่อนบ้านที่เป็นมิตรระ -
 หว่างชนสองเผ่าพันธุ์หรือ ? หรือว่าเกิดจากการช่วงฉวย
 โอกาสจากพวกมหาประเทศเพื่อแผ่ขยายอิทธิพลเข้าไป
 อาณาบริเวณนี้ โดยการเร่งหว่านพืชแห่ง ความแตกแยก
 เข้าไปอีก ?

— และในวิกฤติการณ์ตะวันออกกลาง ครึ่งนี้

เรายังได้แลเห็น “ภาพ” การล่มละลายของ “วิมาน
 ทราบ” ที่โซเวียต รัสเซีย พยายามมาสร้างขึ้นไว้
 มาลงทุนลงแรงไว้อย่างมหาศาลตลอดระยะเวลา 11 ปี
 หลัง “ศึกสุเอซ” ต้องละลายไปในชั่วเวลา 6 วัน
 แห่งการรบพุ่ง

และก็เช่นเดียวกันเราได้แลเห็นภาพ ความ
 ผัน ความมัวหมองไม่สูง ของประธานาธิบดีนัสเซอร์
 แห่งอียิปต์ ผู้พยายาม “หิบบลวย” ความคลั่งชาติ
 ความชิงชังกันในอดีต นำมากระพือโหมขึ้น เพื่อ
 ใช้เป็นบันไดก้าวขึ้นสู่ความเป็น “ผู้นำ” ในกลุ่มประ
 เทศอาหรับต้องละลายหายสูญไปในชั่วระยะเวลา 6 วัน
 แห่งการสงครามเช่นกัน

เราได้แลเห็น “ภาพ” ความอ่อนแอของ
 สหประชาชาติ ความไร้สมรรถภาพในการ “ป้องกัน”
 สงคราม การตัดสินใจอย่างรีบด่วนของเลขาธิการไป
 แต่ลำพัง ตัวนอนกำลังของสหประชาชาติที่เข้ารักษา
 ความสงบใน ดินแดนนั้น—ช่องทางเดียวที่จะยับยั้งการ
 รบได้ในขณะนั้น ซึ่งอนาคตเท่านั้นจะบอกได้ว่าเป็น
 การตัดสินใจที่ “ถูกหรือผิด”

[อยู่นั้นออกแถลงการณ์มีข้อความยาวถึง 35 หน้า
 กระดาษพิมพ์ ข้องกันการตัดสินใจครั้งนี้ของตนออก
 แจกแก่บรรดาผู้แทนประเทศที่เข้าประชุมสมัชชาใหญ่
 เมื่อวันที่ 28 เดือนนี้]

— และเราก็ได้เห็น “ภาพ” การวางตัว เป็น

กลาง ของสหรัฐอเมริกาในขณะทีวิกฤติการพักตัวขึ้น
จนระเบิดเป็นสงคราม ทั้ง ๆ ที่สหรัฐอเมริกามีพันธะ
กรณี ที่ตกปากตกคำไว้อย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้นว่าจะให้ –
ประกันสิทธิในการใช้น้ำมันอ่าวอาบามา และสิทธิ
การเข้าอยู่ของกองกำลังสหประชาชาติ ในฉนวนกาซา
และบริเวณเมืองชาร์ม เอล ชีค แต่เมื่อประธานาธิบดี
นixon ปฏิบัติการอันเป็นการละเมิดข้อตกลงที่ทำไว้
เมื่อ ค.ศ. 1956 ทุกข้อ ด้วยเจตนาที่ประกาศอย่าง
เปิดเผยว่า จะ “ลบ” อิสราเอลออกไปให้พ้นจาก
“แผนที่” โลกอาหรับ สหรัฐอเมริกาก็ **วางตัว**
เป็นกลาง

และเราก็ได้แลเห็นการกระทำของบุคคลที่เรียก
ได้ว่าเป็น “รัฐบุรุษ” ไม่ยอมถกถ่วงในสิ่งที่
ตนกระทำลงไป มิหนำซ้ำ “โยน” ความรับผิดชอบไป
ให้ผู้อื่นที่ไม่รู้ไม่เห็นด้วย ใดนั่น “ภาพ” ประธานา
ธิบดิน์สเซอร์ประกาศว่า “แผนลบอิสราเอล” จากแผนที่
ที่โลกอาหรับของตนล้มเหลวเพราะ “สหรัฐอเมริกา
และอาณานิคม” ส่งเครื่องบินเข้าช่วยเหลืออิสราเอล

[กษัตริย์ฮุสเซนผู้เข้าร่วมประกาศด้วย ปฏิเสธ
ในเวลาต่อมา เช่นเดียวกับกษัตริย์ไฟซาลแห่ง ซาอุดี
อาระเบีย ก็รับสั่งว่าไม่เคยรู้และไม่มีหลักฐานใดๆ ทั้ง
สิ้นว่าทั้งสองประเทศที่กล่าวเข้าร่วมมือด้วย]

และในที่สุดเราก็ได้แลเห็น “ภาพ” ความรัก
ชาติ ความต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชาติตนนั้นว่ามี
พลังใหญ่หลวงแค่ไหน พลังที่ช่วยให้นายแยกตัวกระ
จ้าย่อย หย่ากัษใหญ่ลงไปได้

□

ภาพ ที่เราได้เห็นเหล่านี้เป็น “ภาพ” ของ
อดีตไปแล้ว สำหรับปัจจุบันและอนาคตแล้วเรา
จะได้เห็น หรือคาดว่าจะได้เห็น **ภาพ** อะไรบ้าง

สำหรับทางฝ่ายอิสราเอล ผู้ชนะนั้น **เดิมพัน**
ที่อิสราเอลวางไว้ใน การต่อรองในฐานะ ของผู้ชนะก็ได้
ประมวลไว้แล้วในบทก่อน และนั่นก็เป็นเรื่องของ การ
ต่อรอง อิสราเอลจะทำได้แค่ไหนเป็นเรื่องที่จะต้องติดตาม
ดูผลกันต่อไป เรื่องที่น่าสนใจในขณะนั้นก็คือหลัง
จาก “ชนะ” แล้ว อิสราเอลผู้ชนะกลับต้องเผชิญ
ปัญหาอะไรบ้าง ปัญหาอันเป็นผลหลังแห่งสงคราม

ภายหลังชัยชนะ อิสราเอลก็ ต้อง เผชิญปัญหา
การยึดครองพื้นที่ที่ตนได้ ซึ่งก็หมายความว่าอิสราเอล
ยังคงอยู่ใน “สภาพสงคราม” กับประเทศอาหรับจน
กว่าการเจรจายุติสภาพสงครามจะดำเนินไปโดยเสร็จสิ้น
อิสราเอลจึงยังคงมีความจำเป็นที่จะต้องเก็บกองทัพอ
ของตนไว้ แม้จะไม่ทั้งหมดก็เกือบจะทั้งหมด สำหรับ
ประเทศที่มีพลเมืองเพียง 2.7 ล้านคน และต้องมีขนาด
ของกองทัพเกือบสามแสนคนเช่นนี้ ย่อมเป็นภาระแก่
เศรษฐกิจเป็นอย่างมาก คนหนุ่มคนสาว กำลังของ
ประเทศจะต้องละทิ้งงานที่ดำเนินอยู่ตามปกติเข้าประจำ
ในกองทัพ งานที่เคยทำก็ต้องใช้คนชราหรือเด็กนักเรียน
ทำแทน จริงอยู่ในระยะแรกของสงครามจนปัจจุ
บันอิสราเอลยังอดได้ว่า การผลิตต่างๆ ที่ตนเคยผลิต
ได้ โดยเฉพาะผลผลิตทางด้านเกษตรนั้น หาได้ตกต่ำ

ลงไปไม่ แต่นั่นก็เป็นในระยะแรก จากการต่อสู้ทางการเมืองที่กระทำอยู่ในสหประชาชาติเกี่ยวกับ ข้อตกลงภายหลังการหยุดยิงแล้วนั้น เป็นที่เห็นกันได้โดยแน่นอนว่าจะต้องกินเวลา อิสราเอลก็จะต้องเก็บกองทัพเกือบจะเต็มขนาดของตนไว้อีกนานเช่นกัน ซึ่งย่อมไม่เป็นผลดีแก่เศรษฐกิจ และเพื่อที่จะหารายได้มาชดเชยกับค่าใช้จ่ายสงคราม เพียงก่อนหน้าการรบพุ่งหนึ่งวันทางการอิสราเอลก็ประกาศเพิ่มภาษี ภาษีเงินได้เพิ่มขึ้นอีก 10 เปอร์เซ็นต์ ภาษีสรรพสามิตเพิ่ม 2 เปอร์เซ็นต์ เงินกู้เพื่อกิจการทหารเฉพาะหน้า 86 ล้านเหรียญ เงินกู้จากต่างประเทศที่กำลังดำเนินอยู่อีก 500 ล้านเหรียญ เหล่านี้เป็นภาระปัจจุบันที่อิสราเอลต้องประสบอยู่ ยิ่งกว่านั้นภายหลังสงครามครั้งนี้ ทำให้ส่วนรวมของประเทศอาหรับก็กลับจะรุนแรงยิ่งกว่าเดิม อิสราเอลก็จำต้องเรียกหาซื้ออาวุธไว้ป้องกันตนเองยิ่งขึ้น ถึงขนาดรัฐมนตรีกลาโหมคนใหม่ โมเช่ ดายัน ออกประกาศว่าอิสราเอลอาจจะต้องผลิตระเบิดปรมาณู และทั้งหมดนี้ก็คือ “ภาระ” ที่ผู้ชนะต้องเผชิญอยู่

ทางด้านประเทศอาหรับ “ผู้แพ้” รูปการณ์ดูจะหนักกว่าทางฝ่ายอิสราเอลโดยเฉพาะอียิปต์ อียิปต์นอกจากจะสูญเสียอาวุธยุทโธปกรณ์ ที่อุตสาหกรรมผลิตอาวุธไว้ในระยะ 11 ปี เป็นเงินเกือบ 2,000 ล้านเหรียญในช่วงระยะเวลาของการรบพุ่งเพียง 4 วันแล้วยังต้องขาดรายได้จาก คลองสุเอซ อีกไป ถึงสี่ปด้าห์ ละประมาณ 4-5 ล้านเหรียญ เศรษฐกิจที่ยอบเยบอยู่

เต็มที่แล้วก็จะต้องตกหนักยิ่งขึ้นฝ่ายอันเป็นสินค้านำเข้าหลักของอียิปต์ก็นำออกแลกกับอาวุธ จนเกือบ จะไม่ได้ขาย นำเงินมาบำรุงประเทศเลย อียิปต์ไม่เคยผลิตข้าวสาลีเพียงพอบริโภคในประเทศ และส่วนใหญ่ก็เคยได้รับการช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาตลอดมา จนมาในระยะหลังท่าทีของอียิปต์เป็นอันตรงต่อสันติภาพมากยิ่งขึ้น สหรัฐอเมริกาก็งดการช่วยเหลือแก่อียิปต์ ซึ่งก็กินรวมไปถึงการงดจ่าย ข้าวสาลีด้วยมาได้ ปีกว่าแล้ว อียิปต์ก็ต้องใช้เงินสดเที่ยวซื้อข้าวบริโภค เงินทุนสำรองก็ยอบเยบลงทุกขณะ น้ำมันที่เคยผลิตได้วันละ 125,000 บาร์เรลนั้น แหล่งน้ำมันกว่าครึ่งก็ยังตกอยู่ในเขตอิสราเอลเสียอีก รูปการณ์ก็ยิ่งหนักขึ้น

แต่ถึงกระนั้นก็ดี ภายหลังพ่ายการศึกครั้งนี้ อย่างสิ้นเชิงแล้วก็ตาม อียิปต์ก็ยังคงไม่ละทิ้งนโยบายเดิม กลับจะหนักข้อขึ้นอีกในระหว่างประธานาธิบดีโฮเวียต นายพอดโกนี มาเยือนโคโร เพื่อสมานแผลที่เกิดระหว่างศึกตะวันออกกลางนั้น นัสเซอร์ก็ยังเร่งเร้าให้โฮเวียตเร่งส่งเครื่องมือสงครามมาให้ อียิปต์อีก กรุงโคโรยังอยู่ในสภาพสงคราม มีการเกณฑ์ทหารใหม่และฝึกทหารกันอย่างจริงจัง โดยไม่คำนึงถึงท้องของประชาชน ทางประเทศอาหรับอื่นๆ ก็เหมือนกัน ทั้งที่ประสบความเสียหายจากสงครามอย่างหนัก ศพทหารที่เสียชีวิตในสมรภูมียังไม่ทันเผุเป็นปุยทะเลทราย การเตรียมเพื่อสงครามครั้งใหม่ก็เริ่มขึ้นอีกแล้วในกลุ่มประเทศอาหรับ

ศึกตะวันออกกลางครั้งนี้จบลงด้วยความชิง -
ช้าระหว่างยิวและอาหรับก็ยังคงดำเนินอยู่ และยัง
จะหนักยิ่งขึ้นไปอีก เกียรติภูมิที่ทางฝ่ายอาหรับสูญเสีย
ไปในสงครามสองครั้งก่อน และหวังจะกู้ได้จากสงคราม
ครั้งนี้ก็กลับตกต่ำลงอีก ความเคียดแค้นอาฆาตก็ยัง
เพิ่มพูนขึ้น ยิ่งอิสราเอลในฐานะของผู้ชนะเรียกร้อง
การตอบแทนมากดังที่เห็นอยู่แล้ว การต่อรองจะออก
มาในรูปใดก็ตาม การถูกอิสราเอลเรียกร้องเอาครั้งนี้
ก็ย่อมจะต้องสร้างผลลึกไว้ในดวงใจพวกอาหรับไปอีก
นาน

อนาคตของตะวันออกกลาง ซึ่งใน
ปัจจุบันเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับสันติภาพของโลก
ทั้งหมดโดยตรงนั้นขณะนี้ขึ้นอยู่กับท่าทีของ
มหาอำนาจเท่านั้น มหาอำนาจที่มีส่วนเกี่ยว
ข้อง ยังจะใช้ความแตกแยกระหว่างยิวกับอา

หรับเป็นเครื่องแสวงประโยชน์แห่งตนเพียงไร
การเร่งช่วยส่งเสริม การสะสมอาวุธ ของคู่กรณี
โดยเฉพาะสั่งให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดโดยตรง จน
กระทั่งฝ่ายนั้นมั่นใจ ถ้าพอใจว่าเข้มแข็งจน
กระทั่งจะ “ลบ” ฝ่ายตรงข้ามออกไปจากแผนที่
ได้แล้ว ก็ย่อมจะต้องแสวงหาสงครามเพื่อ
บรรลุจุดมุ่งหมาย ดังเรื่องที่เห็นกันมาแล้ว
หยกๆ ถ้ามหาอำนาจเห็นพ้องต้องกันและ
พร้อมใจกันกำจัดการแข่งขันสะสมอาวุธ และ
วางมาตรการอื่นๆ ให้เกิดสันติภาพที่แท้จริงใน
อาณานิคมแล้ว ตะวันออกกลางก็อาจจะ
พ้นวิกฤติไปได้ แต่เรื่องก็เป็นที่หวังได้ยาก
เช่นเดียวกับการงมเข็มในท้องมหาสมุทร.

“เชษฐา”

30 มิถุนายน 1967

“บัสเซอร์ กับ สงครามไอฟิน”

□

[จาก “รอบ ๆ โลก” ใน “พิมพ์ไทย” รายวัน
ฉบับประจำวันที่ 7 ก.ค. 2510]

□

ต้องขออภัยท่านผู้อ่าน จนป่านนี้ก็ยัง
ออกไม่พ้นไปจากตะวันออกลาง เรื่องเงินแดงกับ
ระเบิดไฮโดรเจนหรือเรื่องอื่น ๆ ก็เลยต้องเก็บเข้าลิ้น
ชักไว้ก่อน ได้อ่านพบเอกสารที่น่าสนใจก็เลยขอนำ
มาเล่าไว้เป็นการสังคายน์ ก่อนที่จะเข้าไปที่อื่น

ผู้เขียนได้เขียนไว้ในหนังสือ “วิกฤติการ
ตะวันออกลาง” ตอนหนึ่งว่า พวกยิวเตรียมรับสง-
ครามอาหรับ โดยเฉพาะสงครามด้านอียิปต์ไว้โดย
การสังหารกากบ้องกันไอฟินจากประเทศเยอรมันมาไว้
จำนวนมาก เนื่องจากเกรงประธานาธิบดีอียิปต์จะเล่น
“สงครามไอฟิน” และอีกตอนหนึ่งก็ยังเขียนไว้ว่า...
จากยุทธภูมิจีนาย กองทัพอิสราเอลยึดได้โรงงานทอ
ลึงแก๊สสงครามสองโรง... และข้อความในวงเล็บว่า..
เรื่องแก๊สพิษหรือไอฟินนี้เคยมีข่าวว่ากองทหารอียิปต์
ในสมรภูมิเยเมนเคยใช้ ทางฝ่ายอิสราเอลคงทราบข่าว
นี้ --

เมื่อวานนี้ ได้อ่านพบเอกสารเกี่ยวกับเรื่อง
นี้โดยตรงรายงานขององค์การกาชาดสากลที่ฝ่ายต่อต้าน

ทหารเยเมนของอิหม่าม ใช้อาวุธโบราณสู้
กับอาวุธทันสมัยของอิสราเอล

รัฐบาลปกาบวดีในเยเมนขอร้องให้เข้าไปสอบสวนว่ากอง
ทหารอียิปต์ที่ประธานาธิบดีนัสเซอร์ส่งเข้าไปช่วยรัฐ-
บาลปกาบวดีปราบปรามพวกรัฐบาลเก่า นั้น ละเมิด กฎ แห่งการ
กระทำสงครามสากล คือใช้แก๊สพิษเข้าไปปราบปรามพวกต่อ
ต้าน และหลังจากที่คณะขององค์การกาชาดสากลเข้าไป
ไปตรวจสอบข้อเท็จจริง ตรวจสอบศพผู้เสียชีวิต ตรวจสอบ
แหล่งฝังศพพร้อมแล้วก็รายงานยืนยันว่า กอง
ทหารอียิปต์ในเยเมนได้กระทำการอันเป็นการล่วงละ-

เมดิกูแห่งการกระทำสงคราม คือใช้ระเบิดแก๊สพิษ
ทั้งจากเครื่องบิน ทำลายชีวิตพลเมืองเยเมนในเขตต่อ
ด้าน หลายต่อหลายเมือง

รายงานการใช้แก๊สพิษ ในสงครามเยเมนของ
องค์การกาชาดสากลยังได้รับการยืนยันจาก รายงาน
ทางนิติเวชวิทยา จากสถาบันนิติเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ลัยเบิร์น ประเทศสวิตเซอร์แลนด์อีกด้วย ทั้งยังยืนยัน
ด้วยว่า ผลจากการสอบสวนตามรายงานขององค์
การกาชาดสากลนั้น แก๊สพิษที่กองทหารอียิปต์ใช้ใน
เยเมนครั้งนี้คือ มัสตาร์ดแก๊ส ที่เคยใช้กันในมหา
สงครามโลกครั้งที่ 1 รายงานขององค์การกาชาดสากล
ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 1967

เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้เข้าใจถึงสาเหตุแห่งการ
กระทำอันเป็นการละเมิดกฎแห่งการทำสงครามของอียิปต์ครั้งนี้
ขอนำเรื่องกองทหารอียิปต์ในเยเมนมาเล่า
ไว้ก่อน

เมื่อ ค.ศ.1962 คือเมื่อ 5 ปีมาแล้ว ใน
ประเทศเยเมน—ประเทศเอกราชเล็ก ๆ ตรงจอยแหลม
ใต้สุดของแหลมเอเรเบีย มีชัยภูมิคุมทางเข้าออกด้าน
ใต้ของทะเลแดงติดต่อกับทะเลเอเรเบีย — ประเทศที่ได้
เอกราชมาตั้งแต่ ค.ศ. 1934 เกิดการขัดแย้งกันระหว่าง
รัฐบาลอาหรับโดยของอิหม่าม มุหมัด อัล บาร์ เปลี่ยน
รัฐบาลเยเมนมาเป็นรัฐบาลบิสิกโดยการนำของ อับดุล
ลา อัล—ซาลาลและซาลาลก็ตั้งตัวขึ้นเป็นประธานาธิบดี

การขัดแย้งนี้ ซาลาล ได้กำลังมาจากประธานาธิบดี
เซอร์ซึ่งส่งทั้งกำลังทหารจำนวน 50,000 คน ทั้ง
กำลังอาวุธสมัยใหม่จากโซเวียต รัสเซียอันมีทั้งเครื่อง
บินและรถถัง เจตนาของนัสเซอร์เห็นได้ง่าย นัสเซอร์
ต้องการมีอิทธิพลในเขตนี้ อันจะกินรวมไปถึงฐานทัพ
เอเดนของอังกฤษซึ่งอยู่ติดออกไป รวมทั้งรัฐเล็กรัฐ
น้อยอีก 16 รัฐซึ่งอังกฤษกำลังจะปล่อยให้ได้รับเอกราช
โดยรวมกันขึ้นเป็นสมาพันธรัฐอูเรเบีย ในวันที่ 9
มกราคมปีหน้าเอง

นัสเซอร์ให้ความ สนับสนุนแก่ประธานาธิบดี
ใหม่นี้ทุกทางด้วย ความเห็น ชอบ และสนับสนุน อีกต่อ
ของโซเวียต รัสเซีย แต่อิหม่าม มุหมัด อัลบาร์นั้น
“หนึ่งเหนียว” หายอมแพ้แก่กำลังทหารอียิปต์ 50,000
และอาวุธทันสมัยจากรัสเซียง่าย ๆ ไม่ นับแต่อิหม่าม
เสียท่าตั้งแต่ครั้งนั้นแล้ว อิหม่ามก็ยังรวบรวมสมัคร
พรรคพวกต่อสู้กับทหารอียิปต์ของนัสเซอร์ตลอดมาใน
ระยะ 5 ปีนี้ และเนื่องจากภูมิประเทศของเยเมนโดย
เฉพาะในส่วนลึกเข้าไปจากฝั่งทะเลแดงนั้น เป็นพื้นที่ภู
เขาถึง 2 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมด จากวันที่ถูกขบถจนถึง
วันนี้ อิหม่ามและสมัครพรรคพวกก็ยังยึดพื้นที่บริเวณ
ภูเขาเหล่านี้ไว้ได้ในเขตปกครองของตน อียิปต์จะ
ปราบอย่างไรรู้ก็ไม่สำเร็จทั้ง ๆ ที่มีอาวุธดีกว่าขนาดเทียบ
กันไม่ได้ แต่น้ำใจรักประเทศและความชำนาญในท้อง
ที่ที่เป็นเครื่องคุ้มครองอิหม่ามจากกำลังที่เหนือกว่า อา
วุธที่ทันสมัยกว่าของนัสเซอร์ได้ตลอดมา และในช่วง

เวลาเหล่านี้ ฝ่ายของอิหม่ามก็ร้องเรียนต่อโลกภายนอกเสมอว่ากำลังของอียิปต์หันมาใช้การ ปฏิบัติอันป่าเถื่อน ผิดวิสัยของอารยชน เป็นการละเมิดต่อกฎหมายสงคราม นั่นคือการใช้แก๊สพิษ

ในที่สวดอัมการกาชาดสากลก็ส่งหน่วยกาชาดพิเศษออกสืบสวนสอบสวนเรื่องนี้อย่างจริงจัง เนื่องจากทหารอียิปต์ได้ใจนึกว่าไม่มีใครสนใจ ในการร้องทุกข์ของอิหม่าม และเนื่องจากต้องการเร่งมือปราบปรามการแข็งข้อของอิหม่าม ซึ่งเป็นภาระหนักแก่นัซเซอร์ทั้งด้านการเงินและด้านกำลัง ทหารอียิปต์จึงเร่งมือใช้แก๊สพิษ เป็นการใหญ่ นับแต่เดือนเมษายนศกนี้เป็นต้นมา โดยเข้าทำลายชีวิตพลเมืองในหลายต่อหลายท้องที่ ท้องที่แห่งหนึ่งจากรายงานขององค์การกาชาดสากลคือที่เมืองกาฮาร์ ในเยเมนตอนเหนือ ที่เมืองนี้เมื่อวันที่ 10 พ.ค. นี้เอง อียิปต์ทิ้งระเบิดแก๊สพิษจากเครื่องบิน ชาวเมืองตายทันที 75 คน [โปรด

อย่าลืมว่า พันที่เป็นภูเขاتهเลทราย กันดารผู้คนจึงมีผู้เสียชีวิตไม่มาก] รายงานยังแจ้งด้วยว่า ในขณะที่รถจี๊ปสองคัน ขององค์การ กาชาดสากลเดินทาง ไปยังที่เกิดเหตุก็ยิ่งถูกเครื่องบินอียิปต์โจมตีเสียหาย ณ ที่เกิดเหตุจากการสอบสวน และยืนยันขององค์การกาชาดสากลโลกก็รู้ความเหี้ยมโหดของสงครามในอีกรูปแบบหนึ่ง รายงานขององค์การกาชาดสากลฉบับนี้ลงวันที่ 18 พ.ค. ในขณะเดียวกันก็มีข่าวแจ้งว่า ในวันที่ 17 ก่อนหน้านั้นหนึ่งวันเครื่องบินอียิปต์ก็ยังทิ้งระเบิดแก๊สพิษในบริเวณเมืองกาตาฟา มีคนตาย 99 คน

ที่ยกเรื่องขึ้นมาเล่า ก็เพื่อจะชี้ให้เห็นว่าโลกจะเป็นสมัยไหนก็ตาม คนเราลงมือเมตด้วยอำนาจ หวังจะแผ่อิทธิพลเสียแต่อย่างเดียวโดยไม่คิดไหน่อีกแล้วก็ย่อมทำอะไรได้ทุกอย่าง
“เชษฐา”

7 ก.ค. 2510

พิมพ์ครั้งที่ ๒

วิกฤติการณ์ตะวันออกกลาง

อดีต

ปัจจุบัน

อนาคต

พิมพ์ไทย ๑๒ บาท

“เชษฐา”